UNU

În ziua în care Claire urma să fie primită în Casa de Sticlă, cineva i-a furat rufele.

Când şi-a vârât mâna în porcăria aia de maşină de spălat hodorogită, n-a găsit nimic altceva decât palele umede şi alunecoase ale rotorului şi — ca într-o glumă proastă — cea mai jerpelită pereche de chiloţi din câte avea, plus un ciorap. Era grăbită, fireşte; existau doar două maşini de spălat pe acest cel mai de sus palier din Howard Hall, unde se aflau cele mai puţin apreciate şi mai dărăpănate camere din cel mai puţin apreciat şi mai dărăpănat cămin. Două maşini de spălat, două de uscat, şi aveai noroc dacă măcar una dintre ele funcţiona într-o zi anume şi nu-ţi mânca monedele de un sfert de dolar. Puteai să uiţi de fanta pentru bancnote de un dolar. N-o văzuse niciodată să funcţioneze, cel puţin în ultimele şase săptămâni, de când ajunsese ea la şcoală.

— Nu, rosti ea cu voce tare, cumpănindu-se pe marginea maşinii de spălat şi privind în interiorul întunecat, parţial ruginit. Mirosea a mucegăit şi a detergent ieftin. O privire mai îndeaproape se dovedi fără folos.

O porcărie de pereche de chiloţi, roasă pe la cusături. Un ciorap desperecheat.

Îi lipseau absolut toate veşmintele pe care le purtase în ultimele două săptămâni. Absolut toate veşmintele pe care chiar voia să le poarte.

— Nu! urlă în cuva maşinii, de unde ecoul negaţiei se întoarse la ea. Se lăsă să se prelingă la loc, după care-i trase maşinii un şut violent tocmai în îndoitura făcută de alţi studenţi dezamăgiţi de dinaintea ei. Rămăsese fără suflu. Mai avea şi alte haine — vreo câteva — dar toate erau pe lista de ultimă-instanţă, ţoale de o-Doamne-nici-moartă-să- nu-mă-prindă-îmbrăcată-cu-ele. Pantaloni prea scurţi care o făceau să arate ca o ţopârlancă, bluze prea largi şi prea ridicole, dând impresia că-i fuseseră alese de mama ei. Şi chiar fuseseră.

Lui Claire îi mai rămăseseră vreo trei sute de dolari, care trebuiau să-i ajungă, să zicem, câteva luni, după ultima tură de comandat pizza şi după ce cumpărase încă o carte pentru profesorul Nu-ştiu-cum Euliss, care părea să nu-şi fi dat încă seama ce materie preda.

Presupunea că ar fi putut să-şi găsească, dac-ar fi căutat prin preajmă, ceva ţoale care să nu-i arunce în aer chiar întregul buget. La urma urmei, centrul oraşului Morganville, din statul Texas, era capitala comercială a lumii în privinţa consignaţiilor. Presupunând că ar putea găsi orice din ceea ce suporta să poarte.

Mama mi-a zis că asta o să mi se-ntâmple, îşi zise ea. Trebuie doar să mă gândesc. Să-mi păstrez calmul.

Claire se trânti pe un scaun din plastic portocaliu, îşi azvârli rucsacul pe linoleumul zgâriat şi-şi cuprinse capul între palme. Îşi simţea faţa înfierbântată şi tremura; şi ştia, pur şi simplu ştia, că avea să plângă. Să plângă ca un copilaş, cum îi ziceau toţi că ar fi, prea tânără ca să se afle aici, prea tânără ca să stea departe de mămica.

Era naşpa să fii inteligentă, pentru că uite unde ajungeai.

Trase în piept cu lăcomie câteva guri de aer umed, igrasios, forţându-se să nu plângă cu urlete (fiindcă ele ar fi auzit-o) şi se întrebă dacă ar putea să-i sune pe mami şi pe tati pentru o suplimentare a banilor de buzunar, sau ar fi cazul să-şi întrebuinţeze cârdul de credit, primit „doar pentru urgenţe”.

Abia atunci zări biletul. Mai puţin un bilet, mai degrabă un graffiti, însă îi era adresat, pe peretele din BCA de deasupra maşinilor.

DRAGĂ TOCILARO, scria acolo, ŢI-AM GĂSIT GUNOAIELE ÎN MAŞINĂ ŞI ŢI LE-AM ARUNCAT LA GHENĂ. DACĂ LE DOREŞTI, ARUNCĂ-TE DUPĂ ELE.

Rahat, oftă ea, din nou nevoită să clipească, oprindu-şi lacrimile, dintr-un motiv cu totul diferit. Furie oarbă, prostească. Monica. Mă rog, Monica şi monicistele, în orice caz. Cum se făcea că fetele sexy şi răutăcioase umblau mereu în haite, ca hienele? Şi de ce, cu coafurile lor sclipitoare şi picioarele lungi şi bronzate, şi bani mai mulţi de la tăticii lor decât aveau contabilii tatălui ei, trebuiau să pună ochii tocmai pe ea?

De fapt, nu, cunoştea răspunsul pentru întrebarea asta.

O făcuse pe Monica de râs în faţa propriilor prietene, şi a câtorva tipi sexy din anii superiori. Nu că i-ar fi fost prea greu. Doar trecea pe-acolo, şi o auzise pe Monica afirmând că al Doilea Război Mondial fusese „tâmpenia aia de război cu

chinezii”.

Şi, dintr-un simplu reflex, zisese: „N-a fost ăla”. Toată gaşca, tolănită pe canapelele din foaierul căminului, o privise cu tot atâta surprindere nedumerită pe câtă ar fi manifestat dac-ar fi auzit vorbind automatul pentru Coca-cola. Monica, prietenele ei, trei dintre cei mai super băieţi mai mari din frăţie.

— Al Doilea Război Mondial, se avântase mai departe Claire, cuprinsă de panică şi neştiind precis cum să scape din beleaua în care se vârâse. Am vrut să zic doar că... în fine, n-a fost Războiul Coreei. Ăsta a fost mai târziu. Al Doilea Război Mondial a fost cu nemţii şi cu japonezii. Mai ştii, cu Pearl Harbor?

Şi băieţii o priviseră râzând pe Monica, iar Monica se înroşise: nu prea mult, dar suficient cât să-şi strice machiajul perfect.

— Adu-mi aminte să nu cumpăr cumva vreun referat la istorie de la tine, îi zisese cel mai drăguţ dintre tipi. Ce fraier mai e şi ăla, care să nu ştie una ca asta?

Deşi Claire era convinsă că niciunul dintre ei nu ştia, zău.

— Cu chinezii. Cooooorect!

Claire observase furia din ochii Monicăi, repede camuflată cu zâmbete şi râsete şi cochetării. Claire încetase din nou să existe, din punctul de vedere al băieţilor.

Din cel al fetelor, era una nouă, şi al naibii de puţin bine-venită. Asta înfruntase toată viaţa. Să fii deşteaptă şi mărunţică şi cu o înfăţişare neobişnuită nu însemna tocmai biletul câştigător la loteria vieţii; trebuia să te lupţi pentru el, orice-ar fi însemnat. Mereu se găsea câte cineva care să râdă de tine, sau să te lovească, sau să te ignore, sau să aleagă o combinaţie între primele două variante. Când era mai mică, avusese impresia că lucrul cel mai rău era să se râdă de tine, dar apoi — după primele câteva confruntări din curtea şcolii — mâncatul bătăii făcuse saltul spre primul loc. Cu toate acestea, în cea mai mare parte a vieţii ei de licean (scurtă, de doar doi ani), faptul de a fi ignorată i se păruse de departe cel mai rău. Ajunsese acolo cu un an mai devreme decât toţi ceilalţi, şi plecase cu un an înaintea lor. Nimănui nu-i fusese pe plac aşa ceva.

Nimănui, în afara profesorilor, în orice caz.

Problema era că lui Claire chiar îi plăcea şcoala. Îi plăceau cărţile, să citească şi să înveţe lucruri noi; OK, nu şi analiza matematică, dar, în mare măsură, tot restul. Până şi fizica. Oare ce fată normală se mai dădea în vânt după fizică? Doar una

anormală. Una care niciodată nu avea să fie considerată o fată sexy.

Şi, hai să privim adevărul în faţă: ce însemna să fii o fată sexy? Însemna totul în viaţă. După cum o dovedise Monica, atunci când pământul se înclinase de pe axa lui pentru câteva clipe, cât să fie observată şi Claire, după care se redresase, continuând să graviteze în jurul frumuseţilor.

Nu era corect. Se avântase într-o muncă pe brânci pe parcursul liceului. Absolvise cu un perfect 4.0[1] şi obţinuse note suficient de mari la teste, încât să fie îndreptăţită la admiterea în şcolile cele mai mari, şcolile legendare, cele în care să fii o ciudăţică mutantă cu creierul dând pe-afară nu însemna neapărat ceva care să te tragă în jos. (Asta dacă nu puneam la socoteală, firește, faptul că şi în acele şcoli existau, probabil, fete sexy cu picioare lungi printre ciudăţelele mutante cu creierul dând pe-afară.)

N-avea importanţă. Mama şi tata aruncaseră o singură privire asupra teancului de entuziaste răspunsuri pozitive primite din partea unor universităţi ca MIT[2], sau Caltech[3], sau Yale[4], după care puseseră piciorul în prag cu toată puterea. Nici gând ca fata lor de şaisprezece ani (aproape şaptesprezece, după cum tot insista ea, cu toate că nu era chiar aşa) s-o ia razna cu cinci mii de kilometri ca să meargă la şcoală. Cel puţin, nu de la început. (Claire tot încercase, dar fără succes, să enunţe conceptul conform căruia nimic nu i-ar fi omorât din faşă cariera academică în mai mare măsură decât faptul de a fi considerată o studentă transferată într-una dintre aceste universităţi tocmai de la colegiul Texas Prairie University. Cunoscută şi sub numele de TPtiuuuuuuu.)

Aşa că, iat-o, înţepenită la ultimul etaj de rahat al unui cămin

---

1 Echivalent cu calificativul „excelent”

2 Abreviere pentru Massachusetts Institute of Technology, una dintre cele mai mari universităţi specializate pe cercetare din lume, cu sediul în localitatea Cambridge din statul Massachusetts

3 Prescurtare uzuală pentru California Institute of Technology, din Pasadena, statul California

4 Yale University, situată în localitatea New Haven, din statul Connecticut, este cea de-a treia instituţie de învăţământ superior din S.U.A., ca vechime

de rahat dintr-o şcoală de rahat, din care optzeci la sută dintre studenţi se transferau după primii doi ani — sau se retrăgeau — şi unde monicistele îi furau rufăria umedă şi-o aruncau pe toboganul ghenei, totul din cauză că Monica nu-şi bătea capul să ştie ceva cât de cât despre unul dintre războaiele lumii, suficient de important încât să poarte în denumire atributul „mondial”.

Dar nu e cinstit! urlă o voce din interiorul ei. Avusesem un plan! Un plan ca lumea! Monica obişnuia să doarmă până târziu, iar Claire se trezise devreme tocmai ca să-şi spele rufele cât timp hiberna gaşca petrecăreţelor, iar cea a studioaselor se afla la ore. Crezuse că poate să plece timp de câteva minute, să facă un duş în grabă — o altă experienţă înspăimântătoare — şi nici prin gând nu-i trecuse pentru vreo clipă că ar fi cineva în stare de ceva atât de incredibil de josnic.

În timp ce-şi înghiţea sughiţurile de plâns, observă — din nou — câtă linişte era acolo, sus. Un loc sinistru şi pustiu, jumătate din fete dormind tun şi cealaltă jumătate fiind plecată. Dar chiar şi când era aglomeraţie şi zumzet, căminul tot sinistru rămânea. Vechi, dărăpănat, plin de umbre şi de unghere şi de cotloane în care puteau să te pândească fetele răutăcioase. În realitate, aceasta era o caracterizare nimerită pentru întregul oraş. Morganville era mic, vechi şi prăfuit, plin de mici ciudăţenii sinistre. Cum ar fi faptul că iluminatul stradal funcţiona doar în jumătate din timp, iar atunci când funcţionau, felinarele erau întotdeauna cele aflate la distanţă. Sau faptul că toţi cei din magazinele campusului local păreau prea fericiţi. Disperat de fericiţi. Sau faptul că oraşul, în întregul lui, cu tot praful, era curat: nu tu gunoi, nu tu graffiti, nimeni care să cerşească puţin mărunţiş pe alei.

Straniu.

Aproape c-o auzea pe mama ei spunând: Dragă, asta-i doar din cauză că eşti într-un loc străin. O să fie mai bine. Nu trebuie decât să te străduieşti mai mult.

Mama spunea mereu astfel de lucruri, iar Clare făcuse tot posibilul să ascundă cât de greu îi venea să-i urmeze sfatul.

Bun. N-avea altceva mai bun de făcut, decât să încerce să-şi recupereze lucrurile.

Clare mai trase câteva guri de aer, se şterse la ochi şi-şi săltă greutatea împovărătoare a rucsacului pe umăr. Privi fix preţ de câteva clipe chiloţii şi ciorapul, ambele umede, pe care le

strângea în mâna dreaptă, după care desfăcu în grabă buzunarul din faţă al rucsacului şi le îndesă acolo. Frate, asta i-ar fi omorât şi ultima fărâmă de atractivitate care-i mai rămăsese, dacă o vedea cineva umblând cu astea după ea.

— Măi, măi, rosti o voce îngroşată, satisfăcută, dinspre uşa deschisă de vizavi de scară, ia uite cine-i acolo. Scafandra din ghenă.

Claire se opri în loc, cu o mână pe balustrada din fier ruginit. Ceva o îndemna să fugă, dar mereu altceva îi zicea: luptă-sau-şterge-o; ştia lecţia. Şi se săturase s-o tot şteargă. Se întoarse încetişor, în timp ce Monica Morrell ieşea din camera de cămin; nu era camera ei, ceea ce însemna că iarăşi îi forţase uşa Ericăi. Jennifer şi Gina, prietenele Monicăi, apărură în fugă, ocupând poziţiile de pe flancuri.

Soldaţi în şlapi şi jeanşi cu talie joasă şi manichiură franţuzească.

Monica luă o postură afectată. Era ceva la care se pricepea, Claire trebuia s-o recunoască. Înaltă de aproape un metru optzeci, Monica avea un păr negru lucios, vălurit, şi ochi mari albaştri, accentuaţi doar atât cât trebuia cu creion şi cu mascara. Tenul perfect. Un chip dintre acelea, de fotomodel, numai pometi şi buze ţuguiate. Şi, dacă avea şi corp de fotomodel, atunci era unul pentru Victoria’s Secret: curburi peste tot, nu unghiuri.

Era bogată, era drăguţă şi, din câte putea Claire să-şi dea seama, toate acestea n-o făceau câtuşi de puţin fericită.

— N-ar trebui să fii la prima oră din ciclul inferior acum? o întrebă Monica. Sau, măcar, să-ţi vină primul ciclu?

— Poate că-şi caută boarfele pe care şi le-a lăsat pe-aici, plusă Gina, izbucnind în râs. Jennifer îi ţinu isonul. Claire ar fi putut să jure că ochii lor, acei ochi frumoşi, în culori de nestemate, străluceau acum de bucurie c-o făceau să se simtă de ultimul rahat. Stârpitură! o ocărî fata.

— Boarfe? Monica îşi încrucişă braţele pe piept, prefăcându-se că se gândeşte. Adică, zdrenţele alea pe care le-am aruncat? Alea pe care le-a lăsat de-a valma în maşina de spălat?

— Mda, alea.

— N-aş purta aşa ceva nici de tăvăleală.

— Eu nu le-aş purta nici dac-ar fi să frec toaleta băieţilor, o luă gura pe dinainte pe Jennifer.

Monica, enervată, se întoarse spre ea şi-o îmbrânci.

— Mda, tu ştii totul despre toaleta băieţilor, nu? Nu l-ai rezolvat acolo pe Steve Gillespie într-a noua?

Scoase câteva sunete imitând suptul şi izbucniră toate în râs, deşi Jennifer părea stânjenită. Claire îşi simţi obrajii învăpăindu-se, chiar dacă nu era — măcar de data asta — ceva depreciativ la adresa ei.

— Doamne, Jen, exclamă Monica. Steve Gillespie? Ţine-ţi gura dacă nu-ţi trece prin cap ceva de care să nu-ţi fie jenă.

Jennifer — normal — îşi deturnă furia spre o ţintă mai sigură. Claire. Se întinse şi-o îmbrânci pe Claire cu un pas în spate, spre scară.

— Du-te odată să-ţi iei boarfele alea tâmpite! Mi se-ntoarce stomacul pe dos când te văd, cu pielea aia ca brânză...

— Mda, boboaco, tu n-ai auzit în viaţa ta de soare? o apostrofă şi Gina, dându-şi ochii peste cap.

— Hei, mai subţire, se răsti Monica, lucru neobişnuit, din moment ce ele trei aveau bronzul cel mai grozav pe care-ai putea da banii.

Claire se strădui să se echilibreze. Rucsacul greu o trăgea într-o parte, aşa că se prinse de balustradă. Jen se întinse din nou spre ea şi-o plesni dureros peste claviculă.

— Nu! scânci Claire, dându-i peste mână lui Jen. Tare.

Urmă o secundă de tăcere cu sufletul la gură, după care Monica zise, foarte încet:

— Mi s-a părut mie, sau ai dat în prietena mea, căţea mică şi tâmpită? Unde crezi c-o să ajungi, făcând chestii de-astea pe-aici?

Şi, făcând câţiva paşi în faţă, o pălmui pe Claire peste faţă, suficient de tare cât să-i dea sângele, suficient de tare cât s-o facă să vadă stele verzi, suficient de tare cât s-o facă să vadă roşu şi să dea în clocot.

Claire dădu drumul balustradei şi o plesni la rândul ei pe Monica, în plin peste buzele ei ţuguiate şi, pentru doar o secundă încordată, incandescentă până la alb, se simţi bine pentru gestul ei, dar apoi Monica sâsâi ca o pisică opărită, iar Claire nu mai avu timp decât să gândească: Of, ce de rahat, chiar n-ar fi trebuit să fac asta.

Nici măcar nu observă pumnul care tocmai o izbise. Nici măcar nu simţi cu adevărat impactul, avu doar o senzaţie de gol

şi de confuzie, dar exact atunci greutatea rucsacului de pe umăr o trase într-o parte, făcând-o să se clatine.

Aproape că izbutise să se prindă din nou de balustradă, când Gina, rânjind răutăcioasă, fandă spre ea şi-o împinse înapoi, pe scară, după care în spatele ei nu mai fu decât vid.

Se izbi de muchia fiecărei trepte, până jos de tot. Rucsacul i se desfăcu, scuipând manualele în timp ce se rostogolea, iar din capul scării Monica şi monicistele râdeau şi huiduiau şi băteau palma, numai că ea nu vedea decât mici stop-cadre smucite, dezlânate.

Parcă trecu o veşnicie până să se oprească din rostogolire, la picioarele scării, izbindu-se cu capul de perete, cu un zgomot dezgustător, plin, după care totul se întunecă.

Ulterior, îşi mai aminti doar un lucru, prin întunericul acela: vocea Monicăi, o şoaptă scăzută şi plină de răutate:

— Diseară. O să vezi ce-o să păţeşti, arătare. O să am eu grijă.

Avu impresia că au trecut doar câteva secunde, dar când îşi reveni în simţiri, cineva îngenunchease lângă ea, şi nu era nici Monica, nici vreuna din mafia ei cu unghiile făcute: era Erica, fata a cărei cameră era în capul scării, patru uşi mai încolo de a ei. Erica arăta palidă, încordată şi speriată, iar Claire încercă să-i zâmbească, fiindcă aşa se face când e cineva speriat. N-o duru nimic până când dădu să se mişte, iar atunci capul începu să-i zvâcnească. Era o durere violentă, aproape de creştet, iar când îşi duse mâna într-acolo şi-l atinse, simţi un cucui tare, înălţat. Totuşi, nu cursese sânge. O durea mai rău când îşi pipăia locul, dar nu la modul o-Doamne-în-ce-hal-mi-am-spart-capul; sau, cel puţin, asta spera.

— Eşti bine? o întrebă Erica, agitându-şi braţele cam neputincioasă pe sus, în timp ce Claire se străduia, clătinându-se, să se ridice în şezut, sprijinită de perete. Zona părea să se fi eliberat de de-alde Monica. Nimeni altcineva nu mai venise să vadă ce se-ntâmplase, de asemenea: în majoritatea lor, fetele se fereau să se vâre în necazuri, iar celorlalte, pur şi simplu, nu le păsa.

— Mda, zise ea, izbutind să afişeze un râs tremurat. Cred că m-am împiedicat.

— Ai nevoie să mergi la coşmelia felcerului?

Asta desemna, în limbajul codificat al studentelor, clinica

universităţii.

— Sau, Doamne fereşte, de vreo ambulanţă, sau mai ştiu eu ce?

— Nu. Nu, sunt bine.

Îşi cam lua dorinţele drept realitate. Dar pe bună dreptate, fiindcă, deşi fiecare părticică din corp o durea ca naiba, nimic nu părea să se fi făcut bucăţele. Claire se ridică în picioare, tresări simţindu-şi o gleznă umflată, apoi îşi ridică rucsacul. Câteva caiete se revărsară. Erica înhăţă vreo două şi le îndesă la loc, după care urcă într-o alergare uşoară câteva trepte, să strângă şi manualele risipite.

— Fir-ar să fie, Claire, chiar ai nevoie de toate rahaturile-astea? Câte ore ai într-o zi?

— Şase.

— Eşti nebună.

Odată fapta cea bună îndeplinită, Erica reveni la neutralitatea cu care o tratau toate fetele din cămin care nu făceau parte din categoria celor super.

— Nu, serios, ar trebui să te duci la coşmelia felcerului. Arăţi ca naiba.

Claire îşi lipi un zâmbet pe buze şi-l păstră acolo până când o văzu pe Erica ajunsă în capul scării şi începând să se vaite cu privire la încuietoarea spartă a camerei sale de cămin.

Diseară, o auzi din nou pe Monica şoptindu-i, aplecată spre ea. O să vezi ce-o să păţeşti, arătare. Nu chemase pe nimeni, nici nu se sinchisise să vadă dacă nu cumva Claire îşi rupsese gâtul. Nici nu-i păsa dacă ar fi murit.

Ba nu, aici n-avea dreptate. Problema era că ei îi păsa. Claire simţi gust de sânge. Avea buza spartă, şi-i sângera. Şi-o şterse cu dosul palmei, apoi cu manşeta tricoului, până să-şi dea seama că era, practic, singurul lucru care-i mai rămăsese de purtat. Trebuie să mă duc jos, la subsol, şi mi iau hainele de la gunoi. Ideea de a coborî tocmai acolo — de a merge oriunde în căminul acela de una singură — o îngrozi deodată. Monica o pândea şi-o aştepta. Iar celelalte fete n-ar mişca un deget în apărarea ei. Până şi Erica, probabil cea mai drăguţă dintre toate, se temea să treacă pe faţă de partea ei. Ce naiba, şi Erica fusese hărţuită, aşa că probabil se bucura de faptul că apăruse Claire, să joace rolul de paratrăsnet. Nu era la fel de rău pe cât fusese în liceu, unde celelalte o trataseră cu dispreţ şi cu o

cruzime indiferentă: era mult, mult mai rău. Şi nici măcar n-avea vreo prietenă pe-aici. Erica se apropia cel mai mult de aşa ceva, însă şi pe ea o preocupa mai mult încuietoarea ei spartă decât cucuiul imens din capul lui Claire.

Era singură. Şi, dacă până acum nu i se făcuse frică, de data aceasta îi era. Foarte, foarte frică. Ceea ce văzuse astăzi în ochii mafiei Monicăi nu mai era obişnuita ameninţare indolentă a fetelor super faţă de tocilare: era ceva mai rău. Mai avusese parte înainte de îmbrânceli sau pişcături nepăsătoare, de piedici, de râsete răutăcioase, dar acum era de parcă leii ar fi pornit la vânătoare.

Or să mă omoare.

Începu să coboare treptele cu picioarele tremurându-i, la fiecare pas fiind săgetată de durere prin tot corpul, şi-şi aminti că o pălmuise pe Monica suficient de tare încât să-i lase urme.

Mda. Or să mă omoare.

În cazul în care Monica se alegea cu o vânătaie pe faţa ei perfectă, nu mai încăpea îndoială.

Doi

Erica avea dreptate spunând că primul pas logic era spre coşmelia felcerului. Claire se alese cu glezna bandajată, cu o pungă de gheaţă, dar şi cu câteva încruntări legate de vânătăile ei în formare. Nimic fracturat, însă avea să fie învineţită zile în şir. Medicul îi mai puse câteva întrebări de formă despre iubiţi şi alte alea, dar din moment ce ea putea să afirme cu toată sinceritatea că nu, iubitul ei n-o bătuse, omul doar ridică din umeri şi-o sfătui aibă grijă pe unde calcă.

Îi scrise şi un bilet de scutire de la cursuri, îi dădu ceva calmante şi-o trimise acasă.

Dar nici gând ca ea să se întoarcă în cămin. Adevărul era că nici nu avea prea mare lucru în cameră: câteva cărţi, câteva fotografii de-acasă, câteva postere... Nici măcar nu avusese vreo şansă să spună că ar fi acasă şi, nu se ştie din ce motiv, niciodată nu se simţise în siguranţă acolo. Mereu i se păruse ca... un depozit. Un depozit pentru copii care, într-un fel sau în altul, tot aveau să plece.

Merse şchiopătând până în curtea interioară, care consta într-un spaţiu vast şi gol din beton, cu câteva bănci şi măsuţe pentru picnic, toate vechi şi şubrede, încolţite din toate părţile de clădiri îndesate, deloc atrăgătoare, semănând în mare măsură a cutii cu ferestre. Probabil, proiecte de-ale studenţilor la arhitectură. Auzise ea un zvon cum că una dintre ele s-ar fi prăbuşit acum câţiva ani, dar, în definitiv, mai auzise şi zvonuri susţinând că unul dintre administratori ar fi fost decapitat în laboratorul de chimie, iar acum bântuia clădirea, ca şi despre mai mulţi zombi care rătăceau prin zonă după lăsarea întunericului, aşa că nu punea prea mare bază pe ele.

Era deja pe la mijlocul după-amiezii şi nu se găseau prea mulţi studenţi care să ardă gazul prin curtea lipsită de umbră: grozavă amplasare, dacă ne gândeam că temperaturile încă oscilau spre patruzeci de grade, în septembrie. Claire luă de la chioşc un ziar al campusului, se aşeză cu prudenţă pe o bancă încinsă ca focul, şi-l deschise la secţiunea „Cazare”. Camerele de cămin ieşeau din discuţie; Howard Hall şi Lansdale Hall erau singurele două care primeau fete sub douăzeci de ani. Nu avea vârsta suficientă care s-o facă aptă pentru căminele mixte. Regulamente prosteşti, alcătuite probabil pe vremea când fetele

purtau rochii cu malacovuri, îşi zise, aşa că sări peste anunţurile pentru cămine, până când ajunse la ÎN AFARA CAMPUSULUI.

Nu că i s-ar fi permis în realitate să locuiască în afara campusului: mama şi tata aveau să facă o veritabilă criză de nervi pe tema asta, fără îndoială. Dar... dacă era să aleagă între Monica şi isteria părintească, o alegea pe cea din urmă. La urma urmei, important era să ajungă într-un loc în care să se simtă la adăpost, în care să poată învăţa.

Corect?

Scotoci prin rucsac, îşi găsi telefonul mobil şi verifică semnalul. Era destul de slab în Morganville, cinstit vorbind, în mijlocul preriei, în mijlocul Texasului, ceea ce cam însemna în mijlocul pustietăţii, tot atât de mult pe cât ar fi însemnat dacă te-ai fi dus în Mongolia, sau cine mai ştie unde. Două linii. Deloc grozav, dar mergea.

Claire începu să formeze numerele de telefon. Prima persoană apelată o informă că-şi găsise deja pe cineva şi închise până ca ea măcar să mai poată spune „Mersi”. A doua, după voce, părea să fie un moş ciudat. A treia era o babă ciudată. A patra... ei bine, a patra era ciudată şi-atât.

Cel de-al cincilea anunţ suna astfel:

TREI COLEGI DE CAMERĂ CAUTĂ UN AL PATRULEA, casă veche enormă, intimitate asigurată, chirie şi utilităţi la preţ rezonabil.

Ceea ce... OK, nu era tocmai convinsă că şi-ar fi permis ceva „rezonabil” — căuta mai degrabă „ieftin ca braga” — dar măcar suna mai puţin ciudat decât celelalte. Trei colegi de cameră. Asta însemna încă trei persoane care ar fi putut să fie de partea ei, în eventualitatea în care Monica şi gaşca ar fi venit să adulmece prin preajmă... sau, cel puţin, care s-o ajute cu chiria. Hmmmmm.

Sună, dar îi răspunse mesageria, cu o voce suavă, o voce tânără masculină.

— Bună, ai sunat la Casa de Sticlă. Dacă-l cauţi pe Michael, află că doarme toată ziua. Dacă-l cauţi pe Shane, îţi doresc noroc, fiindcă niciodată nu ştim pe unde naiba umblă — aici, auzi râsete îndepărtate din partea a cel puţin două persoane — şi, dac-o cauţi pe Eve, probabil că poţi s-o găseşti pe telefonul ei

mobil, la serviciu. Dar... stai un pic. Lasă un mesaj. Şi, dacă vrei să te înscrii la preselecţia pentru cameră, hai încoace. E pe strada Lot[5] de Vest, la numărul 716.

O voce total diferită, una feminină, îmbibată de chicoteli ca apa gazoasă de bule, adăugă:

— Mda, n-ai decât să cauţi vila.

Şi apoi o a treia voce, din nou una masculină:

— Pe aripile vântului, în combinaţie cu Monştrii[6].

Din nou râsete, apoi semnalul sonor.

Claire clipi, tuşi să-şi dreagă vocea, şi în cele din urmă rosti:

— Ăăă... bună. Numele meu e Claire. Claire Danvers. Şi am, ăăă, sunat în legătură cu, ăăă, chestia cu camera. Scuze.

Şi închise, cuprinsă de panică. Aceste trei persoane păreau... normale. Dar mai păreau să fie şi foarte apropiate. Şi, din experienţa ei, astfel de grupuri de prieteni nu erau prea deschise faţă de acceptarea tocilarelor prea mici ca vârstă şi ca dimensiuni. Nu păreau răutăcioşi; păreau doar... încrezători. Ceea ce ea nu era.

Verifică şi restul anunţurilor şi simţi că-i cam pică moralul. Poate cu vreo patru centimetri, cu o uşoară abatere laterală. Doamne, sunt un om mort. N-avea cum să doarmă acolo, afară, pe bancă, aidoma cine ştie cărui ratat fără adăpost, dar nici în cămin nu putea să se întoarcă; prin urmare, trebuia făcut ceva.

Perfect, îşi zise, închizându-şi cu zgomot clapeta telefonului, apoi deschizând-o la loc, cu gândul să cheme un taxi.

Strada Lot, numărul şapte sute şaisprezece. Pe aripile vântului, în combinaţie cu Monştrii. Bun.

Poate că măcar o să li se facă milă de ea suficient încât n-o găzduiască pentru o amărâtă de noapte.

Taximetristul — îşi închipuia că era singurul şofer de taxi din Morganville, oraş care, în afara campusului TPU de la marginea lui, avea cam zece mii de locuitori — îşi făcu apariţia după vreo oră. Claire nu se mai urcase într-o maşină de şase săptămâni, de când o aduseseră părinţii ei în oraş. Nici nu ieşise din campus la mai mult de un cvartal distanţă, iar atunci o făcuse doar ca să-şi cumpere cărţi pentru facultate.

---

5 Lot are mai multe semnificaţii: muţime, grămadă, sau soartă, noroc, sau lot, parcelă

6 The Munsters, popular sitcom de televiziune în anii '60 în S.U.A.

— Ai întâlnire cu cineva? se interesă taximetristul. Ea se zgâia pe geam la vitrinele magazinelor: magazine cu haine folosite, magazine cu cărţi folosite, magazine cu computere folosite, magazine care nu vindeau altceva decât litere greceşti din lemn. Toate acestea aprovizionau colegiul şi facultatea.

— Nu, îi răspunse. De ce... ?

Taximetristul ridică din umeri.

— De obicei, voi, tinerii, mergeţi să vă întâlniţi cu prietenii. Dacă vrei să cauţi distracţii...

Claire se cutremură.

— Nu, nu vreau. Mă... da, mă duc să mă întâlnesc cu cineva. Dac-aţi putea să vă grăbiţi, vă rog...

Şoferul mormăi şi luă un viraj strâns, iar taxiul trecu din Oraşul Facultăţii în Oraşul Fiorilor, dintr-o singură întorsătură de volan. Ea n-ar fi putut să definească exact întâmplarea: clădirile erau, în mare măsură, la fel, însă păreau mai şterse şi mai vechi, iar cei câţiva pietoni mergeau cu capetele plecate şi cu iuţeală. Până şi cei care mergeau în grupuri de câte doi, sau trei, nu discutau. La trecerea taxiului, oamenii îşi ridicară privirile, apoi le coborâră la loc, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă o cu totul altă maşină.

O fetiţă mergea de mână cu mama ei, iar în clipa în care taxiul se opri la semafor, micuţa făcu un semn cu mâna, dar unul mic. Claire îi răspunse la salut.

Mama fetiţei îşi ridică privirea, alarmată, apoi îşi îmbrânci copila în gura întunecată a unui magazin care vindea produse electronice second-hand. Uau, îşi zise Claire. Chiar atât de înfricoşător arăt? Poate că da. Sau poate că Morganville manifesta o grijă exagerată faţă de pruncii săi.

Ciudat lucru, acum, că se gândea mai bine, constată că lipsea ceva în oraşul acesta. Anunţurile. Le văzuse toată viaţa lipite de stâlpii de telefon... anunţuri cu câini pierduţi, cu copii sau cu adulţi pierduţi.

Aici, nimic. Nimic.

— Strada Lot, anunţă taximetristul, oprind maşina în scârţâitul cauciucurilor. Zece cincizeci.

Pentru o cursă de cinci minute? se miră Claire, în sinea vi, dar plăti. Se gândi dacă să-i arate degetul în timp ce demara, însă individul arăta cam periculos şi, în plus, ea nu era genul de fată care să facă astfel de gesturi. De obicei. Totuşi, era o zi proastă.

Îşi săltă din nou rucsacul pe umăr, nimerind peste un loc învineţit, şi aproape că-l scăpă cu toată greutatea pe picior. Lacrimile îi usturară ochii. Dintr-odată, se simţea din nou istovită şi nesigură, înfricoşată... Cel puţin, în campus fusese pe un teren oarecum cunoscut, dar aici, în oraş, parcă redevenise o străină.

Morganville era maroniu. Bronzat de soare, bătut de vânturi şi de ploi. Vara fierbinte începea să-i lase locul unei toamne fierbinţi, iar frunzele din copaci — atâţia câţi erau — păreau cenuşii pe margini şi foşneau ca hârtia în bătaia vântului. Strada Lot de Vest era aproape de ceea ce putea să treacă drept centrul oraşului, fiind probabil un vechi cartier rezidenţial. Nimic special cu privire la casele pe care le putea vedea... case de tip ranch, majoritatea cu zugrăveala cojită, ştearsă.

Socoti casele după numere şi-şi dădu seama de faptul că stătea chiar în faţa celei cu numărul 716. Întoarse capul şi privi în spate, rămânând cu răsuflarea tăiată, fiindcă tipul de la telefon, oricine-o fi fost, avusese teribil de multă dreptate în privinţa descrierii. Numărul şapte sute şaisprezece arăta ca un platou de filmare, ceva ieşit direct din Războiul Civil. Coloane uriaşe, cenuşii. O verandă spaţioasă, în faţă. Ferestre pe două niveluri.

Clădirea era imensă. În fine, nu imensă... dar, oricum, mai mare decât îşi imaginase Claire. Cum ar veni, una suficient de mare cât să găzduiască o întreagă frăţie, şi probabil perfect potrivită pentru aşa ceva. Putea chiar să-şi imagineze literele greceşti pe uşă.

Părea pustie, dar, cinstiţi să fim, toate casele din vecinătate păreau pustii. Era după-amiaza târziu, şi nimeni nu se întorsese încă de la serviciu. Câteva automobile sclipeau în lumina incandescentă a soarelui, retuşul atenuator fiind asigurat de straturile de praf. Totuşi, în faţă la 716 nu era nicio maşină.

Proastă idee a mai fost, îşi zise, şi iată din nou lacrimile acelea, clocotind odată cu panica. Ce să facă? Să se ducă până la uşă şi să se roage să fie primită în calitate de colegă de cameră? Cât de lamentabil ar fi arătat? Cel puţin, ei ar fi socotit-o demnă de plâns, în cel mai bun caz, sau dusă cu capul, în cel mai rău. Nu, fusese o idee tâmpită până şi să-şi arunce banii pe cursa cu taxiul.

Era foarte cald, şi ea era obosită, şi o dureau toate, şi avea

teme de făcut, şi niciun loc în care să doarmă, şi, dintr-odată, i se părea prea de tot.

Claire îşi lăsă rucsacul să cadă, îşi îngropă faţa învineţită între palme şi, pur şi simplu, începu să plângă în hohote, ca un bebeluş. Arătare smiorcăită, şi-o închipui pe Monica batjocorind-o, dar asta n-o făcu decât să hohotească mai aprig şi, dintr-odată, ideea întoarcerii acasă, acasă la mami şi la tati, şi la camera pe care ştia că ei i-o păstrau pregătită, i se păru mai bună, mai bună decât orice altceva din lumea asta înfricoşătoare, înfricoşătoare...

— Hei, auzi o voce de fată şi simţi cum îi atinge cineva cotul. Hei, te simţi bine?

Claire scânci şi sări ca arsă, dar ateriză cu toată greutatea pe glezna luxată şi fu cât pe ce să se răstoarne. Fata care o speriase şi-apoi întinsese mâna s-o prindă, menţinându-i echilibrul, părea şi ea cuprinsă de o spaimă autentică.

— Scuză-mă! Of, Doamne, tare mai sunt tolomacă. Ia zi, te simţi bine?

Fata nu era Monica, nici Jen, nici Gina, nici oricare alta văzută de ea prin campusul de la TPU. Fata asta era, de departe, goth[7]. Nu în sensul rău — nu avea acea atitudine ursuză, de sunt-atât-de-anti-super-încât-sunt-super a acelor goths pe care le cunoscuse Claire în şcoală — însă avea părul vopsit negru, tunsoarea cu ţepi, machiajul în nuanţe pale, excesul de creion dermatograf şi de rimei, colanţii cu dungi negre şi roşii şi pantofii negri butucănoşi şi fusta plisată mini... era cât se poate de categoric o fană a întunericului.

— Eu sunt Eve, se prezentă fata, zâmbindu-i. Era un gen de zâmbet simpatic, vesel, unul care parcă o invita pe Claire să participe la cine ştie ce farsă. Mda, părinţii mei chiar aşa m-au botezat, închipuie-ţi. De parc-ar fi ştiut ce-o s-ajung.

Zâmbetul i se şterse, şi fata privi mai cu atenţie chipul lui Claire.

— Uau. Mamă, drăguţ ochi vânăt. Cine te-a pocnit?

— Nimeni, răspunse imediat Claire, fără să ştie de ce, cu toate că simţea prea bine că Eve, adepta modei goth, nu era în niciun caz cea mai bună prietenă cu tipica studentă Monica. Am avut un accident.

---

7 Subcultură derivată din punk, principala caracteristică fiind vestimentaţia predominant neagră

— Mda, o aprobă cu delicateţe Eve. Cam tot aveam şi eu accidente de-astea, ba nimeream într-un pumn, ba mai ştiu eu ce. Aşa cum ţi-am spus, sunt o tolomacă. Te simţi bine? Ai nevoie de vreun doctor, sau de altceva? Pot să te duc eu cu maşina, dacă vrei.

Îi arătă spre strada de lângă ele, iar Claire îşi dădu seama că, în timp ce plângea de-i săreau ochii din cap, o străveche rablă de Cadillac negru — cu tot cu aripile din spate — fusese parcat pe bordură. De oglinda retrovizoare atârna un craniu cu înfăţişarea veselă, iar Claire nu se îndoia câtuşi de puţin de faptul că bara din spate era tapetată cu autocolante înfăţişând trupe emo de care nu auzise nimeni.

Deja începuse să-i placă de Eve.

— Nu, răspunse, ştergându-şi furioasă ochii cu dosul palmei. Eu, ăăă... uite, îmi cer scuze, dar am avut o zi de-a dreptul îngrozitoare. Venisem să întreb de cameră, dar...

— Corect, camera! Eve pocni din degete, de parcă ar fi uitat complet de cameră, după care ţopăi de două-trei ori, entuziasmată. Grozav! Eu tocmai am venit acasă pentru pauză — lucrez la Common Grounds[8], ştii cafeneaua de acolo? — şi Michael n-o să se trezească prea curând, dar poţi să intri şi să vezi casa, dacă vrei. Nu ştiu dacă Shane o fi pe-aici, dar...

— Nu ştiu dacă ar fi bine...

— Ar fi. Categoric ar fi, insistă Eve, dându-şi ochii peste cap. N-o să-ţi vină să crezi ce de rataţi am văzut încercând să ne intre pe uşă. Vorbesc serios, tot felul de arătări. Tu eşti prima persoană normală pe care am văzut-o până acum. Michael mi-ar tăbăci fundul dac-ar afla că te-am lăsat să pleci fără ca măcar să încercăm o negociere.

Claire clipi, nedumerită. Cumva, crezuse că ea va fi cea care-i va implora pe ei să fie luată în considerare... şi cum, normală? Eve chiar o credea normală?

— Sigur, se auzi rostind. Mda. Mi-ar face plăcere.

Eve îi înşfacă rucsacul şi şi-l atârnă de umăr, peste geanta ei neagră cu ţinte argintii, de forma unui sicriu.

— Hai după mine.

Şi porni ţopăind pe aleea care ducea spre eleganta verandă în

---

8 Denumire inspirată dintr-o serie de şase comicsuri publicată în 2004 şi a cărei acţiune se desfăşoară în jurul unui lanţ de cafenele cu numele Common Grounds

stil gotic-sudist, pregătindu-se să descuie uşa.

Văzută de aproape, casa arăta veche, dar nu chiar prăpădită; trecută prin multe, trase concluzia Claire. Nu i-ar fi stricat puţină zugrăveală pe ici, pe colo, iar scaunele din fier forjat aveau şi ele nevoie de ceva tapiţerie. Uşa de la intrare era, de fapt, una dublă ca mărime, având în partea de sus un geam mare din sticlă vitrată.

— Hei! urlă Eve, aruncând rucsacul lui Claire pe o masă din hol, după care îşi azvârli geanta alături, iar cheile, într-o scrumieră cu aspect de vechi şi cu o maimuţă din fontă pe o margine. Hei, colegi! Avem una vie!

Lui Claire îi trecu prin minte, în timp ce uşa se trântea bubuind în spatele ei, că afirmaţia putea fi interpretată în vreo două moduri, unul dintre ele — cel din Texas Chainsaw Massacre[9] — nefiind tocmai plăcut. Se opri locului, încremenită, rotindu-şi privirea în jur.

Nimic nu părea vădit înfricoşător la interiorul casei, cel puţin. Multă lemnărie, curată şi simplă. Fărâme de zugrăveală căzute pe la colţuri, ca semn că văzuseră numeroase generaţii. Mirosea a lac cu aromă de lămâie şi a... chili[10]?

— Hei! urlă încă o dată Eve, după care porni tropăind de-a lungul holului. Acesta dădea într-o încăpere mai mare; din câte putea să vadă Claire, erau acolo canapele mari din piele şi etajere cu cărţi, ca într-o casă adevărată. Poate că aşa arăta un loc de cazare în afara campusului. Dacă da, însemna un pas uriaş înainte faţă de viaţa din cămin. Shane, simt miros de chili, strigă Eve. Ştiu că eşti acasă! Scoate-ţi căştile de pe urechi!

Nu-i prea venea să creadă că o acţiune ca în Texas Chainsaw Massacre s-ar putea desfăşură într-o cameră ca asta, oricum. Ceea ce însemna un plus. Sau, fiindcă tot veni vorba, colegi de cameră criminali în serie, ocupaţi cu o îndeletnicire atât de domestică, precum prepararea unui chili. Şi încă unul bun, după

---

9 Serie de filme de groază care a debutat în 1974, cuprinzând apoi trei continuări (sequels), un remake şi un prequel (film care descrie evenimente premergătoare acţiunii dun cel iniţial). În principal, este vorba despre o familie de canibali dintr-o zonă rurală a statului Texas, proprietara unei benzinării pe ai cărei clienţi îi răpeşte

10 Preparat specific ţărilor sud-americane şi statelor din sudul S.U.A., ceva intermediar între o supă groasă şi o tocăniţă, având ca principală caracteristică întrebuinţarea prafului de chili (ardei foarte iute uscat şi măcinat fin)

cum mirosea. Cu... usturoi?

Mai făcu vreo doi paşi şovăitori prin hol. Paşii lui Eve se auzeau tropăind prin altă cameră, poate prin bucătărie. Casa părea foarte liniştită. Nimic nu ţâşni brusc, s-o sperie, în timp ce înainta, un pas prudent după altul, până în spaţioasa încăpere centrală.

Şi un tip care stătea tolănit pe canapea — aşa cum numai tipii ştiu să se tolănească — se ridică în capul oaselor, căscând şi frecându-şi creştetul. Când Claire deschise gura — fie să-l salute, fie să urle după ajutor, nici ea nu mai ştia — el o surprinse, reducând-o la tăcere cu un zâmbet larg şi un deget lipit de buze.

— Bună, şopti el. Eu sunt Shane. Care-i faza?

Clipi de vreo două ori, apoi, fără să-şi schimbe în vreun fel expresia, rosti:

— Frate, nasoală vânătaie. Doare, hî?

Claire făcu un uşor semn de încuviinţare. Shane îşi aruncă picioarele jos de pe canapea şi rămase aşezat, privind-o, cu coatele pe genunchi şi mâinile atârnându-i libere. Avea părul şaten, tăiat în şuviţe neuniforme, care nu prea izbuteau să semene a tunsoare punk. Era mai mare, oricum mai mare decât ea. Să fi avut optsprezece ani? Un băiat mare, şi înalt pe deasupra. Suficient de mare încât s-o facă să se simtă mai miniaturală decât de obicei. Avu impresia că are ochii căprui, dar nu îndrăzni să-l privească în ei pentru mai mult de o fracţiune de secundă de fiecare dată.

— Aşadar, presupun c-o să-mi spui că fata ailaltă arată şi mai rău, zise Shane.

Claire clătină din cap, dar tresări, fiindcă mişcarea îi înrăutăţise durerea.

— Nu, eu... ăăă... de unde ştii c-a fost...?

— O gagică? Simplu. La mărimea ta, un băiat te-ar fi trimis la spital cu un pumn atât de tare încât să lase o urmă ca asta. Aşa că, ia zi, care-i şpilul? Nu arăţi în genul celor care o caută cu lumânarea.

Claire simţi că ar trebui să se arate ofensată de remarca lui, dar, sincer vorbind, întreaga situaţie începea să semene cu un vis straniu, oricum. Poate că nici măcar nu se trezise. Poate că zăcea în comă, pe un pat de spital, iar Shane nu era decât

lamentabilul ei echivalent al motanului din Cheshire[11].

— Eu sunt Claire, se prezentă ea, facându-i un semn stângaci cu mâna. Bună.

El îi arătă cu capul un fotoliu din piele cu rezemători laterale. Ea se strecură în fotoliu, cu picioarele atârnându-i, şi se simţi străbătută de un straniu val de uşurare. Se simţea de parc-ar fi fost acasă, cu toate că, fireşte, nu era, şi începea să creadă că sigur nu putea să fie. Nu se potrivea cu locul acela. De fapt, nici nu-şi putea închipui cine s-ar fi potrivit.

— Vrei ceva? o întrebă pe neaşteptate Shane. O Coca, poate? Chili? Bilet de auto-buz până acasă?

— Coca, răspunse ea, după care, surprinzător, adăugă: Şi chili.

— Foarte bună alegere. Eu însumi l-am pregătit.

Coborî de pe canapea, neobişnuit de flexibil pentru înălţimea lui, apoi plecă, lipăind cu picioarele goale, în bucătăria în care se dusese şi Eve. Claire le auzi nedesluşit vocile discutând între ele, şi se destinse, muşchi după muşchi, în îmbrăţişarea moale a fotoliului. Nu observase până acum, dar casa fusese menţinută răcoroasă, iar rotirea leneşă a ventilatorului din tavan îi trimitea rafale de aer rece peste faţa ei înfierbântată şi îndurerată. Era o senzaţie plăcută.

Deschise ochii auzind tropăiala pantofilor lui Eve, care se întorcea în cameră. Ducea în braţe o tavă pe care se aflau o cutie din tablă cu roşu şi alb, un castron, o lingură şi o pungă cu gheaţă. Aşeză tava pe o măsuţă cu rotile, pe care o împinse cu genunchiul spre Claire.

— Gheaţa, mai întâi, zise ea. Şi, ai grijă, nu se ştie niciodată ce pune Shane în chili!

Shane lipăi înapoi spre canapea şi se trânti, sorbind din propria cutie de băutură carbogazoasă. Eve îl săgetă cu o privire exasperată.

— Mda, frate, mersi că mi-ai adus şi mie una. Îşi dădu ochii peste cap, gest accentuat de machiajul tip raton. Boule, îl apostrofă ea.

— Nu ştiam dacă vrei să ţi-o presar cu praf de zombi, sau cu altceva. Şi dacă mănânci săptămâna asta.

---

11 Personaj din Alice în Ţara Minunilori, de Lewis Carroll, un motan cu un zâmbet foarte larg, cre uneori se face treptat nevăzut, rămânând din el doar acest zâmbet

— Boule! Hai, Claire, mănâncă... mă duc să-mi iau singură.

Claire luă lingura şi gustă de probă din chili, care ieşise gros şi consistent şi aromat, cu usturoi din belşug. Delicios, la drept vorbind. Ajunsese să-i placă mâncarea de la autoservire, dar asta era pur şi simplu... uau. Nu era. Shane o privea, cu sprâncenele înălţate, cum începe să care cu lingura spre gură.

— E bună, molfăi ea.

El îi răspunse cu un salut leneş. Cam pe când ajunsese la jumătatea porţiei, Eve se întoarse cu tava ei, pe care o trânti pe cealaltă jumătate a măsuţei. Se aşeză pe podea, turceşte, şi începu să înfulece.

— Nu-i rău, rosti, în cele din urmă. Bine măcar că ai lăsat deoparte de data asta sosul ăla de Doamne-fereşte.

— Mi-am făcut cu el o porţie doar pentru mine, zise Shane. E în frigider, cu o etichetă de risc biologic pe ea. Aşa că, dacă vrei să nu iei foc, nu-ţi băga botul. De unde-ai cules oiţa rătăcită?

— De-afară. A venit să vadă camera.

— Şi mai întâi ai bătut-o, ca să vezi dacă-i suficient de tare?

— Pupă-mă în fund, bucătar de chili.

— N-o lua în seamă pe Eve, o sfătui el pe Clare. Urăşte zilele lucrătoare. Îi e frică să nu se bronzeze.

— Mda, iar Shane urăşte să lucreze, pur şi simplu. Aşadar, cum îţi zice?

Claire deschise gura să-i răspundă, dar Shane i-o luă înainte, evident bucuros că avea ocazia să-şi surclaseze colega de cameră.

— Claire. Ce, nici măcar n-ai întrebat-o? A bătut-o o gagică. Probabil, vreo ştoarfă din cămin. Ştii cum e pe-acolo.

Schimbară între ei o privire. Una lungă. Apoi, Eve se întoarse spre Claire.

— E adevărat? Ai luat bătaie în cămin?

Claire făcu un semn de încuviinţare, umplându-şi grăbită gura cu cât mai multă mâncare, ca să nu fie nevoită să spună mai multe.

— Ei, asta-i total de cacao. Nu mă mir că-ţi cauţi cameră.

Încă un semn de încuviinţare.

— Nu ţi-ai adus prea multe cu tine.

— Nici n-am prea multe, răspunse ea. Doar cărţile şi, poate, câteva lucruşoare prin cameră. Dar... nu vreau să mă mai duc până acolo, să mi le iau. Nu în seara asta.

— De ce nu? se interesă Shane, pescuind de pe podea o minge prăpădită de base-ball şi azvârlind-o spre înaltul tavan, ratând cu puţin palele rotitoare ale ventilatorului. O prinse apoi fară efort. Tot te mai caută cineva, să te bubuie?

— Mda, mărturisi Claire, coborându-şi privirea spre porţia ei de chili care scădea cu repeziciune. Aşa cred. Nu e numai ea, e... are şi prietene. Şi eu... n-am. Locul ăla e chiar... în fine, sinistru.

— Am fost pe-acolo, zise Eve. Ba, stai, sunt încă.

Shane mimă că aruncă în ea cu mingea de baseball. Ea mimă că se fereşte.

— La ce oră se trezeşte Michael?

Shane se mai prefăcu o dată că aruncă în ea.

— Ce naiba, Eve, de unde să ştiu? Îl iubesc pe tip, dar nu-l iubesc. Du-te, bate-i în uşă şi întreabă-l. Eu unul, mă duc să mă pregătesc.

— Să te pregăteşti pentru ce? îl întrebă Eve. Doar nu te gândeşti la modul serios să ieşi iar, nu-i aşa?

— Ba, foarte serios, da. La bowling. O cheamă Laura. Dacă vrei mai multe detalii, n-ai decât să-ţi descarci clipul, ca toată lumea.

Şi Shane se rostogoli jos de pe canapea, se ridică în picioare şi porni lipăind spre scara largă care ducea până la etaj.

— Pa, Claire, mai zise.

Eve scoase un mormăit de disperare.

— Stai un pic! Aşadar, ce zici? Crezi că o să fie bine cu ea aici, sau ce?

Shane flutură nepăsător din mână.

— Frate, cum o fi. Din punctul meu de vedere, e OK.

Îi adresă lui Claire o ocheadă rapidă şi un zâmbet pieziş şi neobişnuit de amabil, după care urcă în salturi treptele. Avea mişcări atletice, dar lipsite de fudulia cu care se obişnuise Claire. Cam tare tipul, printre altele.

— Băieţii, oftă Eve. Naiba să mă ia, tare bine ar fi să mai avem o fată pe-aici. Toţi sunt la fel. Mda, cum o fi, iar când e vorba despre curăţenie, sau despre spălatul vaselor, se prefac toţi în fantome. Nu că ai fi obligată, cum să zic, să faci pe fata în casă, sau aşa ceva. Vreau să zic... nu trebuie decât să urli la ei până când îşi fac partea din treabă, sau până când te snopesc în bătaie.

Claire zâmbi, sau încercă să zâmbească, fiindcă buza spartă îi zvâcnea, şi simţi cum coaja i se rupe din nou. Sângele începu să i se scurgă pe bărbie, aşa că luă repede şerveţelul pe care i-l pusese Eve pe tavă şi-şi apăsă buza cu el. Eve o urmări tăcută, încruntându-se, după care se ridică de pe podea, luă punga cu gheaţă şi-o aşeză cu delicateţe pe cucuiul din creştetul lui Clare.

— Cum e? o întrebă ea.

— Mai bine.

Aşa şi era. Gheaţa începu aproape imediat să-i amorţească durerea, iar mâncarea îi aprinsese un plăcut foc călduţ în stomac.

— Hm, cred c-ar trebui să întreb... în legătură cu camera...

— Ei bine, trebuie să faci cunoştinţă şi cu Michael, şi trebuie să zică şi el da, dar Michael e un dulce, pe bune. A, şi casa e a lui. În orice caz, a familiei lui. Cred că s-au mutat şi i-au lăsat lui casa acum vreo doi ani. E cam cu şase luni mai mare decât mine. Toţi avem cam optsprezece ani. Michael e cam cel mai mare.

— Şi doarme ziua?

— Mda. Adică, mie îmi place să dorm ziua, dar el are o pasiune pentru asta. Odată, îl poreclisem vampir, fiindcă lui chiar nu-i place să stea treaz ziua. Cum ar fi, niciodată. Dar nu i s-a părut deloc amuzant.

— Dar eşti sigură că nu e vampir? se interesă Claire. Am mai văzut eu, în filme. Sunt răi.

Glumise, dar Eve nici măcar nu zâmbi.

— A, foarte sigură. În primul rând, mănâncă chili făcut de Shane, care, Dumnezeu mi-e martor, are destul usturoi cât să arunce în aer o duzină de diavoli de calitatea întâi. Şi l-am pus să atingă o cruce, odată.

Eve luă o înghiţitură zdravănă de Coca.

— Ai... ce? L-ai pus?

— Păi, da, sigur. Adică, o fată nu se poate considera niciodată suficient de prudentă, mai ales pe-aici.

Claire, probabil, făcuse o faţă nedumerită, fiindcă Eve îşi dădu din nou ochii peste cap. Era strâmbătura ei preferată, Claire începea să se convingă de asta.

— În Morganville, preciză Eve. Ştii?

— Despre ce?

— Vrei să spui că nu ştii? Cum e posibil să nu ştii?

Eve îşi lăsă jos cutia de Coca şi se ridică în genunchi, proptindu-se cu coatele de măsuţă. Părea sinceră pe sub stratul ei gros de machiaj. Avea ochii de un căprui închis, machiaţi cu auriu.

— Morganville e plin de vampiri.

Claire râse.

Eve, nu. Doar o privi fix în continuare.

— Hm... glumeşti, nu?

— Câţi absolvenţi are TPU în fiecare an?

— Nu ştiu... E un colegiu de rahat, cu facultăţi asemenea, aproape toată lumea se transferă...

— Toată lumea pleacă. Sau, cel puţin, nu mai apare, corect? Nu-mi vine să cred că nu ştiai asta. Nu ţi-a spus nimeni cum stă treaba până să vii încoace? Uite ce e, vampirii conduc oraşul. Ei sunt la putere. Şi ori eşti cu ei, ori nu. Dacă lucrezi pentru ei, dacă te prefaci că n-ar fi aici şi că nici nu există, şi dacă-ţi întorci privirea în partea cealaltă când se-ntâmplă o chestie, atunci tu, cu toată familia ta, ai permis de liberă trecere. Ai Protecţie. Altminteri...

Eve îşi trecu un deget de-a curmezişul peste beregată şi-şi bulbucă ochii.

Asta-i, îşi zise Claire, lăsându-şi jos lingura. Nu-i de mirare că nu s-a găsit nimeni dispus să închirieze o cameră cu tipii ăştia. Sunt ţăcăniţi. Mare păcat. Exceptând partea cu ţăcăneala, chiar îi plăcea de ei.

— Crezi că sunt dusă cu pluta, remarcă Eve, suspinând. Mda, înţeleg. Şi eu aş fi crezut că aşa sunt, dacă n-aş fi crescut într-o casă Protejată. Tata lucrează la compania de furnizare a apei. Mama e învăţătoare. Dar cu toţii purtăm astea.

Întinse braţul, arătându-i încheietura. Purta o brăţară din piele neagră, având scris cu roşu pe ea un simbol pe care Claire nu reuşi să-l descifreze. Părea un soi de caracter chinezesc.

— Vezi că simbolul meu e roşu? Adică Protecţia e expirată. E ca o asigurare de sănătate. Copiii nu beneficiază de ea decât până la vârsta de optsprezece ani. A mea a expirat acum şase luni.

Îşi privi necăjită brăţara, după care, ridicând din umeri, şi-o rupse şi-o lăsă să cadă pe tavă.

— Pot la fel de bine să nici n-o mai port, cred. Sigur n-aş păcăli pe nimeni.

Claire nu făcu altceva decât s-o privească, neajutorată, întrebându-se dacă nu cumva era victima vreunei farse, şi dacă, dintr-o secundă în alta, Eve nu avea să izbucnească în râs şi s-o facă tâmpită fiindcă înghiţise găluşca, iar Shane, să treacă de la afabilitatea lui leneşă la cruzime, îmbrâncind-o pe uşă afară şi bătându-şi joc de ea în acelaşi timp. Pentru că nu aşa era mersul lumii. Nu se putea să-ţi placă de unii oameni, după care să te trezeşti că sunt nebuni de-a binelea, nu? Nu puteai să-ţi dai seama?

Alternativa — că Eve n-ar fi nicidecum nebună — era ceva la care Claire pur şi simplu n-ar fi vrut să se gândească, îşi aminti de oamenii de pe stradă, cum mergeau de repede, cu capetele plecate. Felul în care mama aceea îşi smulsese fetiţa de pe trotuar, după o fluturare prietenească a mâinii.

— Foarte bine. Dă-i înainte, crede-mă nebună, zise Eve, aşezându-se la loc pe călcâie. Adică, de ce n-aş fi? Şi n-o să încerc să te conving de nimic. Decât... să nu ieşi din casă după ce se-ntunecă, decât dacă eşti cu cineva. Cu cineva Protejat, dacă poţi să găseşti vreunul. Uită-te după brăţară, o sfătui, împungând-o cu un deget pe a ei. Simbolul e alb cât timp Protecţia e activă.

— Dar eu...

Claire tuşi, încercând să găsească vorbele potrivite. Dacă nu poţi să spui ceva drăguţ...

— OK. Mersi. Hm, dar Shane e... ?

— Shane? Protejat? pufni Eve. Da’ de unde! Chiar dac-ar fi, ceea ce mă îndoiesc, n-ar recunoaşte în ruptul capului, şi nici nu poartă brăţara, sau altceva. Michael... Nici Michael nu e, însă există un soi de Protecţie standard asupra caselor. Aici, suntem un fel de proscrişi. Iar unde-s mulţi, puterea creşte.

Era o conversaţie cam bizară de purtat la o porţie de chili şi-o Coca, în timp ce aveai pe cap o pungă cu gheaţă. Claire, fără ca măcar să-şi dea seama ce face, căscă. Eve izbucni în râs.

— Ai zice că-i o poveste de adormit copiii, filosofă ea. Uite ce e, hai să-ţi arăt camera. În cel mai rău caz, te întinzi un pic, laşi să-şi facă gheaţa efectul, după care poţi să-ţi iei valea. Sau, na, te trezeşti şi te hotărăşti să vorbeşti cu Michael, înainte de plecare. Tu alegi.

Încă un fior rece o străbătu, cutremurând-o. Probabil că avea de-a face cu lovitura de la cap, se gândi ea, şi cu cât ora de

obosită. Se scotoci prin buzunar, găsi cutiuţa cu pastilele pe care i le dăduse doctorul, şi înghiţi una cu ultima gură de Coca. Pe urmă, o ajută pe Eve să ducă tăvile înapoi în bucătărie, care era una imensă, cu chiuvete din piatră şi străvechi blaturi pentru lucru lustruite şi două dotări moderne — frigiderul şi cuptorul — înghesuite cu stângăcie în colţuri. Shane făcuse chili într-o oală din lut, încă aburindă acum.

După ce spălară vasele, puseră la loc tăvile şi aruncară gunoiul, Eve luă rucsacul lui Claire de pe măsuţa din hol şi o conduse, prin living, spre scară. La cea de-a treia treaptă, se întoarse, alarmată, întrebând-o:

— Hei, te descurci cu urcatul scării? Pentru că, ştii...

— Sunt bine, minţi Claire. O durea glezna ca naiba, dar îşi dorea să vadă camera. Şi, dacă tot era probabil ca ei s-o arunce afară mai târziu, îşi dorea măcar să mai doarmă o dată într-un pat, oricât de noduros şi de vechi ar fi fost. Erau treisprezece trepte până sus. Reuşi să le urce pe toate, chiar dacă lăsă amprente transpirate pe o balustradă pe care Shane nici nu se sinchisise s-o atingă mai devreme, când urcase.

Aici, zgomotele paşilor lui Eve erau înăbuşite de un covor luxos, vechi, numai spirale şi culori, întins pe mijlocul podelei din lemn lăcuit. Pe palier erau şase uşi. În timp ce treceau pe lângă ele, Eve i le arăta şi le denumea.

— A lui Shane.

Prima uşă.

— A lui Michael.

A doua uşă.

— Şi asta-i tot a lui... e o cameră dublă, ca mărime.

A treia uşă.

— Baia principală.

A patra.

— Cea de-a doua baie e jos... e genul de baie de rezervă, pentru situaţiile de urgenţă, când se încuie Shane înăuntru, să-şi dea părul cu gel, timp de o oră, sau pe-acolo...

— Pupă-mă în fund! zbieră Shane de dincolo de uşa încuiată. Eve bubui cu pumnul în ea, după care o conduse pe Claire spre ultimele două uşi din şir.

— Asta-i a mea. A ta e în capăt.

În clipa în care o deschise larg, Claire — pregătită pentru o dezamăgire — se trezi chiar că i se taie răsuflarea. În primul

rând, pentru că era enormă. De trei ori mai mare decât camera ei din cămin. În al doilea, fiindcă era pe colţ, având trei — trei! — ferestre, toate fiind acum acoperite de jaluzele şi de draperii. Patul nu era dintre cele miniaturale, specifice căminelor studenţeşti: avea dimensiunile maxime, cu saltea şi somieră cu arcuri, cu stâlpi din lemn masiv, negru şi solid, la colţuri. De-a lungul unui perete se aflau o măsuţă de toaletă şi un cuier suficient de mare încât să încapă... în fine, de patru sau de cinci ori mai multe haine decât avusese ea vreodată. Plus un şifonier. Plus...

— Asta-i un televizor? întrebă, cu vocea pierită.

— Mda. Prin satelit. Poţi să-i dai drumul, dacă vrei, afară de cazul în care preferi să-l scoţi din cameră. A, şi ai şi internet. Broadband, uite-acolo. Dar probabil că ar fi cazul să te previn: ei monitorizează şi traficul pe internet, pe-aici, totuşi. Trebuie să ai grijă ce scrii în mesaje şi aşa mai departe, adăugă, aşezându-i rucsacul pe măsuţa de toaletă. Nu trebuie să te hotărăşti imediat, îi mai zise. Probabil că ai nevoie în primul rând de odihnă. Ia, uite-ţi punga cu gheaţă.

O duse pe Claire până lângă pat şi-o ajută să dea deoparte cuverturile, iar după ce Claire se descălţă şi se întinse, o înveli, cu gesturi materne, aşezându-i şi punga cu gheaţă pe cap.

— Când o să te trezeşti, probabil c-o să fie treaz şi Michael. Eu trebuie să mă întorc la serviciu, dar o să fie OK. Pe bune.

Claire îi zâmbi, un pic ameţită: calmantul începea să-şi facă efectul. Fu din nou străbătută de un frison.

— Mulţumesc, Eve, zise. E... uau!

— Mda, bine, pari să cam ai nevoie şi de un pic de uau pe ziua de azi, replică Eve, ridicând din umeri şi adresându-i un zâmbet năucitor. Somn uşor. Şi nu-ţi face griji, vampirii nu intră aici. Casa beneficiază de Protecţie, chiar dacă noi nu.

Claire îi întoarse cuvintele în minte pe-o parte şi pe cealaltă timp de câteva secunde, în timp ce Eve ieşea din cameră şi închidea uşa, după care mintea i se rătăci printre norişorii de fericire provocaţi de moliciunea pernei, şi de cât de bun era patul, şi de cât de apretate, aşternuturile...

Visă cel mai straniu lucru: o cameră liniştită, cu cineva, o persoană palidă şi tăcută, stând pe un divan din catifea, întorcând paginile unei cărţi şi plângând. N-o înspăimânta, nu tocmai, dar o făcea să se simtă înfrigurată, din când în când, iar

casa... casa părea plină de şoapte.

Până la urmă, se prăbuşi într-un loc mai adânc şi mai întunecat, şi nu mai visă nimic.

Nici măcar despre Monica.

Nici măcar despre vampiri.

Trei

Se trezi pe întuneric, cu o tresărire panicată care-i trânti punga cu gheaţă — acum, doar o pungă cu apă chioară — bufnind pe pernă şi apoi pe podea. Casa era tăcută, cu excepţia acelor scârţâieli înfricoşătoare pe care obişnuiesc să le scoată casele pe timpul nopţii. Afară, frunzele uscate ale copacilor foşneau în bătaia vântului, iar de cealaltă parte a uşii dormitorului se auzea muzică.

Claire se lăsă să lunece jos din pat, bâjbâi după o veioză, şi găsi una în apropierea patului — una cu sticlă în stil Tiffany[12], chiar drăguţă — iar strălucirea colorată îi alungă orice temeri coşmareşti ar fi încercat-o. Muzica era lentă, caldă şi meditativă, un soi de alternativ pe chitară. Îşi încălţă pantofii, aruncă o privire în oglinda măsuţei de toaletă şi avu un şoc. Faţa tot o durea, şi motivul era evident: ochiul drept i se umflase, iar pielea din jurul lui se făcuse purpurie. Buza spartă arăta lucioasă şi dezagreabil de groasă, de asemenea. Chipul — mereu palid — arăta şi mai palid decât în mod normal. Părul ei negru, tuns pixie[13], suferise o formă gravă de ciufuleală specifică somnului, însă reuşi să-l înfoaie într-o formă cât de cât acceptabilă. Niciodată nu se dăduse în vânt după machiaj, nici măcar când îi şterpelise trusa mamei, doar de încercare, dar astăzi poate că un pic de fond de ten şi de corector nu i-ar strica... Arăta răvăşită, şi bătută, şi lipsită de adăpost.

Mă rog. Nu era decât adevărul, la urma urmei.

Claire trase aer adânc în piept şi deschise uşa dormitorului. Pe hol era aprinsă lumina, o lumină caldă, cu străluciri aurii; muzica

---

12 Sticlă colrată, opalescentă, denumită după creatorul ei, pictorul şi designerul de decoraţiuni interioare francez Comfort Tiffany

13 Tunsoare foarte scurtă, uşor asimetrică, foarte la modă în anii '60 şi readusă în actualitate recent de vedete ca Victoria Beckham, Keira Knightley, Katie Holmes, Natalie Portman sau Carey Mulligan

venea de jos, din living. Privi ceasul fixat pe perete în capătul celălalt al holului: era trecut de miezul nopţii... dormise mai mult de douăsprezece ore.

Şi lipsise de la toate orele de la şcoală. Nici vorbă că ar fi vrut să apară arătând aşa, chiar dacă n-ar fi fost teama paranoică de faptul că ar putea s-o urmărească Monica..., dar era necesar ca, mai târziu, să pună mâna pe carte. Măcar cărţile nu ripostau cu lovituri.

Vânătăile n-o mai dureau chiar atât de rău şi, la drept vorbind, nici capul n-o mai durea, decât puţin. Cu glezna era cel mai rău încă, fiecare pas pe trepte trimiţându-i împunsături ca de cioburi ascuţite prin tot piciorul.

Ajunsese pe la jumătatea scărilor când îl zări pe băiatul lungit pe canapea, în acelaşi loc în care se tolănise mai devreme Shane. Avea o chitară în mâini.

A. Muzica. Crezuse că era o înregistrare, dar nu, era o muzică reală, era live, şi el era cel care o cânta. Nu mai ascultase niciodată muzică live... o interpretare adevărată, cum era aceasta. Tipul de jos era... uau. Era minunat.

Îl urmări cu privirea, nemişcată, fiindcă era clar că el încă nu-i remarcase prezenţa: nu existau decât el, şi chitara, şi muzica, iar dacă ar fi trebuit să dea un nume pentru ceea ce-i vedea pe chip, Claire ar fi ales ceva poetic, cum ar aleanul. Era blond, cu o tunsoare cam ca a lui Shane, ca un fel de smoc neglijent. Nu era la fel de masiv ca Shane, nici la fel de musculos, cu toate că, probabil, avea cam aceeaşi înălţime. Şi el purta un tricou, negru, cu sigla unei mărci de bere. Şi blugi. Fără pantofi.

Se opri din cântat, cu capul în jos, şi întinse mâna spre sticla de bere deschisă de pe masa din faţa lui. Închină în gol.

— La mulţi ani, frate.

Dădu pe gât trei înghiţituri, oftă, după care aşeză sticla la loc.

— Şi în cinstea arestului la domiciliu. Ce naiba! Fii proprietar, sau fii proprietate.

Claire tuşi. El se întoarse, uimit, şi o văzu stând acolo pe scară; cuta de pe frunte i se netezi într-o secundă, două.

— A. Tu eşti cea despre care mi-a zis Shane că vrea să vorbească pentru cameră. Bună. Hai jos.

Claire coborî, străduindu-se să nu şchiopăteze, iar când ajunse în plină lumină, îi zări ochii albaştri, agili şi inteligenţi, inventariindu-i vânătăile.

Totuşi, nu suflă o vorbă despre ele.

— Eu sunt Michael, zise. Şi tu nu ai optsprezece ani, aşa că o să avem o conversaţie tare scurtă.

Ea se aşeză, iute, cu inima bubuindu-i în piept.

— Sunt la facultate, îi răspunse. Sunt boboacă. Mă cheamă...

— Nu mă lua cu vrăjeli, şi află că nu mă interesează cum te cheamă. Nu ai optsprezece ani. Şi pun pariu liniştit că nu ai nici şaptesprezece. Noi nu primim în casa asta pe nimeni care să nu fie major.

Avea o voce profundă, caldă, dar — cel puţin în clipa de faţă — dură.

— Nu că nu te-aş crede în stare să te înscrii în Sindicatul Orgiilor, dar scuză-mă, eu şi cu Shane suntem obligaţi să ne ferim de lucruri de-astea. Ajunge ca tu să locuieşti aici, şi cineva doar să facă o aluzie cum că s-ar petrece ceva...

— Stai, se repezi ea. N-aş face una ca asta. Şi nici n-aş zice-o. Nu caut să vă aduc necazuri. Doar că am nevoie...

— Nu, zise el. Îşi puse deoparte chitara, în cutia ei, pe care o închise. Îmi pare rău, dar nu poţi să stai aici. Sunt regulile casei.

Ştia că asta avea să urmeze, desigur, dar îşi permisese să creadă... Eve fusese drăguţă, iar Shane nu se comportase prea odios, iar camera era atât de drăguţă... numai că privirea lui Michael era cât se putea de fermă. Refuz total şi categoric.

Îşi simţi buzele tremurându-i, şi se urî pe sine pentru asta. De ce n-ar fi putut şi ea să fie o dură, o căţea rece ca gheaţa? De ce nu era în stare să se apere singură atunci când avea nevoie, fără să izbucnească în lacrimi ca o mucoasă? Monica n-ar fi plâns. Monica i-ar fi dat o replică răstită, anunţându-l că lucrurile ei erau deja în cameră. Monica i-ar fi trântit banii pe masă şi l-ar fi sfidat s-o dea afară.

Claire îşi vârî mâna în buzunarul de la spate şi-şi scoase portofelul.

— Cât? întrebă, începând să-şi numere bancnotele. Erau de câte douăzeci, aşa că păreau mulţi bani. Trei sute ajung? Dacă trebuie, mai fac rost.

Michael se lăsă pe spate, surprins, o mică încruntare încadrându-i fruntea ca între paranteze.

— Cum? se interesă el.

— Ce?

— Cum mai faci rost?

— Îmi iau un serviciu. Vând ceva.

Nu c-ar fi avut mare lucru de vândut, dar în caz de urgenţă putea oricând să-i dea un telefon disperat mamei.

— Vreau să stau aici, Michael. Chiar vreau.

O surprindea până şi pe ea convingerea cu care vorbise.

— Mda, n-am optsprezece ani, dar îţi jur, n-o să aveţi niciun necaz din cauza mea. N-o să vă stau în cale. Mă duc la şcoală şi învăţ. Asta-i tot ce fac. Nu sunt ahtiată după petreceri. Nu sunt leneşă. Pot să fiu de folos. O să... o să vă ajut la curăţenie şi la gătit.

El se gândi la cuvintele ei, privind-o fix; era genul de persoană pe care chiar puteai s-o vezi că gândeşte. I se părea un pic cam înfricoşător, cu toate că el, probabil, nu avea o astfel de intenţie. Era la el ceva atât de... matur. Atâta siguranţă de sine.

— Nu, zise. Îmi pare rău, puştoaico. Dar riscul e prea mare.

— Eve nu e decât cu foarte puţin mai în vârstă decât mine.

— Eve are optsprezece ani. Tu ai, cât, şaisprezece?

— Aproape şaptesprezece!

Era adevărat, dacă manifestai o oarecare largheţe în ceea ce priveşte definirea termenului de aproape.

— Şi chiar sunt la facultate. Sunt boboacă... uite, ăsta-i carnetul meu de student...

El nici nu se uită.

— Întoarce-te peste un an. Mai stăm atunci de vorbă, zise. Uite ce e, îmi pare rău. Dar care-i treaba cu căminul?

— Mă omoară dacă mai stau acolo, îi explică ea, coborându-şi privirea spre mâinile ei împreunate. Au încercat şi azi să mă omoare.

— Ce?

— Fetele celelalte. M-au luat la pumni şi m-au îmbrâncit jos pe scară.

Tăcere. O tăcere cu adevărat prelungă. Claire auzi scârţâitul pielii canapelei, după care Michael fu într-un genunchi lângă fotoliul ei. Până ca ea să-l poată opri, îi pipăia deja cucuiul din creştet, aplecându-i capul pe spate, astfel încât să obţină o imagine favorabilă, impersonală, a vânătăilor şi a rănilor.

— Altceva? o întrebă apoi.

— Altceva ce?

— În afară de ceea ce pot să văd? Doar n-o să-mi dai ortul popii aici, nu?

Uau, un tip sensibil.

— Sunt bine. Am fost la doctor şi tot restul. Nu sunt decât... vânătăi. Şi o gleznă luxată. Dar m-au îmbrâncit pe scări, şi chiar au vrut s-o facă, şi ea m-a amenințat...

Deodată, afirmaţiile lui Eve despre vampiri îi reveniră în minte şi-i făcură limba să se împleticească.

— Fata care le conducea, ea a fost cea care mi-a zis că diseară o să văd eu ce-o să păţesc. Nu pot să mă mai întorc în cămin, Michael. Dacă mă dai afară pe uşa asta, or să mă omoare, pentru că n-am prieteni şi n-am nici unde să mă duc!

El mai rămase pe loc timp de câteva secunde, privind-o direct în ochi, după care se retrase pe canapea. Îşi desfăcu din nou cutia chitarei şi-şi luă instrumentul în braţe; Claire se gândi că asta era lumea în care se relaxa el, exact acolo, cu chitara în braţe.

— Fetele astea ies la lumina zilei?

Ea clipi, nedumerită.

— Adică, pe-afară? Sigur. Se duc la ore. Mă rog, câteodată.

— Poartă brăţări?

Mai clipi o dată.

— Adică, de genul...

Eve şi-o lăsase pe masă, aşa că ea ridică fâşia de piele, cu simbolul ei roşu.

— De genul ăsta? N-am observat niciodată. Ele poartă o grămadă de chestii.

Se strădui să-şi amintească, gândindu-se că, poate, i-ar fi venit ceva în minte, până la urmă. Totuşi, brăţările lor nu arătau aşa. Erau din aur, iar Monica şi monicistele le purtau, toate, pe încheietura mâinii drepte. Nu le dăduse niciodată prea mare atenţie.

— Poate, zise, în cele din urmă.

— Brăţări cu simboluri albe?

Michael făcuse astfel încât întrebarea să pară pusă pe un ton nepăsător; de fapt, îşi aplecase capul într-o parte şi se concentra să-şi acordeze chitara; nu c-ar fi fost nevoie de aşa ceva. Fiecare notă suna perfect, după cum şoptea pe strune.

— Ţi-aduci aminte?

— Nu.

Claire se simţi străbătută de un val de ceva care nu era tocmai panică, dar nici chiar entuziasm.

— Asta înseamnă că au Protecţie?

Michael şovăi cam o secundă, exact atât cât îi trebuia ei ca să-şi dea seama că-l surprinsese.

— Te referi la prezervative? întrebă el. Ce, nu are toată lumea?

— Ştii bine la ce mă refer, replică ea, cu obrajii în flăcări. Spera să nu se vadă chiar atât de evident pe cât o simţea.

— Nu prea cred.

— Eve zicea că...

El îşi ridică brusc privirea, iar în ochii aceia albaştri apăru deodată un licăr de mânie.

— Eve ar trebui să-şi mai ţină gura. Şi-aşa e în pericol destul de mare, că se fredonează peste tot îmbrăcată goth. Ei deja au impresia că-i ia în bătaie de joc. Dac-ar auzi-o ce spune...

— Ei, cine? ceru să afle Claire. Veni rândul lui să-şi abată privirea.

— Lumea, rosti, categoric. Uite ce e, n-am chef să te am pe conştiinţă. Poţi să rămâi câteva zile. Dar numai până-ţi găseşti unde să stai, bine? Şi grăbeşte-te: aici nu e azil pentru fetele bătute. Am destule griji ca să-i feresc pe Eve şi pe Shane de necazuri.

Pentru un tip care cânta atât de frumos, era cam crud, şi puţin înfricoşător. Claire aşează banii, şovăielnică, pe masa din faţa lui. El îi privi fix, încordându-şi maxilarele.

— Chiria e o sută pe lună, zise. Cumperi şi alimente, tot o dată pe lună. Prima lună se plăteşte în avans. Dar tu n-o stai mai mult de-atât, aşa că păstrează-i pe ceilalţi.

Fata îşi înghiţi nodul din gât şi-şi luă înapoi două dintre cele trei sute pe care le numărase.

— Mersi, zise.

— Nu-mi mulţumi, replică el. Ai grijă doar să nu dai de necaz. Şi vorbesc serios.

Claire se ridică, se duse în bucătărie şi umplu cu polonicul două castroane cu chili, pe care le aşeză pe tăvi, împreună cu lingurile şi cu câte o cutie de Coca, apoi luă toate acestea cu ea şi le aşeză pe măsuţă. Michael făcu ochii mari spre tăvi, apoi spre ea. Fata se aşeză pe podea — cu destule dureri — şi începu să mănânce. După un timp, Michael îşi luă şi el castronul şi gustă.

— Shane a făcut-o, zise Claire. E destul de bună.

— Mda. Chili şi spaghete, asta-i cam tot ce ştie Shane să gătească. Tu ştii să faci ceva?

— Sigur!

— Cam ce?

— Lasagna, zise ea. Şi, hm, un fel de chestie cu carne tocată, gen hamburger, cu tăiţei. Şi tacos.

Michael făcu o faţă gânditoare.

— Ai putea să faci tacos mâine?

— Sigur, răspunse ea. Am ore de la unsprezece la cinci, dar o să mă opresc să cumpăr ce trebuie.

El încuviinţă, continuând să mănânce de zor şi aruncându-i câte o privire din când în când.

— Îmi pare rău, rosti, în cele din urmă.

— Pentru ce?

— Pentru c-am fost jigodie. Uite ce e, chiar nu pot să... sunt nevoit să fiu prudent. Cu adevărat prudent.

— Ba n-ai fost jigodie, protestă ea. Doar încerci să te protejezi, ca şi pe prietenii tăi. E OK. Asta şi trebuie să faci.

Michael zâmbi, iar zâmbetul acela îi transformă chipul, care deodată deveni îngeresc, minunat. Mamă, îşi zise ea, uluită. E de-a dreptul superb. Nu era de mirare că-şi făcuse griji pentru faptul că era minoră. Cu un zâmbet ca ăsta, probabil că fetele roiau în jurul lui.

— Dacă stai în casa mea, eşti prietena mea, zise el. Cum te cheamă, apropo?

— Claire. Claire Danvers.

— Bine ai venit în Casa de Sticlă[14], Claire Danvers.

— Dar numai temporar.

— Mda, temporar.

Schimbară între ei zâmbete stânjenite, după care Michael fu cel care curăţă farfuriile, de data aceasta, iar Claire se întoarse în camera ei, unde-şi împrăştie cărţile pe biroul înzidit şi-şi începu studiul pentru ziua aceea.

Îl ascultă cum cânta acolo, jos, ca un delicat şi însufleţit acompaniament al nopţii, până când se lăsă cufundată în lumea pe care o iubea.

---

14 În original, Glass House, ceea ce înseamnă atât Casa Glass (Glass fiind numele de familie al lui Michael), cât si seră, casa fiind privită, metaforic, ca un adăpost pentru fiinţe care, în mediul exterior n-ar fi putut supravieţui

Patru

Lumina dimineţii apăru, strălucitoare şi timpurie, iar Claire se trezi în miros de bacon prăjit. Porni împleticindu-se spre baia de pe palier, căscând, fără să-şi dea seama că era îmbrăcată sumar, doar în tricoul ei extra-lung, până în clipa în care-şi aminti. O, Doamne, mai sunt şi băieţi pe-aici. Spre norocul ei, n-o văzu nimeni, iar baia era liberă. Cineva fusese deja acolo în cursul dimineţii: oglinzile erau încă aburite, iar uriaşa încăpere în alb şi negru sclipea de picături de apă. Mirosea a curat, totuşi. Şi a ceva fructat.

Aroma fructată era a şamponului, după cum descoperi, în timp ce se săpunea şi se spăla. Când şterse oglinda şi se privi, îşi observă contururile vânătăilor, aflate peste tot, pe obrajii ei palizi. Puteam să mor. Avusese noroc.

Îşi trase la loc tricoul, după care se repezi în camera ei, să-şi caute chiloţii pe care-i recuperase ieri din maşina de spălat. Erau încă umezi, dar şi-i îmbrăcă şi-aşa, apoi îşi trase pe ea şi blugii.

Mânată de un impuls, deschise şifonierul şi găsi câteva vechituri îndesate în fundul lui. Tricouri, în general, cu poze ale unor trupe de care nu auzise în viaţa ei, iar despre câteva îşi aminti că erau foarte vechi. Şi vreo două svetere. Îşi scoase tricoul pătat de sânge şi-şi puse pe ea unul negru, decolorat, după care, gândindu-se puţin, îşi lăsă pantofii pe podea.

Coborând, îi găsi pe Eve şi pe Shane, certându-se cu privire la reţeta corectă de preparare a ouălor jumări. Eve susţinea că e nevoie de lapte. Shane argumenta că laptele e doar pentru pisicuţe. Claire trecu fară zgomot pe lângă ei, deschise frigiderul şi scoase o cutie din carton cu suc de portocale. Turnă puţin într-un pahar, apoi le întinse celorlalţi cutia, fără vorbe. Eve o luă şi-şi umplu şi ea un pahar, după care i-o pasă lui Shane.

— Aşadar, zise Shane, Michael nu te-a dat afară.

— Nu.

Shane îşi înclină încet capul, într-un semn aprobator. Era chiar mai solid şi mai înalt decât îşi amintea, iar tenul lui avea o nuanţă maro-aurie, ca şi cum şi-ar fi petrecut mult timp la soare pe durata verii. Şi părul lui avea acel luciu al bronzului,

decolorat de soare, în vreme ce Michael era blond de la natură. OK, acum pe bune! Amândoi sunt trăsnet. Şi-ar fi dorit să nu fi gândit aşa ceva, dar bine măcar că n-o spusese şi cu voce tare.

— Ar trebui să ştii un lucru despre Michael, mai zise el. Nu-i place să rişte. Nu eram convins c-o să te lase să stai aici. Dar, dac-a făcut-o, înseamnă că a receptat vibraţii favorabile dinspre tine. Să nu nesocoteşti chestia asta, fiindcă, dac-o faci... nici ţie n-o să-ţi fie bine. Te-ai prins?

Eve îi urmărea în tăcere, ceea ce lui Claire i se păru că ar fi o experienţă inedită, cel puţin prin faptul că nu vorbea.

— E prietenul tău, nu?

— Mi-a salvat viaţa, îi răspunse Shane. Aş fi în stare să mor pentru el, dar ar fi o tâmpenie din partea mea să-i mulţumesc astfel. Aşa că, da. Mi-e prieten de când mă ştiu, şi ţin la el mai mult ca la un frate. Aşadar, să nu-i faci necazuri.

— N-o să-i fac, promise ea. Şi nu se pune lapte la ouăle jumări.

— Vezi? rosti Shane, întorcându-se la blatul pentru lucru şi începând să spargă ouăle într-un castron. Ţi-am zis eu.

— Trădătoareo, oftă Eve, împungând baconul din tigaie cu o furculiţă. Bine. Şi-aşa. Ce-a mai făcut Linda aseară?

— Laura.

— Cum o fi. Doar n-o să ţin minte numele cuiva cu care te întâlneşti o singură dată, oricum.

— A făcut un joc de o sută cincizeci de puncte.

— Doamne, mare dezamăgire mai eşti[15]. Shane, deja?

Shane zâmbi încordat în direcţia ouălor.

— Hei, nu în faţa copilului. Doar ai văzut biletul.

— Copilul?

Asta durea. Claire lăsă să cadă farfuriile pe masă cu un pic cam prea multă putere.

— Biletul?

Shane îi întinse o foaie de hârtie împăturită. Era un bilet scurt şi drăguţ, semnat „Michael”... şi-i informa că ea e minoră şi că ei doi ar trebui să-i poarte de grijă cât timp stătea în casă.

Simpatic. Claire nu ştia dacă să se arate şucărită, sau flatată.

---

15 Joc de cuvinte intraductibil, to bowl a one fifty însemnând a face un joc de o sută cincizeci de puncte (un joc excelent), în timp ce to bowl somebody over semnifică, în argou, a face pe cineva să se dovedească neputincios

După o scurtă meditaţie, opţiunea ei fu... şucărită.

— Nu sunt copil! îl repezi, înfierbântată, pe Shane. Sunt, cum să zic, doar cu un an mai mică decât Eve!

— Iar fetele sunt mai mature, interveni Eve, clătinând din cap cu un aer înţelept. Aşa că eşti cu vreo zece ani mai mare decât Shane.

— Nu, serios, insistă Claire. Nu simt copil!

— Cum zici tu, copile, răspunse Shane, cu blândeţe. Dar înveseleşte-te. Asta înseamnă că nu va trebui să-mi suporţi poveştile despre cât sex n-am făcut.

— Te spun lui Michael, îl avertiză Eve.

— Că n-am făcut sex? N-ai decât.

— Atunci, n-am bacon pentru tine.

— Atunci, n-am ouă pentru voi. Pentru amândouă.

Eve îl privi pieziş.

— Schimb de prizonieri?

Schimbară mai întâi câteva priviri chiorâşe, apoi şi tigăile, din care începură să pună în farfurii.

Claire tocmai se pregătea să li se alăture, când se auzi soneria de la intrare, un sunet cristalin şi zglobiu. Nu era deloc înspăimântător, însă Eve şi Shane îngheţară şi se priviră reciproc, ceea ce era înspăimântător, într-un fel. Shane îşi lăsă farfuria pe blatul din granit, îşi linse degetele de unsoarea de bacon şi zise:

— Fă-o nevăzută.

Eve încuviinţă. Îşi lăsă jos farfuria, o apucă de încheietură pe Claire şi o zori spre cămară: o uşă pe jumătate ascunsă în umbra frigiderului neîndemânatic plasat. Cămara era mare, întunecoasă şi prăfuită, rafturile fiind înţesate de vechi cutii cu cartofi dulci, sparanghel şi de borcane din sticlă conţinând peltele străvechi. Exista acolo un bec care se aprindea trăgând de un şnur, însă Eve nu-l aprinse. Îşi strecură mâna în spatele unui şir de conserve din fructe cu un aspect sumbru şi apăsă un soi de întrerupător, după care se auzi un huruit strident, apoi un pocnet, şi o parte din peretele din spate începu să se deplaseze.

Eve împinse uşa secretă, vârî mâna prin deschizătură şi înhăţă o lanternă, pe care i-o înmână lui Claire.

— Intră, îi zise. O să aprind lumina aici, în cămară, dar încearcă să ţii lanterna stinsă dacă auzi voci. Ar putea să se vadă prin crăpături.

Claire încuviinţă, un pic ameţită, după care se lăsă pe vine şi se târî prin mica deschizătură într-o... cameră mare şi goală, cu podeaua din piatră şi fară ferestre. Câteva pânze de păianjeni prin colţuri, şi o grămadă de praf, dar altfel, nu arăta prea rău.

Dar asta, numai până când Eve închise uşa, şi întunericul se năpusti asupra ei, iar Claire aprinse în grabă lanterna, se duse până în colţul cel mai apropiat şi îngenunche acolo, cu respiraţia agitată şi greoaie.

Doar cu un minut înainte, râseseră în legătură cu baconul şi cu ouăle, şi dintr-odată... Ce naiba se întâmplase? Şi de ce exista o încăpere secretă în casă? Una lipsită — cel puţin din câte-şi dădea ea seama — de alte intrări sau ieşiri?

Auzi un zgomot îndepărtat de voci şi stinse la fel de grăbită lanterna, împingând butonul cu degetul mare. Era de rău. Nu-i fusese niciodată cu adevărat frică de întuneric, dar, în cea mai mare parte a timpului, întunericul nu era chiar întuneric... Mai erau şi stelele, luna, luminile îndepărtate ale felinarelor stradale...

Aici, însă, era beznă totală, un întuneric dus la extrem, şi avea senzaţia aceea de gheaţă că putea să fie cineva chiar lângă ea, întinzându-se spre ea, fară ca măcar să-l vadă.

Claire îşi muşcă buza cu putere, strânse lanterna în mână şi se lăsă să alunece în josul peretelui până când mâna ei, pipăind, dibui lemnul aspru al uşii pe care intrase. Un firicel de lumină se strecura pe lângă ea, abia un licăr, dar suficient cât să-i domolească bubuitul inimii din piept.

Voci. Vocea lui Shane şi a altcuiva. O voce bărbătească, mai profundă decât a lui Shane.

— ...evidenţa standard.

— Domnule, aici nu mai locuieşte nimeni, în afara celor din registru. Doar noi trei.

Glasul lui Shane suna supus şi respectuos, ceea ce nu-i era caracteristic. Nu că l-ar fi cunoscut chiar atât de bine, dar i se părea genul de şmecher.

— Tu care eşti? întrebă vocea.

— Shane Collins, domnule.

— Adu-l încoace şi pe-al treilea, ceru vocea.

— Păi, aş vrea eu, dar... Michael e plecat. E plecat până diseară. Vreţi să reveniţi atunci... ?

— Las-o baltă.

Claire, ciulindu-şi urechile, auzi foşnet de hârtii.

— Tu eşti Eve Rosser?

— Da, domnule.

Şi vocea lui Eve era respectuoasă, însă energică.

— Te-ai mutat de la părinţi... acum opt luni?

— Da, domnule.

— Angajată?

— La Common Grounds, ştiţi, cafeneaua...

Bărbatul, cine-o fi fost, o întrerupse.

— Tu, Collins. Serviciu, ceva?

Evident, i se adresa lui Shane.

— Între două servicii, domnule. Ştiţi cum e.

— Mai caută. N-avem nevoie de trântori în Morganville. Toţi trebuie să fie contribuabili.

— Da, domnule. O să am în vedere, domnule.

O scurtă pauză. Poate că în răspunsul lui Shane se strecurase un pic mai multă şmecherie decât ar fi trebuit. Claire îşi încetini intenţionat respiraţia, vrând să audă mai bine.

— Ai plecat din oraş timp de vreo doi ani, băiete. Ce te-a adus înapoi?

— Dorul de casă, domnule.

Da, era clar că în voce îi revenise acel ceva, şi până şi Claire îşi dădea seama că nu era bine.

— Îmi lipseau vechii prieteni, se justifică Shane.

Auzi pe Eve dregându-şi glasul.

— Domnule, îmi cer scuze, dar trebuie să ajung la serviciu într-o jumătate de oră?

Din nou, foşnet de hârtii.

— Încă un lucru. Iată fotografia unei fete care a dispărut din cămin noaptea trecută. N-aţi văzut-o?

Amândoi îi oferiră un „nu” în cor.

Cu siguranţă că bărbatul nu-i crezu, fiindcă vocea nu-i suna prea convinsă.

— Acolo ce e?

Dar nu aşteptă răspunsul; deschise uşa exterioară a cămării. Claire tresări şi-şi ţinu respiraţia.

— Aşa lăsaţi mereu lumina, aprinsă?

— Tocmai mă dusesem să iau un borcan de gem când aţi sunat, domnule. Probabil am uitat s-o sting, zise Eve. După voce, părea agitată. Îmi cer scuze, adăugă.

— Clic. Lumina din cămară se stinse şi, odată cu ea, şi puţinul care se mai strecura pe lângă. Claire izbuti cu greu să-şi stăpânească un icnet. Nu te mişca. Nu te mişca. Nu ştia decât că el — oricine-ar fi fost — stătea acolo, pe întuneric, privind şi ascultând.

Şi apoi, în cele din urmă, îl auzi spunând:

— Sunaţi la secţie dac-o vedeţi pe fata aia. A dat de ceva probleme. Noi trebuie s-o ajutăm să şi le rezolve.

— Da, domnule, zise Eve, şi uşa cămării se închise. Zgomotul conversaţiei se îndepărtă, devenind din ce în ce mai slab, până când pieri de-a binelea.

Claire aprinse lanterna, îi acoperi fasciculul luminos cu palma, după care-l îndreptă spre colţ: doar puţină lumină îi trecea printre degete, dar suficientă cât s-o convingă că nu era niciun zombi malefic care s-o pândească prin întuneric. Pe urmă, aşteptă. I se păru că trece o eternitate până când auzi două bătăi repezi în uşă, după care aceasta se deschise, revărsând înăuntru orbitoarea lumină electrică. Machiajul alb ca scrobeala şi conturul negru de la ochii lui Eve păreau chiar mai înfricoşătoare ca înainte.

— E-n regulă, zise ea, ajutând-o pe Claire să iasă din camera ascunsă. S-a dus.

— A, e-n regulă pe naiba, protestă Shane, din spatele ei. Îşi ţinea braţele încrucişa-te pe piept şi se legăna înainte şi-napoi, încruntat. Jigodiile alea au fotografia ei. O caută. Ce-ai făcut, Claire? L-ai înjunghiat pe primar, sau ce?

— Nimic! se repezi ea. N-am... nu ştiu de ce... poate că sunt doar îngrijoraţi pentru că n-am mai apărut azi-noapte?

— Îngrijoraţi? repetă Shane, râzând amar. Mda, asta e. Sunt îngrijoraţi pentru tine. Corect. Trebuie să discut despre asta cu Michael. Dacă sunt în stare să întoarcă oraşul pe dos căutându-te, atunci fie că eşti prea periculoasă încât să mai poţi sta în Morganville, fie e nevoie să te punem sub un fel de Protecţie.

Vorbise cam la fel ca Eve.

— Dar... poate că poliţia...

— Asta a fost poliţia, o întrerupse Eve. Doar ţi-am spus. Ei conduc oraşul. Tipii ăştia lucrează pentru vampiri... nu sunt neapărat vampiri şi ei, dar sunt suficient de înspăimântători şi fără colţi. Uite ce e, n-ai putea să-ţi suni părinţii? Să le zici să te retragă de la şcoală şi să te ia acasă, sau ceva de genul ăsta?

Sigur. Ar fi fost lucrul cel mai simplu din lume, numai că ar fi însemnat un eşec, iar ei n-ar fi crezut în veci un singur cuvinţel din toată povestea asta, iar dacă ar fi încercat să le explice, ar fi îndopat-o cu calmante şi ar fi ţinut-o în şedinţe de terapie pentru tot restul vieţii. Şi orice şansă — orice şansă — de a mai ajunge la Yale, sau la MIT, sau la Caltech, ar fi zburat pentru totdeauna. Probabil că era o tâmpenie să privească problema astfel, dar pentru ea aceasta era realitatea.

Iar vampirii? Nu prea.

— Dar... eu n-am făcut nimic! insistă ea, mutându-şi privirea de la Shane la Eve şi înapoi. Cum e posibil să mă urmărească, dacă n-am făcut nimic?

— Nimic nu e corect în viaţă, rosti Shane, cu toată siguranţa dată de cei doi ani în plus de experienţă. Probabil că ai călcat pe coadă pe cine nu trebuia, asta-i tot ce pot să-ţi spun. Cum o cheamă pe fată? Pe aia care te-a pocnit?

— Mo... Monica.

Amândoi făcură ochii mari.

— Rahat, exclamă Eve, îngrozită. Monica Morrell?

Chipul lui Shane deveni... inexpresiv. Complet inexpresiv, cu excepţia ochilor, iar în spatele lor se petrecea ceva destul de înspăimântător.

— Monica, repetă el. Cum se face că nu mi-a spus nimeni?

Eve îl privi, muşcându-şi buzele.

— Îmi pare rău, Shane. Ar fi trebuit... îţi jur, am crezut c-a plecat din oraş. Că s-a mutat la facultate oriunde altundeva.

Shane se scutură din acea stare, oricare-ar fi fost, şi ridică din umeri, încercând să arate că nu-i pasă. Lui Claire îi era limpede, totuşi, că-i păsa.

— Probabil că n-a suportat să nu fie ea regina albinelor şi a trebuit să se întoarcă la tăticul, ca să-i mai cumpere câteva note.

— Shane...

— Nu-i nimic. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Probabil că nici nu-şi mai aduce aminte de tine, se scăpă Eve, după care făcu o mutră de parcă şi-ar fi dorit să-şi fi ţinut gura. Adică... nu asta am vrut să zic, scuză-mă.

El râse, dar râsul îi suna fals şi un picuţ cam tremurat. Urmă o scurtă şi neobişnuită tăcere, după care Eve schimbă subiectul, ridicându-şi cu o mişcare hotărâtă farfuria cu baconul şi ouăle

răcite.

Dar imediat încremeni, cu ochii mari.

— Rahat, zise, ducându-şi imediat palma la gură.

— Ce-i?

Ea arătă spre farfuriile de pe blatul din granit. A lui Shane, a ei... şi a lui Claire.

— Trei farfurii. Ăla şi-a dat seama că era ceva în neregulă. Şi noi i-am spus că Michael nu-i acasă. Nu-i de mirare că şi-a tot băgat nasul.

Shane nu zise nimic, însă Claire observă că deveni — dacă mai era posibil — chiar şi mai necăjit. N-o arătă prea mult, doar îşi luă farfuria şi plecă în living, după care îl auzi urcând treptele două câte două.

Uşa camerei lui de la etaj se trânti.

Eve îşi muşcă buzele, privind într-acolo.

— Aşadar... Shane şi Monica... se strădui Claire să ghicească.

Eve continua să privească fix uşa.

— Nu în felul în care crezi tu, zise. El nu s-ar apropia de paraşuta aia nici într-un milion de ani. Totuşi, au fost în acelaşi liceu, iar Shane... s-a întâmplat s-o calce pe coadă. Exact la fel ca tine.

Lui Claire îi pieri subit pofta de mâncare.

— Ce s-a întâmplat?

— A înfruntat-o, şi s-a trezit că-i arde casa. A fost cât pe ce să moară, îi explică Eve. Sora... sora lui n-a avut tot atât noroc. Michael l-a scos din oraş, trimiţându-l de unul singur, până să poată face vreo nebunie. A fost plecat timp de vreo doi ani. S-a întors imediat înainte să mă mut eu aici.

Eve se sili să-şi lipească pe faţă un zâmbet vesel.

— Hai să mâncăm, bine? Mor de foame.

Se aşezară dincolo, în living, pălăvrăgind despre nimicuri, fără să discute despre lucrul cel mai important: ce era de făcut.

Fiindcă, după cum simţea Claire, niciuna dintre ele n-avea habar.

Cinci

Claire urmări cum ceasul — unul de perete, de modă veche, cu limbi — se târăşte lent până la, apoi şi după, ora unsprezece.

Profesorul Hamms îşi începe cursul, îşi zise, simţind cum i se întoarce stomacul pe dos de greaţă. Era cea de-a doua zi la rând când lipsea de la şcoală. În toată viaţa ei nu lipsise vreodată două zile de la şcoală, de la cap la coadă. Sigur, citise deja manualul — de două ori — însă şi predările aveau importanţa lor. Aşa aflai lucrurile cele mai interesante, mai ales la materii cum era fizica, unde se făceau şi demonstraţii practice. Cursurile reprezentau partea distractivă.

Era marţi. Asta însemna că avea, mai târziu, şi un laborator. Orele de laborator nu se puteau recupera, indiferent cât de bun ar fi fost motivul invocat.

Oftă, silindu-se să-şi ia privirea de la ceas, deschizându-şi în schimb cartea de Analiză matematică de anul II; dăduse verificarea din Analiză matematică de anul I, putea s-o dea şi pe asta, dar se gândise că poate ar avea ceva nou de învăţat despre rezolvarea inecuaţiilor de gradul I, care întotdeauna fuseseră o problemă pentru ea.

— Ce naiba faci?

Era Shane. O privea fix, de pe scară. Nu-l auzise venind, însă probabil din cauză că era desculţ. Părul, la rândul lui, îi era răvăşit. Poate că dormise.

— Învăţ, îi răspunse.

— Hm, mormăi Shane, de parcă n-ar mai fi văzut în viaţa lui aşa ceva. Interesant, mai comentă, după care sări peste balustradă şi se trânti pe canapeaua din piele de lângă ea, pornind televizorul cu telecomanda aflată în apropiere şi apoi schimbând canalele. Te deranjează? o întrebă.

— Nu, zise ea, din politeţe. Era o minciună, dar nu se simţea tocmai pregătită să se comporte ca o, mă rog, necioplită. Doar era prima zi de stat acolo.

— Grozav. Vrei să faci o pauză?

— O pauză?

— O pauză este atunci când te opreşti din învăţat la — îşi înclină capul într-o parte, să descifreze titlul cărţii — OK, la ce mama naibii o fi, şi te ocupi de ceva cu adevărat distractiv. E un obicei prin locurile de unde vin eu.

Îi azvârli drept în mijlocul cărţii deschise ceva care scoase un buf specific plasticului. Tresărind, Claire luă cu două degete telecomanda fără fir pentru jocuri.

— Ei, haide! Doar n-o să-mi spui că nu te-ai jucat niciodată cu

un joc video.

Sincer vorbind, se jucase. O dată. Şi nu-i prea plăcuse. Probabil că Shane îi citi pe faţă acest lucru, fiindcă îl văzu clătinând din cap.

— Mare păcat. Acum, trebuie să faci o pauză. OK, tu alegi: horror, acţiune, pilotaj sau război.

O luă gura pe dinainte.

— Astea sunt alegeri?

— Dar ce, vrei jocuri pentru fete? ripostă Shane, părând ofensat. Niciodată, în casa mea. Nu-i nimic, aleg eu în locul tău. Uite. Cu împuşcături.

Extrase o carcasă din teancul de lângă canapea şi introduse un CD în consolă.

— E simplu. Tot ceea ce trebuie e să apeşi pe trăgaci. Ai încredere în mine. Nimic nu-i mai bun decât un pic de violenţă virtuală, când vrei să te simţi mai bine.

— Eşti nebun.

— Hei, dovedeşte-mi că n-am dreptate. Doar dacă nu cumva crezi că nu poţi.

N-o privise în timp ce vorbise, însă ea simţi înţepătura, chiar şi-aşa.

— Poate că nu te crezi în stare, o mai persiflă el.

Claire îşi închise cartea de Analiză matematică de anul II, luă telecomanda şi urmări cum se derula pe ecran multicolora grafică de început.

— Arată-mi ce trebuie să fac.

Chipul lui Shane se destinse lent într-un zâmbet.

— Ţinteşti. Tragi. Şi încerci să nu-mi stai în drum.

Avusese dreptate. Ei întotdeauna i se păruse sinistru să-ţi pierzi vremea în faţa televizorului omorând monştri virtuali, dar al naibii să fie dacă nu era... distractiv. Nu trecu mult până când începu să tresară ori de câte ori apăreau în salturi diverse chestii prin colţurile ecranului şi să ţipe de bucurie, exact la fel ca Shane, când îşi mai trecea pe răboj câte-un monstru doborât.

În clipa în care jocul se sfârşi pentru ea, iar ecranul înfăţişă deodată o mutră rânjită de zombi şi multe pete roşii, se simţi ca şi cum i s-ar fi strecurat un cub de gheaţă pe spinare.

— Ups, exclamă Shane, continuându-şi tirul. Îmi pare rău. Uneori eşti zombi, alteori eşti mâncat. Dar a fost bine pentru început, puştoaico.

Ea îşi lăsă telecomanda pe pernele canapelei şi-l urmări o vreme cum se joacă.

— Shane, zise, într-un târziu.

— Stai un pic... fir-ar al naibii, a fost cât pe-aci. Ce-i?

— Cum de-ai ajuns ca Monica...

—...să mă treacă pe lista neagră? completă el, împroşcând cu câteva zeci de proiectile o zombi în rochie de bal. Nu-i nevoie să faci mare lucru, ajunge doar să nu te târăşti pe burtă de fiecare dată când trece ea printr-o cameră.

Ceea ce, observă Claire, nu era tocmai un răspuns. Nu tocmai.

— Dar tu ce-ai făcut? se trezi întrebată la rândul ei.

— Eu, hm... am făcut-o să pice de proastă.

Shane apăsă un buton şi jocul încremeni lăsând un zombi la jumătatea urletului, după care întoarse capul spre ea.

— Ai... ce?

— Păi, a zis o chestie, cum că al Doilea Război Mondial ar fi fost cu chinezii, şi...

Shane izbucni în râs. Avea un râs sănătos, puternic şi plin de o energie pură, iar ea îi răspunse cu un zâmbet nervos.

— Eşti mai înfiptă decât pari, C. Bună, asta!

Îşi ridică braţul, cu palma întinsă. Ea i-o plesni cu stângăcie.

— Of, frate, da’ asta-i o chestie mai jalnică decât cu jocul. Încă o dată.

Cinci plesnituri de palme mai târziu, ea izbuti să bată cuba în chip satisfăcător pentru Shane, după care el îşi reporni jocul.

— Shane? zise ea.

De data aceasta, el îi răspunse oftând.

— Mda?

— Scuză-mă, dar... cu sora ta...

Tăcere. Nu-şi întoarse privirea spre ea, nici nu dădu vreun semn că ar fi auzit ceva. Doar continuă să împuşte tot ce nimerea.

Şi se pricepea la aşa ceva.

Lui Claire îi pieri curajul. Se întoarse la manualul ei. Totuşi, cumva, nu i se mai părea la fel de interesant. După vreo jumătate de oră, îl puse la loc în rucsac, se ridică, se întinse şi întrebă:

— Michael când se trezeşte?

— Când vrea, răspunse Shane, ridicând din umeri. De ce?

Făcu ochii mari şi scăpă ca prin urechile acului de ghearele

unui adversar de pe ecran.

— M-am... m-am gândit că aş putea să mă întorc în cămin şi să-mi iau lucrurile.

Shane apăsă pe un buton, iar imaginea îngheţă din nou, glonţul oprindu-se la jumătatea drumului.

— Ce?

Îi acorda întreaga lui atenţie, ceea ce-i făcu inima să-i tresalte, iar apoi să-i bată mai tare. Tipii ca Shane nu le acordau întreaga atenţie unor mici şoricei de bibliotecă sfioşi, ca ea. Nu aşa.

— Lucrurile mele. Din camera de cămin.

— Mda, asta mi s-a părut şi mie c-ai fi zis. Ţi-a scăpat cumva partea în care te-am informat că te caută curcanii?

— Păi, dacă mă arăt pe acolo, zise ea, pe un ton înţelept, n-o să mai fiu dispărută. Pot să spun că am dormit la cineva. Şi-atunci, n-or să mă mai caute.

— E cea mai mare tâmpenie din câte am auzit vreodată.

— Ba nu, nu e. Dacă ei or să creadă că m-am întors la cămin, or s-o lase pe Monica să se ocupe de mine, corect? Şi ar putea să treacă vreo câteva zile până ca ea să-şi dea seama că nu mă mai întorc. Până atunci, ea ar putea să şi uite de mine.

— Claire...

O privi încruntat timp de o secundă, două, după care scutură din cap.

— Nici gând să te duci acolo singură.

— Dar... ei nu ştiu unde stau. Dacă vii cu mine, or să afle.

— Iar dacă tu n-o să te mai întorci de la cămin, eu sunt cel care trebuie să-i explice lui Michael de ce te-am lăsat să pleci şi să fii ucisă ca o tâmpită. Prima regulă a filmelor de groază, C., este: nu vă despărţiţi niciodată.

— Dar nu pot să mă ascund aici la infinit. Am cursuri!

— Renunţă la ele.

— Nici gând! Ideea în sine o oripila. Aproape la fel de mult ca un examen picat.

— Claire! Poate că tu nu înţelegi asta, dar ai necazuri! Monica n-a glumit când te-a dat de-a dura pe scară. Ăla n-a fost pentru ea decât un antrenament lejer. Data viitoare, ar putea chiar să se înfurie.

Claire se ridică şi-şi săltă rucsacul pe umăr.

— Eu mă duc.

— Atunci, eşti proastă. Şi pe o idioată n-ai cum s-o salvezi, replică hotărât Shane, întorcându-se la jocul lui. N-o mai privi în timp ce reîncepea să apese pe butoane, trăgând ca mânat de dorinţa răzbunării. Să nu le spui unde-ai fost azi-noapte, o sfătui. N-avem nevoie de hărţuială.

Claire îşi încleştă mânioasă fălcile, mestecă vreo câteva cuvinte, după care şi le înghiţi la loc. Pe urmă, se duse în bucătărie, să ia câteva pungi din cele folosite pentru gunoi, în timp ce şi le îndesa în rucsac, auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se.

— Ciuma cadă pe-ale noastre case![16] urlă Eve, iar Claire auzi clinchetul zglobiu al cheilor ei în contact cu masa de pe hol. Mai e cineva viu pe-aici?

— Da! răspunse răstit Shane. După voce, era la fel de furios ca şi Claire.

— Nasol, replică veselă Eve. Şi eu, care speram...

Claire ieşi din bucătărie şi se întâlni cu Eve în drum, pe hol. Eve era în pătrăţele azi: o fustă din tartan în roşu şi negru, ciorapi plasă negri, pantofi din piele lăcuită cu cranii pe boturi, o cămaşă bărbătească albă, bretele. Şi o haină din piele neagră, lungă până la podea. Părul îi era prins în două codiţe, fixate cu elastice imprimate cu cranii. Mirosea a... cafea. Proaspăt măcinată. Pe pieptul cămăşii avea câteva pete maronii.

— O, bună, Claire, zise ea, clipind. Unde te duci?

— La înmormântare, răspunse Shane primul. Pe ecran, un zombi ţipă strident şi muri într-un chip oribil.

— Da? Super. A cui?

— A ei, zise Shane.

Eve făcu ochii mari.

— Claire... te duci înapoi?

— Doar să-mi iau câteva lucruri. Mi-am închipuit că, dac-o să mă arăt la fiecare câteva zile, să mă vadă lumea, se va crede că mai stau acolo...

— Hopa, hopa, hopa, ce idee proastă. Proastă. Nu, bombonico. Nu se poate să te duci înapoi. Oricum, nu singură.

— De ce nu?

---

16 Parafrază a cunoscutei replici a lui Mercutio, din prima scenă a actului al treilea din Romeo şi Julieta, „A plague on both your houses” („Ciuma cadă pe-ale voastre case!”), un blestem la adresa celor două familii rivale, Montague şi Capulet, a căror duşmănie provoacă întreaga tragedie

— Pentru că eşti căutată!

Shane puse din nou pauză jocului.

— Crezi că nu i-am spus eu deja toate astea? Nu vrea să asculte.

— Şi tu aveai de gând s-o laşi si plece?

— Doar nu sunt maică-sa.

— Şi nici măcar prieten?

Shane îi adresă o privire care spunea destul de limpede: Tacă-ţi gura. Eve îl privi la fel de furioasă, după care se întoarse spre Claire.

— Nu, serios. Nu poţi pur şi simplu să... e periculos. Tu habar n-ai. Dacă într-adevăr Monica s-a dus la babacul ei şi te-a dat în urmărire, nu poţi să, cum să zic, să te vânturi nestingherită peste tot.

— Dar nu mă vântur, preciză Claire. Mă duc în cămin, îmi iau câteva haine, trec pe la cursuri şi mă întorc pe urmă acasă.

— Treci pe la cursuri? strigă Eve, bătând aerul cu mici mişcări neajutorate ale braţelor cu unghiile vopsite în negru. Nu, nu, nu! Fără cursuri, ce, glumeşti?

Shane ridică un braţ.

— Alo? I-am atras deja atenţia.

— Fie ce-o fi, zise Claire, ocolind-o pe Eve şi traversând holul spre uşa de la intrare. Îi auzi pe Shane şi pe Eve şuşotind cu aprindere în urma ei, dar nu mai aşteptă concluziile.

Dac-ar fi aşteptat, şi-ar fi pierdut curajul.

Era doar cu puţin trecut de ora amiezii. Timp berechet ca să ajungă la şcoală, să meargă la cursurile rămase, să-şi îndese câteva veşminte într-o pungă, să salute suficiente persoane încât totul să fie OK şi să revină acasă până la lăsarea întunericului. Şi doar după lăsarea întunericului era periculos, corect? Asta, dacă vorbeau serios în legătură cu povestea aia, a vampirilor.

Pe care începea s-o creadă, fie şi numai un piculeţ.

Deschise uşa casei, făcu un pas afară, o închise în urma ei şi traversă veranda. Aerul avea un miros înţepător şi aspru din cauza căldurii. Eve probabil că se copsese de-a binelea în haina aia; se vedeau valurile de aer fierbinte înălţându-se din betonul trotuarului, iar soarele nu era decât un punctuleţ palid, aproape alb, pe cerul de un indigo spălăcit.

Era cam pe la jumătatea drumului spre trotuar, unde pândea

masivul automobil al lui Eve, când auzi uşa trântindu-se în spatele ei.

— Stai! strigă grăbită Eve, grăbindu-se după ea, cu haina din piele fluturându-i în vânt. Nu pot să te las să faci asta.

Claire continuă să meargă. Soarele îi ardea umflătura din creştet şi locurile învineţite. Şi glezna îi era încă umflată, dar nu cât s-o deranjeze prea tare. Trebuia doar să calce cu grijă.

Eve ţâşni pe lângă ea şi i se opri în faţă, după care se retrase ca în paşi de dans în timp ce Claire îşi continua drumul.

— Nu, serios. E o prostie, Claire, şi tu nu pari să fii cineva cu apucături sinucigaşe. Adică... eu am apucături sinucigaşe — trebuie să fii aşa ceva ca să-ţi dai seama de alţii — OK, stai! Stai odată!

Întinse o mână în faţă, iar Claire se opri brusc, la doar câţiva centimetri de ea.

— Tu tot te duci, văd. Măcar lasă-mă să te conduc cu maşina. N-ar trebui să mergi pe jos. Aşa, pot să-l sun pe Shane, dacă... dacă se-ntâmplă ceva. Şi măcar o să ai pe cineva care să-ţi ţină spatele.

— Nu vreau să vă fac vouă necazuri, se justifică fata. Michael fusese destul de clar în această privinţă.

— De-asta nici nu vine Shane. El e... în fine, atrage necazurile la fel cum atrage ecranul televizorului praful, în plus, e mai bine să nu-l lăsăm să se apropie de Monica. Ar fi de rău.

Eve descuie portiera automobilului.

— Trebuie să strigi că vrei locul mortului.

— Să ce?

— Trebuie să strigi că vrei locul mortului, ca să te sui pe scaunul din dreapta.

— Dar nu mai e nimeni...

— Eu doar îţi spun, obişnuieşte-te cu ideea, pentru că, dac-ar fi fost Shane aici? S-ar fi aşezat deja pe el, iar tu ai fi fost în spate.

— Ăăă... Claire se simţi stânjenită fie şi de gândul că ar încerca s-o spună. Locul mortului?

— Mai antrenează-te. Pe-aici, trebuie să-ţi mişti repede degetul pe trăgaci.

Scaunele automobilului erau tapiţate cu vinilin lucios, crăpat şi jupuit, iar centurile de siguranţă din prima generaţie nu păreau să ofere prea multă siguranţă. Claire încercă să nu se

frece prea mult de tapiţerie în timp ce masivul automobil se hurduca de-a lungul drumului îngust şi accidentat. Prăvăliile păreau la fel de obscure şi de neprimitoare pe cât şi le amintea Claire, iar pietonii, la fel de strânşi în ei înşişi.

— Eve? întrebă ea. De ce mai stau oamenii aici? De ce nu pleacă? Dacă, ştii tu... vampirii...

— Bună întrebare, zise Eve. Oamenii sunt ciudaţi în privinţa asta. Adulţii, în orice caz. Copiii mai mereu îşi iau tălpăşiţa, însă adulţii mereu se împotmolesc. Case. Maşini. Servicii. Copii. Când ai de-astea, vampirilor le e mult mai uşor să te ţină în lesă. E nevoie de mult mai mult ca să-i determine pe oameni să lase totul în urmă şi s-o rupă la fugă. Mai ales când ştiu că e posibil să nu aibă viaţă lungă dacă fac asta. Aoleu, rahat, lasă-te jos!

Claire îşi desfăcu centura de siguranţă şi se lăsă să alunece în spaţiul întunecos de sub bord. Nu şovăi, fiindcă Eve nu glumea: în vocea ei era o panică pură.

— Ce e? abia îndrăzni să-o întrebe în şoaptă.

— Maşină de poliţie, îi răspunse Eve, fără să-şi mişte buzele. Vine drept spre noi. Rămâi jos.

Aşa şi făcu. Eve ciocăni agitată cu unghiile în plasticul dur al volanului, după care lăsă să-i scape un suspin.

— OK, a trecut. Totuşi, mai bine rămâi acolo. Ar putea să se-ntoarcă.

Claire se supuse, proptindu-se împotriva zdruncinăturilor, în timp ce Eve cotea spre campus. După un minut, poate două, Eve îi dădu semnalul de cale liberă, iar ea se trânti la loc pe scaun şi-şi prinse centura.

— A fost cât pe-aci, zise Eve.

— Şi dacă mă vedeau?

— Păi, pentru început, mă târau până la secţie pentru complicitate, îmi confiscau maşina...

Eve mângâie volanul cu un gest de scuză.

— Iar tu, pur şi simplu... dispăreai.

— Dar...

— Crede-mă. Cei de pe-aici nu sunt chiar amatori când e vorba despre chestii de-astea. Aşa că, hai să ne facem treaba şi să sperăm din răsputeri că planul tău o să meargă, bine?

Eve cârmi încetişor printre numeroşii studenţi care umpleau străzile în pauza de prânz, se înscrise pe sensul giratoriu, apoi urmă indicaţiile lui Claire, îndreptându-se spre cămin.

Howard Hall nu arăta azi mai frumos decât ieri. Parcarea nu era ocupată decât pe jumătate, aşa că Eve îşi îndreptă masivul Caddy spre un loc de parcare aflat mai în spate. Opri motorul şi-şi miji ochii spre soarele dogoritor de dincolo de parbriz.

— Bun, zise ea. Intri, îţi iei lucrurile, vii înapoi într-un sfert de oră, că, dacă nu, lansez Operaţiunea Salvaţi-o pe Claire.

Claire făcu un semn de încuviinţare. Nu-i prea plăcea ideea acum, când privea fix uşa de la intrarea în cămin.

— Uite, zise Eve, întinzându-i ceva. Un telefon mobil, subţire şi lucios. Shane e pe apelare rapidă: apeşi steluţă doi. Şi, ţine minte, un sfert de oră, după care o iau razna şi încep să mă comport ca mama ta. OK?

Claire luă telefonul şi şi-l strecură în buzunar.

— Vin imediat.

Spera ca vocea să nu-i fi sunat înfricoşată. Oricum, nu foarte înfricoşată. Totuşi, ideea că avea prieteni — fie şi nou-nouţi — o ajuta să-şi potolească tremurul vocii şi frisoanele mâinilor. Nu sunt singură. Am cine să-mi ţină spatele. Era o senzaţie oarecum nouă. Şi oarecum plăcută.

Coborî din automobil, îi făcu stângace cu mâna lui Eve, primind şi răspunsul, după care se întoarse pe drumul spre iad.

Şase

Aerul rece din vestibul părea uscat şi lipsit de viaţă, după căldura de-afară; Claire fu scuturată de un frison şi clipi repede din ochi, ca să şi-i adapteze la lumina relativ estompată. Erau câteva fete în încăpere, cu cărţile deschise pe mesele din faţa lor; un televizor era pus în funcţiune, dar nimeni n-avea ochi pentru el.

Nimeni nu-şi ridică privirea spre ea în timp ce trecea. Se duse până la ghereta din sticlă a portarului, iar studenta de serviciu aşezată înăuntru îşi ridică privirea de pe revistă, îi observă vânătăile şi făcu un O mut din buze.

— Bună, îi zise Claire. Vocea îi suna subţire şi uscată, aşa că fu nevoită să înghită de două ori. Eu sunt Claire, de la patru. Ăăă, am avut ieri un accident. Dar acum sunt bine. Totul e bine.

— Tu eşti... pe tine te căutau, nu?

— Mda. Zi-le tuturor că sunt OK. Trebuie să mă duc la cursuri.

— Dar...

— Scuze, am întârziat!

Claire se zori spre scară şi urcă pe cât de repede îi permitea glezna umflată. Trecu pe lângă vreo două fete, care făcură ochii mari, dar niciuna nu scoase vreo vorbă.

Pe Monica n-o văzu. Nici pe scară, nici sus. Coridorul era pustiu şi toate uşile închise. Muzica bubuia din vreo trei, patru camere diferite. Se grăbi până în capăt, unde se afla camera ei, şi încercă să descuie uşa.

Încuietoarea se învârti în gol. Grozav. Acest fapt, mai mult decât orice graffiti, spunea Pe-acilea trecu Monica.

Lucru cât se poate de clar, camera era vraişte. Ce nu fusese spart zăcea grămadă. Cărţile aveau foile şi coperţile rupte, ceea ce chiar o durea. Sărăcăcioasa ei garderobă fusese scoasă din dulap şi împrăştiată pe podea. Unele dintre bluze fuseseră sfâşiate, dar ei chiar nu-i păsa prea tare; scotoci printre ele, găsi vreo două sau trei intacte, şi le îndesă în pungă. O pereche de colanţi era în perfectă stare, aşa că o adăugă la colecţie. Spre norocul ei, găsi şi vreo două perechi vechi şi prăpădite de chiloţi rămase nedescoperite, înfundate într-un colţ al sertarului, vârându-le şi pe ele în pungă.

În rest, mai luă o pereche de pantofi, câteva cărţi pe care le mai putea salva, plus mica gentuţă cu accesorii pentru machiaj

şi pentru toaletă, de pe etajera de lângă pat. iPod-ul îi dispăruse. La fel şi CD-urile. Greu de spus dacă Monica fusese autoarea, sau altcineva dintre guzganii din cămin, într-o razie ulterioară.

Privi în jur, împinse într-un colţ cea mai mare parte a mizeriei, apoi înhăţă fotografia cu mama şi cu tatăl ei, de pe măsuţa pentru toaletă, luând-o cu ea.

Şi apoi plecă, fără să se mai sinchisească să încuie uşa.

Bun, îşi zise, dârdâind. Asta a mers bine, până la urmă.

Ajunsese pe la jumătatea drumului pe trepte, când auzi voci pe palierul de la etajul al doilea.

— ...jur că ea era! Trebuia să-i fi văzut ochiul vânăt. Incredibil. Chiar i-ai tras-o.

— Unde naiba e?

Monica, încrâncenată după voce.

— Şi cum se face că n-a venit nimeni să mă anunţe?

— Păi... te-am anunţat noi! protestă cineva. Cineva care, după glas, era la fel de înfricoşată pe cât se simţea deodată şi Claire.

Îşi vârî mâna în buzunar, apucă telefonul şi-l ţinu strâns, pentru mai multă siguranţă. Steluţă doi. Trebuie doar să apeşi steluţă doi... Shane nu e departe, iar Eve e aici, jos...

— Era sus, în camera ei. Poate c-o mai fi acolo încă?

Rahat. Nu era nimeni în cămin în care să poată avea încredere, nu acum. Nimeni care s-o ascundă, sau care să-i ţină partea. Claire urcă înapoi treptele până pe palierul celui de-al treilea etaj şi se îndreptă spre scara de incendiu, deschise uşa şi coborî treptele din beton cât de repede era în stare, aplecându-se să evite geamul uşii de la etajul al doilea. Ajunse la uşa care dădea spre vestibul, transpirată şi tremurând de pe urma efortului, cu rucsacul şi punga din plastic apăsându-i dureros muşchii suferinzi, şi riscă o scurtă privire pe geam, spre hol.

Jennifer, acolita Monicăi, era de gardă, supraveghind scara. Arăta încordată şi concentrată şi — i se păru lui Claire — un pic cam speriată, la rândul ei. Se juca fără întrerupere cu brăţara de pe încheietura mâinii drepte, răsucind-o întruna. Un lucru era clar: Jennifer ar fi văzut-o încă din clipa în care ar fi deschis uşa. Şi, sigur, asta ar fi putut să nu conteze: poate că reuşea să treacă pe lângă Jen şi să iasă din clădire, şi ele n-ar îndrăzni s-o atace în public, nu-i aşa?

Dar, privindu-i faţa lui Jennifer, nu era prea convinsă. Nu era

absolut deloc convinsă, de fapt.

Uşa spre scara de incendiu aflată cu vreo două etaje mai sus se deschise bubuind, iar Claire tresări, căutând din priviri o ascunzătoare. Singura posibilă era sub treptele din beton. Acolo fusese înghesuit un soi de dulăpior pentru materiale, însă în clipa în care încercă să-l deschidă, constată că era încuiat, iar ea nu avea super-puteri de spărgător, ca Monica.

Şi, oricum, nici timp nu avea. Se auzeau paşi coborând. Avea două variante: ori spera ca persoana care cobora să nu privească şi spre colţul ei, fie că ar fi putut s-o zbughească spre uşă. Încă o dată, Claire îşi pipăi telefonul din buzunar. Doar la un apel telefonic distanţă. E OK.

Şi; încă o dată; lăsă telefonul acolo unde era, inspiră adânc şi aşteptă.

Nu era Monica; era Kim Valdez, o boboacă, la fel ca şi Claire. O tocilară de gaşcă, fapt care o aşeza cu o mică treaptă mai sus faţă de statutul lui Claire, acela de perpetuă ciudăţenie a naturii. Kim îşi vedea de ale ei, şi nu părea să-i fie chiar atât de frică de Monica, sau de fetele din gaşca ei; Kim părea să nu se teamă de multe lucruri. Totuşi, nici prietenoasă nu era. Doar... singuratică.

Kim îşi întoarse privirea spre ea, clipi o dată, sau de două ori, după care se opri înainte să atingă cu mâna uşa de ieşire.

— Bună, zise ea, lăsându-şi pe spate gluga bluzei ei tricotate şi scoţând la iveală părul scurt, negru şi lucios. Vezi că te caută.

— Mda, ştiu.

Kim îşi ţinea în mână cutia instrumentului. Claire nu ştia prea precis despre ce instrument era vorba, dar ştia că era mare şi voluminos, în ambalajul lui negru şi uzat. Kim îl lăsă jos.

— Monica ţi-a făcut astea? întrebă, făcând un semn spre vânătăile lui Claire, care încuviinţă, fără vorbe. Mereu am fost de părere că e o căţea. Bun. Ai nevoie să ieşi de-aici?

Claire încuviinţă din nou şi-şi înghiţi un nod mare din gât.

— Mă ajuţi?

— Nţ. Faţa lui Kim se lumină într-un zâmbet subit, plin de vioiciune. Nu în mod oficial. N-ar fi ceva prea inteligent din partea mea.

Puseră totul la cale în câteva secunde frenetice: Claire îmbrăcă bluza lui Kim, o închise până sus cu fermoarul şi-şi trase gluga până peste ochi, luând apoi de toartă cutia instrumentului.

— Mai sus, o sfătui Kim. Apleac-o, să-ţi acopere faţa. Mda, cam aşa ceva. Ţine-ţi capul în jos.

— Şi bagajele mele?

— Aştept vreo două minute, după care ies eu cu ele. Mă aştepţi afară. Nu cumva să pleci cu violoncelul, vorbesc serios. Îţi rup curul.

— Nu plec, se jură ea. Kim îi deschise uşa şi, după ce inspiră întretăiat, ieşi, cu capul plecat, străduindu-se să dea impresia că întârzia la o repetiţie.

În timp ce trecea pe lângă Jennifer, aceasta o privi din reflex, după care nu-i mai acordă atenţie, concentrându-se din nou asupra scării. Claire simţi un val fierbinte de adrenalină care părea să-i aprindă faţa şi se împotrivi tentaţiei de a parcurge în goana mare restul drumului până la uşă. I se păru că-i ia o veşnicie traversarea vestibulului, până la uşile din sticlă.

Tocmai împingea uşa, când o auzi pe Monica zicând:

— Arătarea aia n-avea cum să iasă de-aici! Verifică la subsol. Poate că s-a dus pe tobogan, la fel ca rufele ei tâmpite.

— Dar... protestă slab Jen. Nu vreau să cobor la...

Totuşi, n-avea încotro. Claire îşi stăpâni un rânjet nebunesc — în special, din cauză că încă ar fi durut-o prea tare — şi ieşi pe uşă.

Lumina soarelui i se păru minunată. Semăna a... siguranţă.

Claire inspiră adânc aerul fierbinte al după-amiezii şi ocoli colţul clădirii, s-o aştepte pe Kim. Arşiţa izbea cu brutalitate zidurile pârjolite; era de-a dreptul sufocantă. Miji ochii în lumina soarelui şi zări îndepărtatele sclipiri ale automobilului lui Eve, parcat tocmai în spate. Acolo e şi mai multă fierbinţeală, îşi zise, întrebându-se dacă Eve şi-o fi dezbrăcat între timp haina din piele tipică pentru costumaţia goth.

Şi, tocmai în timp ce se gândea la asta, zări o umbră prăvălindu-se asupra ei din spate, şi se întoarse puţin, însă era prea târziu. Ceva moale şi întunecat îi acoperi vederea şi-i astupă gura şi nasul, iar presiunea din jurul capului o smulse din starea de echilibru. Ţipă, sau cel puţin încercă să ţipe, dar cineva îi trase un pumn în burtă, ceea ce rezolvă problema ţipatului şi, în cea mai mare parte, a respiratului, iar Claire mai zări doar o slabă şi apoasă lumină a soarelui printre valurile de pânză de pe faţa ei, şi umbre, după care totul se întunecă. Nu c-ar fi leşinat, sau ceva asemănător, cu toate că şi-ar fi dorit-o,

rău de tot.

Apăsarea fierbinte a soarelui dispăru, după care se trezi târâtă şi dusă într-un loc întunecat şi tăcut.

Apoi, în jos, pe o scară.

După ce încetă mişcarea, auzi răsuflări şi şoapte, dând de înţeles că erau acolo mai multe persoane, după care fu îmbrâncită în spate, brutal, şi se prăbuşi, dezechilibrată, pe o podea rece din beton. Impactul o buimăci şi, până când izbuti să-şi scoată, agitându-şi braţele, sacul care-i fusese trântit pe cap — un rucsac negru, după toate aparenţele — constată că în jurul ei se afla un întreg cerc de fete.

Habar n-avea în ce încăpere ajunsese. Un fel de magazie, poate, de la subsol. Era ticsită de lucruri: valize, cutii etichetate cu nume, tot soiul de obiecte. Unele cutii se prăbuşiseră, din ele revărsându-se conţinutul decolorat de haine vechi. Mirosea a hârtie mucegăită, şi Claire strănută, fără să se poată abţine, când gâfâielile ei disperate îi umplură gura şi nările cu praf.

Vreo două fete chicotiră. Cele mai multe nu reacţionară deloc, şi nici nu păreau prea bucuroase să se afle acolo. Resemnate, pricepu Claire. Bucuroase că nu ele erau cele care zăceau pe podea.

Monica înaintă dintr-un colţ.

— Ei, zise ea, proptindu-şi mâinile în şolduri. Ia uite ce-a adus pisica.

O fulgeră pe Claire cu un zâmbet rece, ca dintr-o reclamă pentru pasta de dinţi, ca şi cum toate celelalte nici n-ar fi fost acolo.

— Ai fugit, şoricico. Şi asta, tocmai când începeam să ne distrăm.

Claire mimă alte câteva strănuturi, mai multe, iar Monica se retrase, dezgustată. Să te prefaci că strănuţi, descoperi Claire, nu era deloc o treabă atât de simplă pe cât crezuse. Durea. Totuşi, îi oferi timpul şi acoperirea necesare ca să-şi scoată telefonul mobil din buzunar şi să apese la repezeală tastele steluţă şi doi.

Apăsă pe SEND şi strecură telefonul între două cutii, sperând ca licărul albăstrui al tastelor să nu-i atragă atenţia Monicăi. Sperând că Shane nu-şi făcea de lucru cu iPod-ul sau cu Xbox-ul, neluând în seamă telefonul. Sperând...

Sperând, şi-atât.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Ridicaţi-o! comandă Monica. Monicistele ei ţâşniră înainte, Jen apucând-o pe Claire de un braţ, iar Gina, de celălalt. O ridicară pe picioare şi-o ţinură dreaptă.

Monica trase gluga de pe faţa învineţită a lui Claire şi zâmbi din nou, în timp ce evalua pagubele.

— Fir-ar să fie, arătare, chiar că arăţi ca naiba. Te doare?

— Ce rău ţi-am făcut eu? se repezi Claire. Era înfricoşată, dar şi supărată. Furioasă. Iată, erau acolo şapte fete care nu mişcau un deget, din cauză că le era frică, şi de ce? Sau, mai degrabă, de cine? De Monica? Cine naiba le dădea dreptul Monicilor să conducă lumea?

— Ştii foarte bine ce-ai făcut. Ai încercat să mă faci de râs, zise Monica.

— Încercat? ripostă Claire, deşi ştia că era o prostie, dar nu se putu împotrivi impulsului. Rezultatul fu o lovitură în plină faţă. Tare. Exact deasupra primei vânătăi, fapt care-i tăie răsuflarea, în zvâcnete de durere incandescentă. Totul i se părea ciudat, zguduită cum era de pe urma croşeului încasat de la Monica. Claire se simţi strânsă de braţe şi înţelese că monicistele o ţineau pe picioare. Îşi propti bine picioarele, deschise ochii şi-i aruncă o privire feroce Monicăi.

— Cum se face că stai în Howard? o întrebă.

Monica, examinându-şi încheieturile în căutarea unor eventuale vânătăi, îşi ridică privirea plină de o uimire neprefăcută.

— Ce?

— Ai o familie bogată, da? Ar trebui să stai într-un apartament. Sau într-o casă de-a surăţiei[17]. Cum de stai în Howard Hall, împreună cu noi, arătările?

Îşi ţinu respiraţia la vederea subitului fulger rece din ochii Monicăi.

— Decât dacă nu cumva eşti şi tu o arătare. O arătare care se scoate maltratând-o pe o alta, mai slabă decât ea. O arătare de care familia ta se ruşinează. Cineva pe care s-o ascundă aici, ca să nu mai fie nevoie s-o vadă.

— Taci, îi şuieră încet Jen, la ureche. Nu fi idioată! O să te omoare... chiar nu-ţi dai seama?

---

17 Grupare alcătuită din studente cu anumite interese comune şi cu principii de funcţionare foarte stricte, similară frăţiei în cazul băieţilor

Claire îşi smuci capul.

— Am auzit că ai plecat la altă facultate, continuă ea.

Stomacul i se învolbura, şi simţea că era pe cale să vomite şi să moară, dar tot ceea ce-i trebuia era să tragă de timp. Shane avea să vină. Eve avea să vină. Poate şi Michael. Chiar şi-l imagina pe Michael, stând în pragul uşii, cu ochii lui reci ca gheaţa şi faţa angelică, sfredelind găuri prin Monica. Mda, asta ar fi mişto. Atunci, Monica n-ar mai fi părut atât de importantă.

— Care-a fost problema? N-ai fost în stare să te descurci? Nu mă surprinde: cineva care crede că al Doilea Război Mondial a fost în China nu prea are cum să facă impresie...

De data aceasta, văzu pumnul venind, şi se aplecă pe cât putu mai bine. Pumnul Monicăi o izbi în frunte, producându-i durere, dar sigur mai mult o duru pe Monica, fiindcă ea scăpă un mic ţipăt strident şi făcu un pas înapoi, strângându-şi pumnul drept în mâna stângă. Asta făcu ca groaznicul zvâcnet din ţeasta lui Claire să pară aproape insesizabil.

— Ai grijă, icni Claire, aproape chicotind. Coaja de pe buza spartă i se rupsese, aşa că fu nevoită să-şi lingă sângele de pe rană. Vezi, să nu-ţi rupi vreo unghie! Nu merită pentru mine, ai uitat?

— Aici ai dreptate! rânji Monica. Daţi-i drumul căţelei ăsteia. Ce mai staţi? Haideţi, daţi-i drumul! Ce, credeţi că mucoasa asta m-ar lovi?

Monicistele se priviră între ele, evident întrebându-se dacă nu cumva regina lor îşi ieşise din minţi, după care îi dădură drumul lui Claire şi făcură câţiva paşi înapoi. Jennifer se ciocni de impozantul maldăr de cutii, făcând să se reverse o avalanşă de praf şi de hârtii vechi, dar în clipa în care Claire îşi întoarse privirea spre ea, Jennifer privea fix un loc dintre cutii.

Locul în care ascunsese Claire telefonul. Jen sigur îl văzuse, şi Claire icni cu zgomot, simţindu-se dintr-odată mult mai înfricoşată decât crezuse.

— La ce naiba te uiţi? mârâi Monica la Jen, iar Jen, cu o lentoare premeditată, întoarse spatele telefonului incriminator, îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase acolo, ascunzându-l vederii. Fără s-o privească absolut deloc pe Claire. Uau. Asta-i... ce? Nu neapărat un noroc. Jennifer deja arătase unele semne de nesupunere. Şi poate că nu era adeptă întru totul convertită a Primei Biserici a Monicăi.

Poate că Monica o scosese din sărite de prea multe ori. Totuşi, Claire nu se putea aştepta ca Jen să treacă de partea ei prea curând.

Ştergându-şi sângele de pe buză, le privi pe celelalte fete. Stăteau în picioare, încurcate şi nehotărâte. Monica fusese provocată şi, până acum, nu prea dăduse lovitura pe care o aştepta toată lumea, inclusiv Claire. Cam ciudat, pe bune. Doar dacă nu cumva Claire nimerise într-adevăr un punct sensibil dindărătul carapacei.

Monica îşi freca pumnul, privind-o pe Claire ca şi cum n-ar mai fi văzut-o vreodată. Evaluând-o. Deodată, zise:

— Nimeni nu te-a învăţat cum e viaţa, Claire. Adevărul e că, dacă dispari subit... ?

Îşi smuci frumoasa ei bărbie ascuţită spre grămezile prăfuite de cutii.

— Nimeni n-o să ştie, nimănui n-o să-i pese, în afara celui care face curat. Crezi că mami şi tati or să se necăjească prea tare? Poate că da, dar ce-o să fie în ziua în care-şi vor fi cheltuit ultimul bănuţ lipindu-ţi poza pe cutiile cu lapte, ocupându-se să alunge zvonurile că ai fi fugit cu iubitul alteia? N-or să mai suporte nici măcar să se gândească la tine. Morganville a ridicat dispariţiile unora la rang de ştiinţă. Aici nu dispare nimeni. Mereu altundeva.

Monica nu vorbea în bătaie de joc. Tocmai asta era partea înspăimântătoare. Vorbea pe un ton uniform, liniştit, ca şi cum ar fi fost egale, două fete angrenate într-o conversaţie prietenească.

— Vrei să ştii de ce stau în Howard? continuă ea. Pentru că, în oraşul ăsta, eu pot să stau oriunde vreau. Şi oricum vreau. În timp ce tu... tu nu eşti decât o donatoare ambulantă de organe. Aşa că, ascultă-mi sfatul, Claire. Nu-mi ieşi în faţă, că altfel rămâi fără a ta. Ne-am înţeles?

Claire îşi înclină încetişor capul. Nu îndrăzni să-şi întoarcă privirea. Monica îi amintea de un câine sălbatic, unul care ţi-ar fi sărit la beregată în prima clipă în care ai fi dat vreun semn de slăbiciune.

— Ne-am înţeles, zise ea. Eşti cam dementă, pricep asta.

— Poate că sunt, o aprobă Monica, adresându-i un zâmbet lent, straniu. Eşti o mică arătare isteaţă. Şi-acum, fugi de-aici, mică arătare isteaţă, până nu mă răzgândesc şi nu te îndes într-

o valiză de-aia veche, unde să te găsească peste o sută de ani vreun arhitect.

— Arheolog, o corectă Claire, clipind.

În ochii Monicăi apăru o răceală de gheaţă.

— O, ai face mai bine s-o iei la fugă chiar acum.

Claire se întoarse spre locul în care se oprise Jennifer şi întinse mâna pe după ea, scoţându-şi telefonul dintre cutii. Apoi, îl întinse spre Monica.

— Vorbeşte clar în microfon. Vreau să fiu sigură că prietenii mei aud fiecare cuvânt.

Pentru o clipă, nimeni nu se mişcă; apoi, Monica izbucni în râs.

— Fir-ar să fie, arătare. O să fie distractiv cu tine.

Îşi mută privirea de la Claire, undeva în spatele ei.

— Dar nu până nu spun eu, adăugă.

Claire privi înapoi peste umăr. Gina era acolo, exact acolo, şi ţinea în mână un soi de bară metalică.

Of, Doamne. Era ceva cumplit şi îngheţat în ochii Ginei.

— O să-şi primească porţia, zise Monica. Şi noi o să privim spectacolul. Dar, stai, de ce să ne grăbim? Nu m-am mai distrat atât de bine de ani de zile.

Claire îşi simţi picioarele de parcă s-ar fi transformat deodată în două spaghete prea fierte. Îi venea să verse, îi venea să plângă, dar nu îndrăznea să facă nimic altceva, decât să se prefacă vitează. Ar omorî-o pe loc dacă şi-ar da seama că blufează.

Trecu pe lângă Gina, apoi printre două fete care evitară să-i întâlnească privirea fie şi măcar pentru o clipă, după care puse mâna pe clanţa uşii. În acelaşi timp, îşi coborî privirea spre ecranul telefonului.

LIPSĂ SEMNAL.

Deschise uşa, ieşi şi-şi găsi lucrurile aruncate pe iarbă, în locul din care fusese răpită. Îşi vârî telefonul în buzunar, ridică bagajele şi traversă parcarea, spre maşina lui Eve. Eve stătea încă pe scaunul de la volan, arătând palidă ca un clovn şi speriată.

Claire îşi azvârli lucrurile pe bancheta din spate, iar Eve o întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Te-au văzut?

— Nu, îi răspunse Claire. N-au fost probleme. Trebuie să merg

la cursuri. Ne vedem mai târziu. Mersi, Eve. Hm... uite-ţi telefonul.

I-l întinse. Eve îl luă, încă încruntată.

— Mă întorc până se-ntunecă, promise Claire.

— Ai face bine, replică Eve. Serios, Claire. Arăţi... ciudat.

Claire izbucni în râs.

— Eu? Uită-te în oglindă.

Eve o flitui, însă la fel cum ar fi procedat cu Shane. Claire îşi luă rucsacul, închise portiera şi o urmări cu privirea pe Eve, îndepărtându-se cu masivul automobil negru. Se ducea la serviciu, presupuse.

Ajunsese cam pe la mijlocul drumului spre laboratorul de chimie, când şocul îşi făcu, în cele din urmă, efectul. Se aşeză pe o bancă şi începu să plângă, tăcută, în palme.

Of, Doamne. Of, Doamne, vreau acasă! Nu ştia sigur dacă asta însemna acasă la Michael, sau acasă departe, în camera ei, alături de părinţii care să vegheze asupra ei.

Nu pot să renunţ. Chiar nu putea. Niciodată, de când se ştia, n-o făcuse, chiar şi în cazurile în care ar fi însemnat cea mai inteligentă opţiune.

Îşi şterse ochii umflaţi şi se duse la oră.

Nimeni n-o omorî în după-amiaza aceea.

După primele două ore, nici nu se mai aşteptă să se întâmple aşa ceva şi se concentră asupra orelor. Activitatea individuală de laborator nu fu prea dezastruoasă, iar la istoric chiar ştiu să răspundă. Pun pariu că Monica n-ar fi ştiut, îşi zise, şi-şi roti privirea vinovată prin clasă, să vadă dacă nu cumva era şi Monica pe-acolo sau vreuna dintre acolitele ei. Sala nu era mare. Nu zări pe nimeni dintre fetele care fuseseră la subsol.

După ore, izbuti să ajungă şi la băcănie fără s-o omoare cineva. Nimeni nu sări pe ea în timp ce alegea salata verde şi roşiile, sau cât timp stătu la rând la casă. Totuşi, i se păru că tipul de la raionul de carne avea o mutră suspectă.

Se întoarse pe jos la Casa de Sticlă, stând cu ochii-n patru după vampiri în lumina tot mai slabă a după-amiezii şi simţindu-se cam proastă pentru simplul fapt că se gândea la aşa ceva. Nu văzu pe nimeni în afara câtorva alţi studenţi, plimbându-se cu rucsacele lor umflate. Cei mai mulţi mergeau în grupuri. De îndată ce trecu de zona de aprovizionare a studenţilor, văzu

magazinele închise, luminile stinse, iar cei câţiva pietoni pe care-i mai întâlni se grăbeau.

La colţul în care se întâlneau Pe aripile vântului şi Monştrii, poarta de la stradă era deschisă. O închise după ea, descuie uşa casei cu cheia cea nouă şi strălucitoare pe care o găsise de dimineaţă pe măsuţa pentru toaletă, apoi o trânti la loc.

În capătul antreului, zări o umbră. Una înaltă şi masivă, într-un tricou galben soios ce atârna până jos şi o pereche de blugi roşii. O umbră cu picioarele goale.

— Era Shane.

O privi timp de câteva clipe, apoi zise:

— Eve ţi-a dus rahaturile sus, în cameră.

— Mersi.

— Ce-s astea?

— Mâncare pentru diseară.

Shane îşi înălţă un pic capul, încă privind-o fix.

— Pentru o fată deşteaptă, faci cam multe prostii. Ştiai?

— Ştiam, răspunse, apropiindu-se de el. Shane nu se clinti din loc.

— Eve zice că n-ai văzut-o pe Monica.

— Aşa i-am zis.

— Dar ştii ce? Eu nu înghit găluşca asta.

— Ştii ce? ripostă ea. Mă doare-n cot. Scuză-mă.

Se strecură pe lângă el, se duse în bucătărie şi-şi lăsă jos bagajele. Mâinile îi tremurau. Şi le strânse în pumni şi începu să aşeze cumpărăturile pe blatul pentru lucru. Carne tocată de vită. Salată verde. Roşii. Ceapă. Fasole bătută. Sos iute, din cel preferat de ea, oricum. Caşcaval. Smântână. Foi pentru tacos.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Shane, din prag. Găteşti mâncare chinezească.

Claire nu-i răspunse. Încă era întoarsă pe dos şi — dintr-odată — mult prea speriată. De ce anume, nu ştia. De toate. De nimic. De ea însăşi.

— Pot să te-ajut cu ceva?

Vocea lui suna altfel. Mai liniştită, mai blândă, aproape cordială.

— Să toci ceapa, zise, deşi ştia că el nu se referise chiar la aşa ceva. Cu toate acestea, Shane se apropie, luă cepele, apoi scoase un cuţit uriaş, cu un aspect înfricoşător, dintr-un sertar. Trebuie să le cureţi mai întâi, îi atrase ea atenţia.

El îi aruncă o privire piezişă, exact cum ar fi privit-o pe Eve, după care trecu la treabă.

— Ăăă... probabil c-ar trebui s-o sun pe mama, zise Claire. Pot să folosesc telefonul?

— Plăteşti pentru interurbane.

— Sigur.

El ridică din umeri şi înhăţă telefonul fără fir, după care i-l azvârli pe neaşteptate. Ea fu cât pe ce să-l scape, dar se cam mândri cu faptul că reuşi să-l prindă. Scoase o tigaie mare din fier de sub bufet şi o aşeză pe masă, aprinse focul şi căută ceva ulei. În timp ce se încingea, parcurse cu privirea reţeta din cărticica subţire pe care o cumpărase încă o dată din magazin, apoi formă numărul.

Mama ei răspunse la cel de-al doilea sunet de apel.

— Da?

Nu auzeai niciodată alo la mama.

— Mamă, sunt eu, Claire.

— Claire! Iubito, unde-ai fost? Tot încerc să te sun de-atâtea zile!

— La cursuri, zise ea. Nu prea stau mult pe-acasă.

— Dormi suficient? Dacă nu te odihneşti cât trebuie, o să te-mbolnăveşti... doar te ştii...

— Mami, sunt bine.

Claire se încruntă, privind reţeta din faţa ei. Oare ce însemna sotat, mai precis? Un fel de prăjit? Tăiat în cubuleţe, înţelese. Aşa ceva însemna, să tai ingredientele în cubuleţe, iar Shane asta şi făcea deja.

— Zău, mami, totul e în regulă acum.

— Claire, ştiu că e greu. Noi chiar n-am fi vrut să pleci, nici măcar la câteva sute de kilometri, câte sunt până la TPU, draga mea. Dacă vrei să te întorci acasă, tatăl tău şi cu mine ne-am bucura tare mult să te avem iar acasă!

P— e bune, mamă. Eu n-am... mă simt perfect. E OK. Cursurile sunt foarte bune — aici cam exagera adevărul — şi mi-am făcut prieteni pe-aici. Au ei grijă de mine.

— Eşti sigură?

— Da, mami.

— Pentru că, să ştii, eu îmi fac griji. Ştiu că eşti foarte matură pentru vârsta ta, dar...

Shane deschise gura să spună ceva. Claire îi făcu semne

disperate de NU NU NU, arătându-i spre telefon. Mama! mimă ea din buze. Shane îşi înălţă ambele braţe în semn de capitulare şi tocă mai departe. Mama continuase să vorbească, între timp. Claire nu auzise o parte din frază, dar nu i se părea că ar fi avut cine ştie ce importanţă.

— ...băieţii, nu?

Uau. Radarul mamei funcţiona chiar şi de la o distanţă atât de mare.

— Ce, mami?

— În căminul vostru, băieţii nu au voie să urce în camere, nu-i aşa? Există cineva la poartă care să nu-i lase?

— Da, mami. Howard Hall are pază nonstop, împiedicându-i pe băieţii cei răi şi afurisiţi să ajungă în camerele noastre.

Claire se gândi că, de fapt, nici nu minţise. Era total adevărat. Faptul că ea nu mai locuia în Howard Hall... ei bine, nu era neapărat ceva care să trebuiască adus în discuţie, nu?

— Nu e de râs. Ai fost foarte cocoloşită, Claire, şi nu vreau să te...

— Mami, nu mai pot să stau. Trebuie să mă duc la masă şi mai am o grămadă de învăţat. Tata ce face?

— Tata e foarte bine, draga mea. Îţi transmite salutări. Ei, haide, Les, ridică-te de-acolo şi zi-i şi tu două vorbe fetei tale atât de inteligente. Că nu te speteşti.

Shane îi întinse un castron plin cu ceapă tocată. Claire strânse receptorul între umăr şi ureche şi aruncă o mână de ceapă tocată în tigaie. Spre panica ei, începu imediat să sfârâie; luă tigaia de pe foc şi aproape că scăpă receptorul.

— Bună, puştoaico. Ia zi, cum e la cursuri?

Ăsta era tata. Nu tu Cum ţi-a mers astăzi? sau Ţi-ai făcut ceva prieteni? Nu, filosofia lui fusese întotdeauna: Ochii pe lozul cel mare; tot restul nu face decât să-ţi stea în cale.

Dar ea îl iubea, oricum.

— Grozav, tati.

— Ce faci, prăjeşti ceva? Vă lasă să gătiţi în camere? Pe vremea mea nu era permis, asta pot să-ţi spun...

— Hm... nu, tocmai mi-am desfăcut o Coca.

OK, asta era chiar o minciună sfruntată. Lăsă în grabă tigaia jos, se duse până la frigider şi scoase de-acolo o cutie de Coca rece, pe care s-o poată deschide. Gata. Adevărul, fie şi retroactiv.

— Tu cum te mai simţi?

— Mă simt perfect. Aş prefera ca toată lumea să nu-şi mai facă atâtea griji pentru mine, că doar nu sunt primul om din istorie care a trecut printr-o mică operaţie.

— Ştiu, tati.

— Doctorii zic că sunt în perfectă stare.

— Asta-i grozav.

— Trebuie să plec, Claire, începe meciul. Eşti bine pe-acolo, da?

— Da. Foarte bine. Tati...

— Ce e, dragă?

Claire îşi muşcă buzele şi sorbi din Coca, nehotărâtă.

— Hm... tu ştii ceva despre Morganville? Istorie, chestii de-astea?

— Faci cercetări, ai? Vreun soi de referat? Nu, nu ştiu mare lucru. Universitatea e acolo de aproape un secol... asta-i tot ceea ce ştiu eu despre ea. Ştiu că arzi de nerăbdare să ajungi la o şcoală mai importantă, dar cred că e necesar să faci vreo doi ani mai aproape de casă. Am mai discutat despre asta.

— Ştiu... Doar mă gândeam că... E un oraş interesant, asta-i tot.

— Bine, atunci. Dă-ne de ştire dacă afli ceva. Maică-ta vrea să-ţi spună pa.

Tata n-o făcea niciodată. Până să spună Claire un „Pa, tati!”, el deja plecase, iar mama luase din nou receptorul.

— Scumpo, să ne suni dacă te îngrijorează ceva, bine? O, sună-ne orice s-ar întâmpla. Te iubim!

— Şi eu vă iubesc, mami. Pa.

Lăsă jos receptorul şi-şi concentră privirea asupra cepei care sfârâia, apoi asupra reţetei. Când ceapa deveni transparentă, aruncă în tigaie carnea tocată.

— Ei, gata cu minciunile pentru ai tăi? o întrebă Shane, întinzând mâna pe după Claire, să şterpelească o gură de caşcaval ras dintr-un castron. Tacos. Formidabil. Să mă ia naiba! Mă bucur că am votat pentru primirea cuiva care să se priceapă şi la gătit.

— Te-am auzit, Shane! urlă Eve dinspre living, exact în clipa în care se auzi şi uşa trântindu-se. Shane tresări. În weekendul ăsta să-ţi faci singur curat în baie!

Shane mai tresări o dată.

— Piua!

— Aşa ziceam şi eu.

Eve intră, încă îmbujorată de căldura de afară. Transpiraţia îi şterse aproape tot machiajul şi, fără el, arăta surprinzător de tânără şi de drăguţă.

— O, Doamne, asta seamănă a mâncare adevărată!

— Tacos, rosti mândru Shane, ca şi cum ar fi fost ideea lui. Claire îi arse un cot în coaste, sau cel puţin asta încercă. Totuşi, coastele lui erau cu mult mai solide decât coatele ei. Au, exclamă el. Nu că l-ar fi şi durut.

Claire privi afară pe fereastră. Noaptea se aşternea cu iuţeală, aşa cum obişnuia în Texas, la sfârşitul zilei: soarele care dogorise cu furie lăsa brusc locul unui amurg cald, ceţos.

— Michael e pe-aici? se interesă ea.

— Aşa cred, răspunse Shane, ridicând din umeri. Mereu e prezent pentru cină.

Ei trei pregătiră totul şi, la un moment dat, pe parcursul procesului de asamblare pe care-l puseseră la punct — cu Claire punând carnea tocată în foile pentru tacos, cu Eve adăugând toppingul, cu Shane porţionând fasolea în farfurii — o a patra pereche de mâini se adăugă liniei de lucru. Michael arăta proaspăt trezit şi ieşit de sub duş: părul ud, ochii somnoroşi, mărgele de apă lunecând încă şi umezindu-i gulerul bluzei negre, tricotate. La fel ca Shane, era în blugi, dar devenise protocolar, încălţându-se chiar în pantofi.

— Bună, îi salută el. Arată grozav.

— Claire le-a făcut, sări Eve, văzându-l pe Shane că deschide gura. Niciodată să nu-l laşi pe Shane să-ţi fure meritele.

— Dar nici n-aveam de gând! Shane părea ofensat.

— Siiiigur.

— Eu am tocat. Tu ce-ai făcut?

— Curat după tine, ca de obicei.

Michael îşi întoarse privirea spre Claire şi făcu o strâmbătură. Ea râse şi-şi luă farfuria; Michael şi-o luă şi el şi o urmă în living.

Cineva — Michael, presupuse — făcuse curat pe masa cea mare de lemn din apropierea etajerelor cu cărţi şi aranjase patru scaune în jurul ei. Obiectele care stătuseră îngrămădite acolo — CD-uri cu jocuri video, cărţi, partituri muzicale — fuseseră aruncate în alte locuri, cu o voioasă lipsă de respect faţă de ordine. (Poate că, rectifică ea, fusese ideea lui Shane, în

definitiv.) Îşi puse jos farfuria, iar Eve şi-o trânti cu promptitudine pe a ei alături şi-i împinse în faţă o cutie cu Coca rece, plus o furculiţă şi un şerveţel. Michael şi Shane intrară agale, se aşezară şi începură să se îndoape ca... în fine, ca băieţii. Eve ciugulea. Claire, surprinsă ea însăşi de cât îi era de foame, se trezi începând al doilea taco până ca Eve să şi-l termine pe primul.

Shane deja pleca spre bucătărie, să mai aducă.

— Hei, gagiule, zise, întorcându-se cu farfuria reîncărcată, când ai de gând să mai dai un concert?

Michael se opri din mâncat, aruncă o privire fugară spre Eve, apoi o alta spre Claire, după care îşi termină îmbucătura şi răspunse:

— Când o să fiu pregătit.

— Spanac. Te-ai trezit cu faţa la pernă, Mike. Hai, pe cai, sau cum vrei să-i zici.

Eve se încruntă la Shane, clătinând din cap. Shane n-o luă în seamă.

— Nu, serios, frate. Doar n-o să-i laşi să te doboare.

— Nu-i las, zise Michael. Dar nu înseamnă totul să te dai cu capul de pereţi până ţi-l spargi.

— Doar cele mai multe lucruri, oftă Shane. Cum vrei. Dă-mi de ştire când te hotărăşti s-o termini cu sihăstria.

— Asta nu-i sihăstrie. Exersez.

— De parcă n-ai cânta destul de bine. Hai, te rog.

— Nu sunt apreciat, zise Michael. Shane, ocupat cu o nouă îmbucătură crocantă, îi răspunse frecându-şi degetul mare de arătător. Mda, ştiu, cea mai mică vioară din lume cântă doar pentru mine[18]. Hai să schimbăm subiectul. Apropo, cum a decurs întâlnirea ta fierbinte cu Lisa? Pantofii împrumutaţi au dat-o peste cap, sau ce?

— Laura, îl corectă Shane. Da, a fost fierbinte, nu zic nu, dar am impresia că fierbinţeala era pentru tine: îmi tot povestea cum te-a văzut la Waterhouse anul trecut şi cât erai de, uau,

---

18 Citat dintr-un episod din 1978 al serialului M.A.S.H., în care unul dintre personaje, Margaret Houlihan, într-o discuţie cu maiorul Charles Emerson Winchester III, îi face acestuia un semn, frecându-şi degetul mare de arătător şi zicându-i: „Ştii ce-i asta, Charles? Cea mai mică vioară din lume, şi cântă doar pentru tine.” Expresia se referă la cineva care se plânge de ghinioane şi aşteaptă compătimire

formidabil. Parc-ar fi fost un ménage à trois, doar că tu nu erai acolo, slavă Domnului.

— Taci şi înghite, replică Michael, cu o expresie infatuată.

Shane îi arătă degetul mijlociu.

Una peste alta, se distrară destul de bine.

Michael şi Eve spălară vasele, fiindcă pierduseră la datul cu banul, în timp ce Claire se tot învârtea prin living, neştiind sigur ce să facă. Învăţatul i se părea... plicticos, ceea ce o surprinse. Shane se concentra să-şi aleagă un joc, cu picioarele ridicate pe măsuţă. Fără s-o privească direct, o întrebă:

— Vrei să vezi ceva mişto?

— Sigur, răspunse ea. Se aştepta ca el să pornească un joc, însă îl văzu punând carcasa la loc în teanc, ridicându-se de pe canapea şi lipăind în sus pe trepte. Ea rămase la poalele scării, holbându-se la el şi întrebându-se ce-ar trebui să facă. Shane reapăru în vârful scării şi-o invită printr-un gest să vină după el, iar ea asta şi făcu.

Etajul era tăcut şi slab luminat; clipind din ochi, văzu că Shane ajunsese deja la jumătatea coridorului. Ce, nu cumva se ducea spre camera ei? Nu că n-ar fi avut în minte o imagine dementţial de înfierbântată, cu ea stând pe pat alături de el şi făcându-şi de cap... şi habar n-avea de unde îi răsărise o asemenea idee, doar că, în fine, el era de-a dreptul... mda.

Shane mută într-o parte un tablou de pe peretele dintre camera ei şi a lui Eve, după care apăsă un buton aflat dedesubt.

Şi atunci, o uşă se deschise de cealaltă parte a peretelui Era încastrată în lambriuri, şi ea nici măcar nu ştiuse că s-ar afla acolo. I se tăie respiraţia, iar Shane o privi strălucind de mândrie, de parcă tocmai ar fi inventat roata.

— Mişto, hm? Afurisita asta de casă e plină de rahaturi de-astea. Crede-mă, în Morganville rentează să fii pus la punct cu ascunzătorile.

Împinse uşa, scoţând la iveală o altă scară şi începând să urce treptele. Claire s-ar fi aşteptat să fie pline de praf, însă nu: lemnul era curat şi lustruit. Tălpile lui Shane lăsau urme, cu călcâiele şi degetele.

Era o scară îngustă, cu doar opt trepte, cam cât o jumătate de etaj, de fapt, iar în vârful lor se găsea o altă uşă. Shane o deschise şi apăsă pe un comutator aflat înăuntru.

— Prima dată când am văzut-o, ca şi încăperea din spatele cămării, mi-am zis, mhî. Casă de vampiri. Ce părere ai?

Dacă ea ar fi crezut în vampiri, poate că i-ar fi dat dreptate. Era o cămăruţă mititică, fără ferestre şi... veche. Dădea o senzaţie de... ceva străvechi, ceva nu tocmai în regulă, care nu se datora doar lucrurilor din ea, vechi şi întunecate. Şi era rece. Rece, în mijlocul valurilor de căldură ale Texasului.

O străbătu un frison.

— Toată lumea ştie despre camera asta?

— A, mda. Eve zice c-ar fi bântuită. Şi nu prea pot s-o învinuiesc pentru asta. Mă înfricoşează ca naiba şi pe mine. E răcoroasă, totuşi. Te-am fi vârât aici când au venit curcanii, numai că te-ar fi văzut pe fereastră când ieşeai din bucătărie. Sunt nişte ticăloşi băgăreţi.

Shane traversă camera pe covorul persan gros şi se trânti divanul pe victorian de un roşu închis. Se ridică un nor de praf, pe care el îl înlătură agitându-şi braţele şi tuşind.

— Aşadar, ce părere ai? Crezi că Michael îşi petrece dormind aici zilele lui nelegiuite de mort viu, sau ce?

Clipi, nedumerită.

— Ce să fie?

— Ei, haide. Tu crezi că el e unul dintre ei, nu? Din cauză nu se arată deloc ziua?

— Eu... eu nu cred nimic.

Shane făcu un semn aprobator, cu ochii în jos.

— Corect. Tu n-ai fost trimisă aici.

— Trimisă... trimisă aici de cine?

— Am ajuns să mă gândesc... Poliţaii te căutau, dar poate că te căutau doar ca să ne facă să vrem să te ţinem aici, în loc să te azvârlim pe uşă afară. Prin urmare, care-i treaba? Lucrezi pentru ei?

— Pentru ei? îl îngână ea, cu un firicel de glas. Care ei?

Shane o privi deodată, făcând-o să se cutremure. Nu era la fel ca Monica, nici vorbă, dar nici nu se juca.

— Shane, nu ştiu ce vrei să spui. Am venit în Morganville să merg la facultate, şi am ajuns să iau bătaie, aşa că am venit aici din cauză că mi-era frică. Dacă nu mă crezi... ei bine, atunci probabil c-ar trebui să plec. Sper măcar că ţi-a plăcut cum am făcut tacos.

Se îndreptă spre uşă, dar se opri, nedumerită.

Nu avea clanţă.

Din spatele ei, Shane rosti încetişor:

— Ştii de ce cred că e o cameră pentru vampiri? Nu poţi să intri în ea decât dacă-i cunoşti secretul. E ceva foarte convenabil, dacă vrei să-ţi aduci aici victimele pentru o mică şedinţă de ronţăială.

Claire se răsuci pe călcâie, aşteptându-se să-l vadă în picioare, ţinând în mână cuţitul acela enorm cu care tocase ceapa; ea încălcase prima regulă a filmelor de groază, nu? Sau să fi fost a doua? Avusese încredere în cine n-ar fi trebuit...

Şi totuşi, el stătea în continuare pe canapea, tolănit în voie, cu ambele braţe atârnându-i dincolo de spetează.

Fără ca măcar s-o privească.

— Lasă-mă să ies, ceru ea. Inima îi bătea cu putere.

— Într-un minut. Mai întâi, spune-mi adevărul.

— Ţi l-am spus!

Şi, mânată de furia şi de umilinţa ei, izbucni în plâns. Din nou.

— Fir-ar să fie! Tu crezi că vreau să-ţi fac vreun rău? Să-i fac vreun rău lui Michael? Cum aş putea? Eu sunt cea în care dă toată lumea!

El o privi atunci, iar ea văzu cum toată duritatea din privire i se topea treptat. Glasul îi sună mult mai blând apoi.

— Dac-aş fi fost cineva dornic să-l omoare pe Michael, aş fi pus pe cineva ca tine s-o facă. Ţie ţi-ar fi foarte uşor să omori pe cineva, Claire. Să-i pui otravă în mâncare, să-i înfigi un cuţit în spinare... iar eu trebuie să am grijă de Michael.

— Credeam că el are grijă de tine, ripostă ea, ştergându-se nervoasă la ochi. De ce crezi că ar vrea cineva să-l omoare?

Shane ridică din sprâncene.

— Mereu se găseşte câte cineva dornic să omoare un vampir.

— Dar... el nu e. Eve zice...

— Mda, ştiu că nu e vampir, dar nu se trezeşte pe timpul zilei, nu iese din casă şi nu pot să-l conving să-mi spună ce s-a întâmplat, aşa că ar putea la fel de bine să şi fie. Şi cineva o să creadă asta, mai devreme, sau mai târziu. Cei mai mulţi în Morganville sunt, fie Protejaţi, fie neinformaţi... cam cum e când creşti iepuri, ori ca animale de companie, ori pentru mâncare. Numai că unii dintre ei se mai şi împotrivesc.

Ea clipi, alungându-şi ultimele rămăşiţe ale scurtei furtuni de lacrimi.

— Aşa, ca tine?

Shane îşi lăsă capul într-o parte.

— Poate. Dar tu? Tu eşti o luptătoare, Claire?

Eu nu lucrez pentru nimeni. Şi nu l-aş omorî pe Michael chiar dac-ar fi vampir.

Shane izbucni în râs.

— De ce nu? Lăsând deoparte faptul că te-ar rupe în două ca pe-o surcea, dac-ar fi vampir.

— Pentru că... pentru că...

Nu reuşea să-şi transpună gândul în cuvinte, nu tocmai exact.

— Pentru că-mi place de el.

Shane o mai privi timp de câteva secunde lungi, după care apăsă pe o protuberanţă a capului leului sculptat pe braţul canapelei.

Uşa scoase un clinchet şi se deschise cu un centimetru.

— Mie-mi ajunge, declară el. Aşa. Desert, ceva?

Şapte

Nu putu să doarmă.

Poate că de vină era doar amintirea acelei înfricoşătoare cămăruţe cu aspect gotic — pe care bănuia că Eve o adora de-a binelea, profund — dar, dintr-odată, încântătoarea şi confortabila ei cameră i se păru plină de umbre, iar scârţâitul lemnului în bătaia vântului suna... a furişat. Poate că există case care mănâncă oameni, se gândi Claire, zăcând acolo pe întuneric, urmărind în jocul de umbre tremuratul crengilor subţiratice pe peretele opus. Vântul făcea ca ramurile să-i izbească în fereastră, ca şi cum ar fi încercat cineva să intre. Eve îi spusese că vampirii nu puteau să pătrundă în casă, dar dacă puteau? Dacă erau deja înăuntru? Dacă Michael... ?

Auzi un sunet delicat, cristalin, şi-şi dădu seama că Michael cânta la parter. Şi asta o ajută: alungă umbrele şi transformă sunetele în ceva normal şi liniştitor. Nu era decât o casă, iar cei care şi-o împărţeau erau doar copii, iar dacă exista ceva rău, ei bine, acel ceva era afară.

Probabil că adormise, atunci, dar fără să-şi dea seama; un zgomot o trezi brusc, iar când privi ceasul de lângă pat, văzu că era aproape cinci şi jumătate. Afară, cerul nu se luminase, dar

nici complet întunecat nu era; lumina stelelor pălise, delicate licăriri pe un cer devenind treptat albastru-închis.

Chitara lui Michael se auzea încă, foarte încet. Oare el nu dormea niciodată? Claire se lăsă să lunece jos din pat, îşi azvârli pe umeri o pătură peste tricoul în care dormea, apoi ieşi, târşâindu-şi picioarele, pe coridorul încă întunecat. În timp ce trecea pe lângă uşa secretă, îi aruncă o privire şi se cutremură, după care-şi continuă drumul până la baie. Imediat cum îşi rezolvă problema — şi se pieptănă — se strecură fără zgomot pe scară şi se aşeză pe trepte, înfăşurată în pătură, ascultându-l pe Michael cum cântă.

El stătea cu capul plecat, adâncit în muzica lui; îi privi degetele, mişcându-se uşoare şi iuţi pe coarde, trupul, balansându-se în ritm, şi avu o profundă senzaţie de siguranţă. Nimic rău nu i se putea întâmpla în preajma lui Michael. Pur şi simplu, o ştia.

Lângă el, începu să piuie alarma unui ceas deşteptător. Michael îşi ridică privirea, zăpăcit, şi opri soneria cu o palmă, după care se ridică şi-şi puse chitara deoparte. Ea îl urmări, nedumerită... Oare trebuia să plece undeva?

Sau pusese ceasul să sune, ca să se ducă pur şi simplu la o anumită oră în pat? Uau, chiar devenea o obsesie...

Michael se ridică, privind ceasul ca şi cum i-ar fi fost un duşman personal, după care se întoarse şi se îndreptă spre fereastră.

Cerul devenise acum de un turcoaz închis, iar lumina stelelor pălise, excepţie făcând doar a celor mai puternice. Michael, cu o bere în mână, goli ceea ce mai rămăsese în sticlă, apoi o aşeză pe masă; îşi încrucişă braţele şi aşteptă.

Claire tocmai se pregătea să-l întrebe ce aşteaptă, când cea dintâi rază de soare se strecură înăuntru, ca o orbitoare lamă de cuţit portocalie, iar Michael icni şi se încovoie, ţinându-se cu mâinile de burtă.

Claire sări în picioare, uluită şi înfricoşată de expresia de agonie pură de pe faţa lui. Mişcarea îi atrase atenţia lui Michael, care-şi smuci capul spre ea, făcând ochii mari.

— Nu, gemu el, trântindu-se în faţă pe coate şi pe genunchi, icnind. Te rog, nu.

Ea nu-l luă în seamă şi coborî treptele în salturi până lângă el, dar de îndată ce ajunse acolo, nu mai ştiu ce să facă, nu avu nici

cea mai mică idee despre cum să-l ajute. Respiraţia lui Michael era alcătuită din icnete profunde, dureroase, cu o cumplită suferinţă.

Îi puse mâna pe spinare, simţind cum pielea înfierbântată ca de febră o arde prin pânza subţire, şi-l auzi scoţând un sunet cum nu mai auzise vreodată în viaţa ei.

Ca un muribund, îşi zise, panicată, în timp ce deschidea gura să strige după Shane, după Eve, după oricine.

Deodată, mâna îi trecu drept prin el. Strigătul, din cine ştie ce motiv, i se opri în gât, în timp ce Michael — transparentul Michael — îşi ridica spre ea ochii încărcaţi de disperare şi deznădejde.

— O, Doamne, să nu le spui.

Vocea părea că-i vine de departe, de foarte departe, o şoaptă care pierea printre săgeţile soarelui matinal.

Şi la fel pieri şi el.

Claire, cu gura căscată încă, total incapabilă să spună ceva, îşi mişcă lent mâna prin aerul gol din locul în care se aflase Michael Glass. Lent, apoi mai repede. Aerul din jurul ei i se părea rece, ca şi cum ar fi stat în bătaia unui aparat de aer condiţionat, dar şi răceala aceasta pieri cu încetul.

La fel ca Michael.

— O, Doamne, şopti, după care-şi acoperi gura cu amândouă palmele.

Şi-şi înăbuşi urletul pe care era nevoită să-l lase afară, fiindcă altfel ar fi explodat.

Probabil că a leşinat pentru scurt timp, fiindcă următorul lucru de care mai fu conştientă era că stătea pe canapea, lângă tocul chitarei lui Michael, şi că se simţea cam ciudat. Ciudat în sensul rău, neplăcut, ca şi cum creierul i s-ar fi topit şi i-ar fi clipocit prin cap.

Şi totuşi, era bizar de calmă. Întinse mâna, pipăind pielea care învelea tocul chitarei. Era reală. După ce-i desfăcu încuietorile şi-şi plimbă degetele pe coarde, auzi un soi de şoaptă melancolică.

E fantomă. Michael e fantomă.

Dar nu era fantomă. Cum ar fi putut să fie fantomă, când stătuse acolo — exact acolo! — la masă şi mâncase? Tacos! Ce fel de fantomă e aia, care mănâncă tacos? Ce fel de...

Mâna îi trecuse drept prin el. Drept prin el.

Dar era real. Îl atinsese. Îl...

Mâna îi trecuse drept prin el.

Nu intra în panică, se sfătui singură cu voce tare, deşi cam amorţită. Atâta doar... nu intra în panică. Trebuie să existe o explicaţie...

Mda, sigur. O să se ducă la ora de fizică a profesorului Wu şi-o să-l întrebe, bâlbâindu-se. Chiar îşi imagina cum s-ar fi desfăşurat asta. Aveau să azvârle o plasă peste ea şi s-o îndoape cu Prozac, sau naiba mai ştie cu ce.

El zisese: O, Doamne, să nu le spui. Să nu le spun... cui? Să nu le spun... ce? Oare el dispăruse? Oare era mort?

Era la un pas să se lase din nou cuprinsă de panică, dar ceva o împiedică brusc. Ceva aiurea, de-a binelea.

Ceasul deşteptător de pe măsuţa de lângă canapea. Cel care sunase doar cu câteva minute mai înainte.

Cel care-l prevenise pe Michael de apropierea răsăritului.

Asta se-ntâmplă... în fiecare zi. El nu reacţionase de parcă ar fi fost ceva neobişnuit, ci doar dureros.

Atât Shane, cât şi Eve, spuseseră că Michael dormea ziua. Amândoi erau păsări de noapte: asta însemna că dormeau buştean acum, şi că nu aveau să se trezească decât peste destule ore. Michael putea să... dispară... zilnic aşa, fără să observe cineva.

Dar asta numai până când apăruse ea, şi-şi vârâse nasul.

Să nu le spui. Dar de ce nu? Ce era atât de secret?

Era nebună. Asta reprezenta unica explicaţie raţională. Şi totuşi, dacă era nebună, însemna că nu mai era raţională...

Claire se ghemui pe canapea, tremurând, şi se simţi din nou mângâiată de un aer rece. Rece ca gheaţa. Se ridică în şezut.

— Michael? întrebă ea repede, după care rămase cât putu de nemişcată. Răceala dispăru, apoi o mângâie iar. Am... Am impresia că te simt. Eşti încă aici?

Încă o secundă sau două de absenţă a curentului îngheţat, după care acesta i se plimbă din nou pe piele.

— Aşadar... tu poţi să ne vezi?

„Da” îşi închipui că era răspunsul, fiindcă se repetă ciclul cald-rece.

— Aşadar, tu nu pleci nicăieri pe timpul zilei, nu? A... hm, stai pe loc dacă e „nu”, bine?

Răceala rămase pe loc.

— Uau. Asta-i... crunt.

Un „da” şi, bizar lucru, ea se simţi un pic încurajată. OK, e adevărat că purta o conversaţie cu o adiere, dar măcar nu se mai simţea singură.

— Iar Shane şi Eve nu trebuie să afle?

Evident, un „nu”. Dacă mai era posibil, se făcu şi mai frig.

— Există ceva... aş putea eu să fac ceva?

Tot „nu”.

— Michael... o să te-ntorci?

„Da”.

— Diseară?

„Da”, din nou.

— Noi doi o să cam avem de vorbit.

Răceala se retrase complet. Da.

Se prăbuşi la loc pe canapea, simţindu-se ameţită şi tulburată şi epuizată. Văzu o pătură veche, jerpelită, strânsă grămadă lângă tocul chitarei, mută cu grijă instrumentul ceva mai încolo pe masă (închipuindu-şi un Michael neliniştit urmărindu-i toate mişcările), apoi se înfăşură în pătură şi se lăsă purtată pe aripile somnului, acompaniată de ticăitul ceasului bătrânesc şi de amintirea sunetelor chitarei lui Michael, pe post de coloană sonoră.

În ziua aceea, Claire se duse la ore. Eve vru s-o împiedice; Shane, nu. Nu se întâmplă cine ştie ce, deşi Claire o zări de două ori pe Monica prin campus. Monica era înconjurată de admiratori, atât de sex masculin, cât şi feminin, aşa că nu avea timp şi pentru ura ei. Claire se menţinu cât mai neobservată şi mai departe de zonele pustii. Era după-amiază, devreme pentru ea — nu avea laboratoare — şi cu toate că şi-ar fi dorit să ajungă acasă şi să aştepte apariţia lui Michael (şi, mamă, cât mai voia să vadă cum avea să se-ntâmple!), ştia că ar fi înnebunit-o aşteptarea şi i-ar fi stârnit bănuielile lui Shane.

Mergând aşa fără ţintă, descoperi micuţa cafenea, înghesuită între magazinul cu articole pentru skateboard şi un anticariat. Common Grounds. Serviciul lui Eve, iar ea îi zisese să treacă pe-acolo...

Clopoţelul scoase un clinchet cristalin în clipa în care Claire împinse uşa; avu impresia că intră în livingul Casei de Sticlă, numai că avea o atmosferă ceva mai gotică. Canapele şi scaune

tapiţate cu piele neagră, covoare groase multicolore, pereţi scoşi în evidenţă prin nuanţele de bej şi de sângeriu, o mulţime de colţişoare şi firide. Înăuntru erau vreo cinci-şase studenţi, risipiţi pe la mesele cafenelei, sau la pupitrele încastrate în pereţi. Niciunul nu-şi ridică ochii de pe carte sau de pe computer. Întregul local mirosea a cafea, într-o constantă căldură mocnită.

Claire rămase pe loc pentru o clipă, nehotărâtă, după care se îndreptă spre un pupitru liber şi-şi lăsă jos rucsacul, înainte să meargă la tejghea. Dincolo de obstacolul înalt până la brâu erau două persoane. Una dintre ele era, firește, Eve, cu o înfăţişare de păpuşică obraznică, având părul vopsit negru prins în două codiţe, ochii conturaţi cu creionul şi buzele rujate cu un negru dramatic de gotic. Purta o bluză neagră din plasă pe deasupra unui camizol roşu. Zâmbi larg la vederea lui Claire.

Lângă ea era un bărbat mai în vârstă, înalt, slab, cu părul creţ pe cale de încărunţire, care-i cădea aproape până pe umeri. Avea o faţă simpatică, pătrăţoasă, ochii mari şi negri şi un cercel cu rubin în urechea stângă. Un suflet de hippy, deduse Claire. îi zâmbi şi el.

— Hei, a venit Claire! exclamă Eve, grăbindu-se să iasă de după tejghea şi s-o cuprindă cu braţul pe după umeri. Claire, ţi-l prezint pe Oliver. Şeful meu.

Claire înclină şovăielnică din cap. Părea simpatic, dar stai aşa, era şeful. Şefii o făceau să se simtă agitată, la fel ca şi părinţii.

— Bună ziua, domnule.

— Domnule? Oliver avea o voce adâncă, şi un râs încă şi mai adânc. Claire, trebuie să ţi-o spun, nu sunt un domn. Crede-mă.

— E adevărat, încuviinţă Eve, cu un aer de înţelepciune. E un gagiu. O să-ţi placă de el. Hei, nu vrei o cafea? fac cinste.

— Păi... ăăă...

— Nu te-atingi, ai? înţelese Eve, dându-şi ochii peste cap. O băutură fără cofeină, acuşica vine. Ce-ai zice de o cacao caldă? Sau un ceai?

— Un ceai, cred.

Eve se întoarse în spatele tejghelei şi prepară ceva, iar după vreo două minute, o ceaşcă mare şi albă şi o farfuriuţă apărură în faţa lui Claire, o punguţă cu ceai infuzându-se în apa clocotită.

— Din partea casei. Mă rog, de fapt, din partea mea, fiindcă,

tii, şeful e chiar aici.

Oliver, care meşterea la o maşinărie complicată despre care Claire bănui că era ceva care făcea capucino, clătină din cap şi zâmbi în barbă. Claire îl urmări, curioasă. Semăna un picuţ cu un văr îndepărtat din Franţa, pe care-l cunoscuse odată; cel puţin, avea acelaşi gen de nas coroiat. Se întrebă dacă nu cumva fusese profesor universitar, sau doar un etern student. Ambele variante păreau posibile.

— Am auzit că ai avut ceva necazuri, i se adresă Oliver, concentrându-se în continuare asupra părţilor nedemontabile ale aparatului. Cu fetele din cămin.

— Mda, recunoscu, simţindu-şi obrajii în flăcări. Dar acum e OK.

— Sunt convins. Totuşi, ascultă: dacă mai ai probleme dintr-astea, vii încoace şi-mi spui mie. Am eu grijă să nu se mai întâmple.

Vorbise pe un ton absolut convins. Ea clipi nedumerită, iar ochii lui întunecaţi se opriră într-ai ei preţ de câteva secunde.

— Nu sunt chiar lipsit de influenţă pe-aici. Eve mi-a spus că eşti foarte talentată. Doar n-o să lăsăm câteva mere putrede să te strice.

— Ăăă... mersi? Nu intenţionase să sune ca o întrebare; pur şi simplu, aşa ieşise. Îşi drese glasul. Mersi. Aşa o să fac.

Oliver înclină aprobator din cap şi se întoarse la disecarea automatului pentru cafea. Claire îşi găsi un scaun nu prea departe. Eve se strecură de după tejghea şi-şi trase un alt scaun lângă ea, aplecându-se în faţă, toată numai energie şi neastâmpăr.

— Nu-i aşa că-i grozav? o întrebă. Vorbeşte serios, să ştii. Are el un soi de fir direct cu...

Făcu din degete un semn ca un V. V, de la vampiri.

— Ei ascultă de el. E bine să-l ai de partea ta.

Claire încuviinţă, cufundându-şi pliculeţul cu ceai în ceaşcă şi privind dârele maronii împrăştiindu-se prin apa clocotită.

— Le-ai povestit chiar tuturor despre mine?

Eve făcu o figură ofensată.

— Nu! Sigur că nu! Doar că... mă rog, eram îngrijorată. M-am gândit că poate Oliver ar şti ceva care... Claire, ai zis-o tu însăţi: au încercat să te omoare. Cineva trebuie să se ocupe cumva de problema asta.

— El?

— De ce nu? replică Eve, bâţâind din picior şi izbind în podea cu tocul gros al pantofului ei negru Mary Jane[19]. Colanţii ei aveau dungi orizontale verzi şi negre. Zău, insistă ea, te înţeleg că vrei să fii independentă, dar gândeşte-te un pic! Un mic ajutor nu-ţi strică niciodată.

Avea dreptate. Claire oftă, scoase pliculeţul cu ceai şi sorbi din fiertură. Nu era rea, chiar şi într-o zi caniculară.

— Stai aici, o sfătui Eve. Învaţă. E un loc foarte bun pentru aşa ceva. Te duc eu acasă, bine?

Claire încuviinţă, subit recunoscătoare: erau prea multe locuri în care s-ar fi putut pierde pe drumul spre casă, în eventualitatea în care Monica o observase totuşi. Nu-i prea convenea ideea să parcurgă pe jos vreo trei cvartale pe străzile populate de studenţi, unde totul era luminos şi plin de oameni, darămite tema tăcere înăbuşită din restul oraşului, spre locul în care se afla Casa de Sticlă. Îşi puse ceaiul mai într-o parte şi începu să-şi scoată cărţile din rucsac. Eve se duse să ia comanda de la trei fete vorbăreţe, îmbrăcate în tricouri specifice unei surăţii. Se purtară grosolan şi chicotiră în spatele ei. Eve păru să nu observe; sau, dacă observă, nu le dădu importanţă.

În schimb, cu Oliver era altă poveste. Îşi lăsă jos uneltele şi, în timp ce Eve se agita să pregătească băuturile, îşi îndreptă o privire stăruitoare spre fete. Una câte una, tăcură. Practic, nu le făcuse nimic, doar că le fixase cu privirea.

Atunci când Eve le aduse nota de plată, fiecare dintre fete îi mulţumi cu sfială şi-şi luă restul.

Nu mai zăboviră.

Oliver zâmbi uşor, luă o piesă demontată din automat şi o lustrui, înainte de a o monta la loc. Ştia probabil că era privit de Claire, fiindcă rosti, cu un glas foarte scăzut:

— Nu tolerez grosolănia. Aici nu se admite.

Nu era prea sigură dacă se referise la fete, sau la faptul că ea se tot holba, aşa că se grăbi să se întoarcă la cărţile ei.

Ecuaţiile de gradul al doilea erau o modalitate grozavă de a-ţi petrece după-amiaza.

Tura lui Eve se încheie la ora nouă, exact când se însufleţea

---

19 Tip de pantofi cu toc jos, încheiaţi cu o cureluşă cu cataramă petrecută în jurul gleznei şi confecţionţi în general din piele neagră lăcuită

activitatea de la Common Grounds. Claire, neobişnuită cu pălăvrăgeala, cu zarva şi cu muzica tare, deja nu se mai putea concentra la învăţătură. Se bucură că venise timpul să plece când schimbul lui Eve — un băiat arogant şi plin de coşuri, cam de vârsta lui Shane — îi luă locul prietenei ei în spatele tejghelei. Eve se duse în spate să-şi ia lucrurile, iar Claire îşi luă rucsacul.

— Claire.

Îşi ridică privirea, uimită că-şi mai amintea cineva de prenumele ei, în afara celor care, mă rog, ar fi vrut s-o omoare, şi-o zări pe Kim Valdez, colega ei de cămin.

— Bună, Kim, răspunse. Mersi că m-ai ajutat cu...

Kim arăta furioasă. Furioasă rău.

— Nici să nu-mi aduci aminte! Mi-ai lăsat violoncelul trântit acolo! Ai idee cât am muncit eu pentru instrumentul ăla? Rău e să fii jigodie!

— Dar... eu n-am...

— Nu minţi. Ai şters-o mai repede. Sper că ţi-ai găsit rahaturile. Ţi le-am lăsat acolo, exact cum mi-ai lăsat şi tu instrumentul.

Kim îşi înfundă mâinile în buzunare şi-i aruncă o privire feroce.

— Altădată să nu-mi mai ceri vreun serviciu. Ne-am înţeles?

Nu mai aşteptă răspunsul şi plecă în direcţia tejghelei. Claire oftă.

— N-o să-ţi mai cer, zise, încheindu-şi fermoarul rucsacului. Mai aşteptă câteva minute, dar mulţimea se îndesea, iar Eve tot nu era de văzut. Se ridică, se trase deoparte din calea unui grup de băieţi şi se ciocni de o masă dintr-un colţ întunecos.

— Hei, o atenţionă o voce înceată. Întoarse capul şi văzu o ceaşcă de cafea răsturnându-se şi o mână albă, cu degete lungi, prinzând-o înainte să se verse. Mâna îi aparţinea unui tânăr — chiar nu-l putea numi băiat — cu părul negru şi des şi ochi de culoare deschisă, care ocupase masa în timp ce ea nu fusese atentă.

— Scuze, zise. El îi răspunse cu un zâmbet şi-şi linse cele câteva picături de cafea de pe dosul palmei cu o limbă decolorată.

Claire se simţi de parcă i s-ar fi scurs ceva fierbinte pe şira spinării şi se cutremură. El zâmbi şi mai larg.

— Stai jos, o invită. Eu sunt Brandon. Tu?

— Claire, se auzi răspunzându-i şi, chiar dacă nu avusese de gând aşa ceva, se pomeni aşezându-se, trântind cu zgomot rucsacul alături, pe podea. Ăăă, bună.

— Salut.

Ochii lui nu erau doar deschişi la culoare: erau de-a dreptul spălăciţi: o nuanţă de albastru atât de şterasă, încât părea argintie. Înfricoşător de reci.

— Ai venit singură, Claire?

— Âăă... nu, eu... am...

Bolborosea ca tâmpita, şi nu-şi dădea seama ce anume era în neregulă cu ea. Felul în care o privea el o făcea să se simtă despuiată. Dar nu în acel mod tainic, de uau-cred- că-i-place-de-mine, ci într-unul care o făcea să vrea să se ascundă şi să se acopere.

— Am venit cu o prietenă.

— O prietenă, repetă el, întinzându-se s-o apuce de mână. Ea ar fi vrut să şi-o retragă — chiar încercă —, dar, fără să ştie de ce, nu se putea controla. Tot ceea ce putea să facă era să privească, în timp ce el îi întorcea mâna cu palma în jos şi i-o ducea la buze, să i-o sărute. Apăsarea caldă şi umedă a buzelor lui pe degetele ei o făcu să se cutremure toată.

Apoi, el îi trecu degetul mare peste încheietură.

— Unde ţi-e brăţara, micuţă Claire? Fetele cuminţi îşi poartă brăţările. Tu nu ai aşa ceva?

— Păi...

Ceva dezgustător şi groaznic i se învolbură în minte, ceva care o determină să spună adevărul.

— Nu. N-am aşa ceva.

Pentru că ştia acum ce anume era Brandon, şi regretă că râsese de Eve, regretă că se îndoise vreodată de cuvintele ei.

O să-ţi primeşti porţia, o ameninţase Monica.

Ei bine, iat-o.

— Înţeleg, zise Brandon. Ochii părură să se decoloreze şi mai mult, până când ajunseră de un alb pur, cu minuscule punctuleţe negre în chip de pupile. Claire simţea că nu mai poate să respire. Nu mai poate să ţipe. Atunci, continuă el, singura întrebare este cine o să te aibă. Şi, din moment ce eu am ajuns primul...

Îi dădu drumul, atât mâinii, cât şi creierului, iar ea se prăbuşi pe spătarul scaunului, cu un mic icnet fără suflu, în spatele ei

era cineva, o prezenţă puternică, iar Brandon privea într-acolo, încruntându-se.

— Mi-ai deranjat un oaspete, zise Oliver, punându-şi o mână pe umărul lui Claire. O dată s-o mai necăjeşti aici, la mine, pe prietena mea Claire, şi-o să fiu obligat să revoc privilegiile pentru toată lumea. Ne-am înţeles? Nu cred că vrei să-ţi explic mai în amănunt.

Brandon arăta furios. Ochii îi redeveniră albaştri, dar sub privirea lui Claire, tipul mârâi la Oliver, dezgolindu-şi colţii. Colţi adevăraţi, autentici, ca de şarpe, care ţâşniră din cine ştie ce loc secret din interiorul gurii, trăgându-se apoi la loc, cu iuţeala unei muşcături de scorpion.

— Fără de-astea, replică Oliver, calm. Nu mă impresionezi. Acum, afară cu tine. Nu mă obliga să am o conversaţie cu Amelie pe tema ta.

Brandon se ridică de pe scaun şi porni cocârjat prin mulţime, îndreptându-se spre uşă. Ieşi în noapte şi dispăru din vedere.

Oliver îi ţinea încă mâna pe umăr lui Claire, iar acum o strânse cu blândeţe.

— A fost o întâmplare nefericită, zise. Trebuie să fii prudentă, Claire. Stai pe lângă Eve. Aveţi grijă una de alta. N-aş suporta să vi se-ntâmple ceva vreuneia.

Ea încuviinţă, înghiţind în sec. Eve se întoarse grăbită din spate, cu haina din piele fluturându-i în jurul gleznelor. Zâmbetul i se şterse în clipa în care-i văzu faţa lui Claire.

— Ce s-a întâmplat?

— Brandon a venit înăuntru. La agăţat. Întâmplarea a făcut să dea Claire peste el.

— O, exclamă Eve, cu vocea pierită. Eşti OK?

— N-are nimic. L-am observat înainte să se întâmple ceva ireversibil. Du-o acasă, Eve. Şi stai cu ochii-n patru după ăsta: nu prea-i place să i se dea ordine.

Eve încuviinţă şi-o ajută pe Claire să se ridice, îi luă rucsacul şi o scoase din cafenea. Masivul Caddy negru era parcat pe trotuar; Eve descuie portiera şi verifică temeinic totul, inclusiv bancheta din spate şi portbagajul, înainte de a o lăsa pe Claire să urce. În timp ce-şi încheia centura de siguranţă, Claire observă două lucruri: primul, că Oliver stătea în pragul cafenelei, urmărindu-le cu privirea.

Al doilea, că Brandon stătea într-un ungher, exact la marginea

cercului de lumină al felinarului stradal. Şi el le urmărea cu privirea.

Îl observă şi Eve.

— Javră afurisită, exclamă, furioasă, arătându-i degetul mijlociu. Gest care poate că nu era prea înţelept, dar care o făcu pe Claire să se simtă mai bine. Eve ambală motorul şi părăsi în scârţâitul cauciucurilor parcarea, conducând de parcă ar fi vrut să bată recordurile de viteză din cursele NASCAR, frânând cu un puternic scrâşnet în faţa casei după doar câteva minute.

— OK, tu prima, zise. Fugi până la uşă şi bubuie în ea în timp ce descui. Fugi, Claire!

Claire ţâşni din maşină ţinându-şi respiraţia şi împinse poarta, apoi tropăi pe aleea pavată şi pe trepte, scotocindu-se între timp în buzunar după cheie. Îi tremurau mâinile, aşa că nu nimeri gaura cheii din prima încercare. Izbi cu piciorul în uşă şi urlă: „Shane! Michael!” în timp ce încerca din nou.

În urma ei, auzi portiera maşinii trântindu-se, apoi pantofii lui Eve ţăcănind pe pavaj... şi oprindu-se.

— Hei, auzi vocea scăzută şi rece a lui Brandon, hai să nu fim nepoliticoşi, Eve.

Claire se răsuci pe călcâie şi o văzu pe Eve rămasă complet nemişcată, la zece paşi distanţă de verandă, cu spatele spre casă. Vântul fierbinte îi biciuia haina din piele la poale, cu un zgomot sec, pocnit.

Brandon era cu faţa la ea, ochii părându-i complet albi în lumina palidă a stelelor.

— Cine ţi-e micuţa şi dulcica prietenă? o întrebă el.

— Las-o în pace, replică Eve, cu o voce slabă şi tremurătoare. E doar un copil.

— Toţi sunteţi copii, zise Brandon, ridicând din umeri. Nimeni nu întreabă ce vârstă are vaca din care i se face hamburgerul.

Claire, cuprinsă acum de o groază pură, concentrată, se întoarse din nou spre uşă şi împinse cheia în broască...

... exact în clipa în care Shane deschise brusc uşa.

— Eve! icni ea, iar Shane o împinse deoparte din calea lui, coborî în salturi treptele şi se strecură între Eve şi Brandon.

— Intră, zise Michael. Claire nu-l auzise şi nici nu-l văzuse venind, însă el era acum în cadrul uşii, îmboldind-o prin semne să intre. Imediat cum trecu pragul, el o apucă de braţ şi-o trase

în spatele lui, unde să nu fie zărită. Ea fu nevoită să se zgâiască pe după el ca să vadă ce se mai întâmplă.

Shane vorbea, dar indiferent ce-ar fi spus, ea nu auzea. Eve mergea de-a îndărătul, încet, iar în clipa în care atinse cu tocurile treptele verandei făcu stânga împrejur şi le urcă în goană, plonjând prin cadrul uşii drept în braţele lui Michael.

— Shane! strigă Michael.

Brandon se avântă spre Shane. Shane se feri, scoase un răcnet şi-l izbi cu piciorul, punându-şi toată greutatea în lovitură. Brandon zbură înapoi până în gard, trecu prin el ţi se rostogoli pe stradă.

Shane căzu şi el cât era de lung, dar se ridică în grabă şi alergă spre uşă. S-ar fi crezut că e imposibil ca Brandon să se mişte atât de repede, însă vampirul dădu impresia că fulgeră din locul în care zăcea pe stradă drept până în spatele lui Shane...

... şi-l prinse pe Shane de tricou, smucindu-l, vrând să-l oprească pe loc. Dar şi Shane se întindea în acelaşi timp spre mâna lui Michael, iar Michael îl prinse şi-l trase spre el.

Tricoul se sfâşie. Shane se împletici dincolo de prag, iar Brandon încercă să-i urmărească. Se ciocni de o barieră invizibilă şi, pentru a doua oară, Claire îi zări colţii ieşind brusc la iveală, ucigător de ascuţiţi.

Michael nici măcar nu tresări.

— O dată să mai încerci, şi-o să venim să-ţi înfigem ţepuşa în inimă în timp ce dormi, zise el. Poţi să fii sigur. Şi anunţă-ţi şi prietenii.

Apoi trânti uşa. Eve se prăbuşi de perete, gâfâind şi tremurând; nici Claire nu se putea opri din dârdâit. Shane era îmbujorat şi părea să-şi facă mai multe probleme în legătură cu tricoul său rupt, decât cu orice altceva.

Michael o prinse pe Eve de umeri.

— Eşti OK?

— Mda. Mda, nici nu m-a... Uau. A fost cât pe-aci.

— Nu-i de glumă. Tu, Claire?

Ea îi răspunse printr-o fluturare a mâinii, incapabilă să articuleze o vorbă.

— De unde naiba a apărut? se interesă Shane.

I-a prins mirosul lui Claire la cafenea, îi explică Eve. N-am putut să-l pierd pe drum. Scuze.

— Fir-ar al naibii. Asta nu-i a bună.

— Ştiu.

Michael încuie uşa din faţă.

— Verifică în spate, Shane, să vezi dacă suntem în siguranţă. Şi sus.

— Am întins-o, încuviinţă Shane. Fir-ar mă-sa a naibii, ăsta era ultimul meu tricou cu Killers[20]. Cineva o să-mi plătească pentru asta...

— Scuză-mă, Michael, repetă Eve. Am încercat, zău c-am încercat...

— Ştiu. Trebuia să se-ntâmple, mai devreme sau mai târziu, cu noi, toţi patru, aici. Ai procedat bine. Nu-ţi mai face probleme.

— Mă bucur că tu şi cu Shane aţi fost aici.

Michael vru să spună ceva, dar apoi se opri, cu ochii spre Claire. Eve nu păru să observe. Îşi scoase haina din piele şi o atârnă într-un cuier de lângă uşă, după care se îndreptă, cu paşi greoi, spre living.

— Tocmai am fost atacate, izbuti în sfârşit să spună Claire. De un vampir.

— Mda, am observat, răspunse Michael.

— Nu, nu înţelegi. Am fost atacate. De un vampir. Îţi dai seama că e ceva imposibil?

Michael oftă.

— Sincer? Nu. Am crescut aici, şi tot aici au crescut şi Eve, şi Shane. Noi ne-am cam obişnuit cu asta.

— E o nebunie!

— Absolut.

Abia atunci ii veni în minte faptul că mai exista un lucru imposibil pe care aproape că-l uitase, sub apăsarea panicii, şi era cât pe ce s-o ia gura pe dinainte, dar îşi dădu seama şi privi în jur, verificând dacă nu cumva mai erau prin apropiere Eve şi Shane.

— Dar cu tine cum e? Ştii tu. Cu tine? insistă, arătându-l cu degetul.

— Cu mine? repetă el, ridicând din sprâncene. A! Corect. Hai sus.

Claire se aştepta ca el s-o ducă în camera secretă pe care i-o

---

20 Formaţie de heavy metal înfiinţată în anul 1990 de Paul Di'Anno, fost solist vocal la Iron Maiden

arătase Shane, însă nu fu aşa; el o conduse chiar în camera lui, cea mare din colţ. Era cam de două ori ca dimensiuni cât camera ei, dar nu avea cu mult mai multă mobilă: avea un şemineu — gol, în această perioadă a anului —, două fotolii şi o veioză pentru citit. Michael se aşeză pe unul dintre ele, iar Claire îl ocupă pe celălalt, simţindu-se mică şi înfrigurată pe tapiţeria din piele a masivului fotoliu cu braţe, de două ori mai mare decât ea.

— Bun, zise Michael, aplecându-se în faţă şi rezemându-se cu coatele pe genunchi. Hai să vorbim despre azi-dimineaţă.

Dar, după ce spuse asta, păru să nu mai ştie cum să înceapă. Se foi încurcat, fixând covorul cu privirea.

— Ai murit, zise Claire. Ai dispărut.

Păru bucuros că avea la ce să-i răspundă.

— Nu tocmai, dar... mda. Foarte aproape. Ştii că înainte eram muzician, nu?

— Eşti şi acum.

— Muzicienii cântă şi în alte locuri, decât la ei acasă. L-ai auzit pe Shane, aseară. Mă tot iscodeşte să afle de ce nu mai cânt în concerte. Adevărul este că nu pot. Nu pot să mai ies din casa asta.

Şi-l aminti cum stătuse în cadrul uşii, alb la faţă, urmărind confruntarea dintre Shane şi Brandon. Nu fusese din prudenţă: el şi-ar fi dorit să fie acolo, luptând cot la cot cu prietenul lui. Dar nu putuse.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă, cu blândeţe. Putea foarte bine să-şi dea seama că nu avea să fie o poveste uşor de istorisit.

— Vampirii, zise el. În principal, ei doar se hrănesc şi, până la urmă, te şi ucid, dacă se hrănesc pe săturate. Unora le place să facă asta, dar nu tuturor. Numai că... ăsta a fost altfel. M-a urmărit după un concert şi a încercat... a încercat să mă facă...

Ea simţi cum se aprinde la faţă şi-şi lăsă ochii în jos.

— O! O, Doamne!

— Nu, nu aia, zise el. Nu chiar. A încercat să mă facă şi pe mine vampir. Dar n-a putut. Bănuiesc că... m-a omorât. Sau, oricum, aproape. Dar n-a putut să mă prefacă în ceea ce era el, deşi a încercat. A fost cât pe-aci să murim amândoi. Când m-am trezit, mai târziu, era ziuă, el dispăruse, iar eu eram o fantomă. Abia când s-a lăsat noaptea mi-am dat seama că puteam să redevin cel adevărat. Dar asta, numai noaptea.

Clătină încetişor din cap, frecându-şi mâinile una de cealaltă ca şi cum ar fi vrut să-şi şteargă o pată.

— Casa, cred eu, e cea care mă ţine în viaţă.

— Casa? îl îngână ea.

— E o casă veche. Şi are un fel de... Un fel de putere, zise, ridicând din umeri. Nu ştiu precis ce o fi. Părinţii mei, după ce-au cumpărat-o, au locuit în ea doar vreo două luni, după care s-au mutat în New York. Nu le plăceau vibraţiile ei. În schimb, mie îmi plăceau grozav. Cred că şi ei îi plăcea de mine. Dar, oricum, cert e că nu pot s-o părăsesc. Deşi am încercat.

— Nici măcar ziua? Atunci când, ştii tu, nu eşti aici în carne şi oase?

— N-are nicio importanţă starea mea fizică, zise el. Nu pot să ies pe uşă, pe fereastră, nici măcar prin vreo crăpătură. Sunt captiv aici.

Părea ciudat de uşurat pentru faptul că i se destăinuise. Dacă nu le spusese nimic lui Eve şi lui Shane, probabil că nu spusese nimănui. Se simţea ciudat ştiind că e păstrătoarea unui astfel de secret, mai ales din cauză că era unul atât de important. Atacat de un vampir, lăsat ca mort, transformat într-o fantomă, captiv în casă? La urma urmei, câte secrete erau cuprinse acolo?

Atunci, îi veni un gând.

— Ai zis că... vampirul... ţi-a supt sângele?

Michael încuviinţă, fără să-i întâlnească privirea.

— Şi că... ai murit?

Încă un semn tăcut de încuviinţare.

— Şi ce s-a întâmplat cu... ştii tu... cu corpul tău?

— Într-un fel, mi-l folosesc şi acum, îi răspunse, făcând un gest spre sine. Claire, neputând să se abţină, întinse mâna, atingându-l. Părea real şi cald şi viu. Nu ştiu care-i explicaţia, Claire. Chiar nu ştiu. Doar atât, cred că e ceva care ţine de casă, nu de mine.

Claire trase aer adânc în piept.

— Tu bei sânge?

De data aceasta, el îşi ridică privirea, surprins, cu buzele întredeschise.

— Nu. Sigur că nu. Doar ţi-am spus: el n-a putut să... mă facă la fel ca pe el.

— Eşti sigur.

— Doar mănânc chili gătit de Shane. Ţi se pare că aş fi vampir

după asta?

Ea ridică din umeri, dusă pe gânduri.

— Până azi, crezusem că ştiu ce-i ăla un vampir: unul înfăşurat tot în pelerină, cu fals accent românesc şi chestii de-astea. Dar cum e cu crucile? Crucile au efect?

— Uneori. Totuşi, nu trebuie să te bazezi pe ele. Cei mai bătrâni nu se lasă opriţi de aşa ceva.

— Dar Brandon?

Din moment ce, în clipa de faţă, el reprezenta principala ei preocupare.

Michael îşi răsfrânse buzele, dispreţuitor.

Brandon e un rahat cu ochi. Poţi să-l faci să se topească doar cu un pistol plin cu apă de la robinet, dacă ai grijă să-i spui că ar fi apă sfinţită. E periculos, dar în rândul vampirilor, e cam la capătul de jos al lanţului trofic. Griji trebuie să-ţi faci cu cei care nu umblă tot arătându-şi colţii şi încercând să te înhaţe de pe stradă. Şi, mda, e bine să ai o cruce la tine... dar poart-o pe sub haine. Dacă n-ai deja una, trebuie să ţi-o confecţionezi: aici, în oraş, nu se găsesc pe nicăieri de vânzare. Şi, dacă găseşti chestii ca agheasma sau pâinea şi vinul de împărtăşanie, păstrează-le la îndemână, fiindcă vampirii din oraşul ăsta au închis cea mai mare parte a bisericilor încă de-acum cincizeci de ani. Mai sunt vreo câteva, funcţionând clandestin. Totuşi, ai grijă. Nu crede tot ce auzi şi niciodată, în ruptul capului, să nu ieşi de una singură în oraş.

Era cel mai lung discurs pe care-l auzise vreodată din partea lui Michael. Se revărsase ca un şuvoi mânat de încordare şi de frustrare. El nu poate să facă nimic. Nu poate să ne ajute cu nimic atât timp cât suntem de cealaltă parte a uşii.

— De ce ne-ai lăsat să stăm aici? îl întrebă. După... după ce ţi s-a întâmplat?

Michael zâmbi. Totuşi, nu părea un zâmbet autentic.

— M-am simţit singur, zise. Şi, din moment ce nu pot să ies din casă, nu pot să fac multe lucruri. Aveam nevoie să mă ajute cineva cu aprovizionarea şi cu alte chestii. Şi... când eşti fantomă, nu prea ai cum să-ţi plăteşti facturile. Shane... Shane îşi căuta un loc în care să stea, şi mi-a zis c-o să lucreze, pentru chirie. Pe urmă, Eve... eram prieteni din liceu. Nu puteam s-o las pur şi simplu pe stradă, după ce-au azvârlit-o afară părinţii ei.

Claire se străduia să-şi aducă aminte ce-i spusese Eve despre

asta. Nimic, de fapt.

— De ce-au făcut-o?

— Fiindcă n-a vrut să primească Protecţia din partea Ocrotitorului lor, după ce-a împlinit optsprezece ani. Plus că a început să se îmbrace goth cam de pe când avea vârsta ta. A zis că n-o să pupe niciodată în cur vreun vampir, orice-ar fi.

Michael făcu un gest de neputinţă.

— Când a făcut optsprezece ani, au aruncat-o pe uşă afară. Au fost obligaţi, altfel întreaga familie şi-ar fi pierdut Protecţia. Aşa că, a rămas pe cont propriu. S-a descurcat OK: aici e la adăpost, şi la cafenea, la fel. Doar în restul timpului trebuie să aibă grijă.

Lui Claire nu-i venea în minte nimic de zis. Îşi abătu privirea de la Michael, rotind-o prin cameră. Patul lui era făcut. O, Doamne, asta-i patul lui. Încercă să şi-l imagineze pe Michael dormind acolo, dar nu putu. Cu toate că putea să-şi imagineze alte lucruri, deşi n-ar fi trebuit, fiindcă o făceau să-şi simtă obrajii arzând de ruşine.

— Claire, zise el încet, făcând-o să-şi întoarcă din nou privirea spre el. Brandon e prea tânăr ca să poată ieşi înainte de lăsarea întunericului, aşa că, pe timpul zilei, eşti în siguranţă, dar să nu mai rămâi afară după ce se-ntunecă. Înţeles?

Ea încuviinţă.

— Cât priveşte treaba cealaltă...

— Nu spun nimic, promise ea. Nimic, Michael. Decât dac-o să vrei tu.

El răsuflă prelung şi lent.

— Mersi. Ştiu că pare o prostie, dar... Pur şi simplu, nu vreau ca ei să ştie, deocamdată. Trebuie să mă mai gândesc cum să le spun.

— E treaba ta, zise Claire. Şi, Michael? Dac-o să-ncepi să, ştii tu, să-ţi fie poftă de lichid din ăla roşu...

— Tu o să afli prima, o întrerupse el. În ochi i se citea fermitatea şi calmul. Şi aştept de la tine să faci tot ceea ce trebuie ca să mă împiedici.

Ea se cutremură şi răspunse că da, bine, o să-i înfigă ţepuşa în inimă dacă va fi nevoită, dar nu era şi ceea ce gândea cu adevărat.

Sau, cel puţin, aşa spera.

Opt

Era rândul lui Shane să gătească în seara aceea, aşa că prepară hotdogi cu chili; mai mult chili, dar bine măcar că se descurcă onorabil. Claire mâncă doi, privindu-i uimită pe Michael şi pe Shane cum înfulecară câte patru, în timp ce Eve abia ciuguli dintr-unul. Îi zâmbea lui Shane şi-i răspundea cu înţepături ori de câte ori el mai împingea câte unul spre ea, dar Claire mai remarcă şi altceva.

Eve nu-şi mai lua ochii de la Michael. La început, Claire gândi: Ştie ceva, dar apoi observă, prin machiajul pal, îmbujorarea obrajilor lui Eve, precum şi licărul din ochii ei.

O! Bineînţeles! Michael arătase destul de ispititor atunci când o cuprinsese în braţele lui în momentul primejdiei şi o trăsese afară din calea răului. Iar acum, că-şi dăduse seama, observa clar că Eve tot arunca priviri pe furiş în direcţia lui de fiecare dată când erau împreună.

În cele din urmă, Eve îşi împinse farfuria din faţă şi strigă piua-ntâi pentru baie, dorindu-şi o îndelungă bălăceală în apă fierbinte, cu bule. Iar Claire îşi dori să se fi gândit prima la aşa ceva. Ea şi cu Michael spălară vasele, în timp ce Shane îşi exersa talentele de omorâtor de zombi pe Xbox.

— Lui Eve îi cam place de tine, să ştii, rosti ea, ca din întâmplare, în timp ce curăţa ultima farfurie. El fu gata s-o scape din mâini pe cea pe care o ştergea.

— Ce?

— Aşa e.

— Ţi-a zis ea?

— Nu.

— Atunci, cred că n-o înţelegi pe Eve.

— Ţie nu-ţi place de ea?

— Ba sigur că-mi place de ea!

— Destul cât să...

— Eu nu vorbeam despre asta. Doamne, Claire! exclamă, punând farfuria pe uscător.

— Ei, haide, acum. Îţi place de ea, da sau nu?

— Chiar dacă...

Michael se opri brusc, aruncând o privire spre uşă şi coborând tonul.

— Chiar dacă mi-ar plăcea, există câteva probleme, nu crezi?

— Toată lumea are probleme, replică ea. Mai ales în oraşul ăsta. Nu sunt aici decât de şase săptămâni, şi deja ştiu asta.

Indiferent ce-ar fi crezut despre asta, Michael se şterse pe mâini şi ieşi din bucătărie. Îl auzi vorbind cu Shane, iar când se duse şi ea în living, îi găsi pe amândoi adânciţi în joc, înghiontindu-se cu coatele şi bătându-se pentru fiecare punct.

Băieţii. Ptiu!

Tocmai se ducea spre camera ei, trecând pe lângă baie, când o auzi pe Eve plângând. Ciocăni încetişor şi vârî capul pe uşă, auzind că Eve îşi înăbuşă suspinele. Uşa nu era încuiată.

Eve era îmbrăcată într-un halat negru pufos şi stătea pe vasul de toaletă; îşi şterse machiajul şi-şi desfăcuse părul, aşa că arăta acum ca o fetiţă într-o vestimentaţie prea mare, de adult. Fragilă. Îi adresă lui Claire un zâmbet tremurat şi-şi şterse urmele de lacrimi de pe faţă.

— Scuze, zise ea, dregându-şi glasul. Cam de rahat zi, nu?

— Individul ăla... Vampirul ăla. Se purta ca şi cum le-ar fi cunoscut, zise Claire.

— Mda. El... el e cel care-i oferă Protecţie familiei mele. Eu l-am refuzat. Şi nu s-a bucurat prea tare. Hohoti sec. Bănuiesc că nimănui nu-i place să fie respins.

Claire o examină cu privirea.

— Eşti OK, totuşi?

— Sigur. Excepţional, răspunse Eve, făcându-i semn s-o şteargă. Du-te să înveţi. Fă-te destul de deşteaptă încât să dai gata oraşul ăsta. Nu sunt decât un pic deprimată. Nu e cazul să-ţi faci griji.

Ceva mai târziu, când Michael începu să cânte, Claire o auzi prin perete plângând iar.

Nu se mai duse să investigheze cazul, şi nici să-l vadă pe Michael dispărând. Nu credea că ar fi avut curajul necesar.

A doua zi, Shane merse cu ea să-şi cumpere ceva de îmbrăcat. Nu aveau de mers decât vreo trei străzi până în acea lipsită de culoare zonă comercială a oraşului, cu toate prăfuitele ei de consignaţii. Ea nu-i dorea compania, însă el nu voia s-o lase să iasă singură.

— Pe Eve ai lăsat-o să se ducă singură, îi atrase atenţia în timp ce se aşeza pe canapea să se încalţe.

— Mda, bine, Eve are maşină, argumentă el. În plus, nu mă trezisem. Vei fi escortată. Obişnuieşte-te cu gândul.

În taină, era încântată. Un pic. Era o nouă zi tipic de însorită, trotuarele aproape vibrând de căldură. Nu prea mulţi pietoni, dar, dacă stătea să se gândească mai bine, oricum erau rari şi-aşa. Shane mergea cu paşi mari, elastici, cu mâinile în buzunare: trebuia să se grăbească, dacă voia să ţină pasul cu el. Tot îl aştepta să spună ceva, însă el tăcu, După o vreme, deschise ea însăşi discuţia.

— Ai avut mulţi prieteni pe-aici, în copilărie?

— Prieteni? Mda, aşa cred. Vreo câţiva. Pe Michael. O cam ştiam şi pe Eve pe-atunci, dar umblam în găşti diferite. Câţiva alţii.

— Şi ce... ce s-a întâmplat cu ei?

— Nimic, răspunse Shane. Au crescut, s-au angajat, au cerut Protecţie, şi-au dus viaţa mai departe. Aşa merg treburile în Morganville. Ori intri în joc, ori pleci.

— Îi mai vezi uneori?

Întreba fiindcă se simţea uimită de cât de mult îi lipseau prietenii ei de-acasă, mai ales Elizabeth. Întotdeauna se considerase o singuratică, dar... poate că nu era. Poate că nimeni nu era, în realitate.

— Nu, zise el. Nu mai avem nimic în comun în prezent, şi nu vor să fie văzuţi cu cineva ca mine.

— Cu cineva din afara jocului, preciză Claire. Shane îi aruncă o privire, apoi încuviinţă. Scuze, zise ea.

El ridică din umeri.

— Nu-i vina nimănui. Şi, cu tine cum e? Ceva prieteni pe-acasă?

— Mda. Elizabeth, ea e cea mai bună prietenă a mea. Tot timpul vorbeam, ştii? Dar... când a aflat că plec la facultate, a...

Şi ajunse la concluzia că o ridicare din umeri era cam cea mai bună completare pe care i-o putea oferi.

— Ai mai sunat-o?

— Mda, răspunse ea. Dar e ca şi cum nu ne-am mai cunoaşte. Ştii cum e? Trebuie să ne gândim ce să spunem. Îi ciudat.

— Doamne, chiar ştiu ce vrei să zici.

Deodată, Shane se opri şi-şi scoase mâinile din buzunare. Erau în mijlocul cartierului, între două magazine, iar la început ea avu impresia că se oprise să privească într-o vitrină, numai

că apoi el îi zise încordat:

— Întoarce-te şi pleacă. Intră în primul magazin pe care-l vezi şi ascunde-te.

— Dar...

— Du-te, Claire. Imediat.

Ea făcu câţiva paşi înapoi şi se întoarse, îndreptându-se cât îndrăznea de repede spre magazinul de care abia trecuseră. Era un magazin de haine vechi, cu un aspect dezgustător, unul din care nu şi-ar fi făcut în ruptul capului cumpărăturile; cu toate acestea, împinse uşa, privim înapoi peste umăr în timp ce intra.

O maşină de poliţie tocmai oprea lângă trotuar, în dreptul lui Shane. El rămăsese pe loc, cu mâinile pe lângă corp într-o atitudine supusă şi respectuoasă, iar poliţistul aflat la volan scoase capul pe geam să-i spună ceva.

Aproape că se prăbuşi pe spate când uşa se deschise dintr-o smucitură şi se împletici dincolo de prag, într-o încăpere întunecoasă, mirosind a mucegai.

— Salut, îi zise poliţistul în uniformă care deschisese uşa. Era mai în vârstă, cu părul rar şi o mustaţă deasă. Ochi albaştri reci şi dinţi strâmbi. Claire, nu?

— Eu...

Nu ştia ce să răspundă la asta. Toată viaţa fusese dădăcită să nu mintă în faţa poliţiei, dar...

— Da, domnule.

Oricum, îşi dădea prea bine seama că el o ştia deja.

— Eu sunt Gerald. Gerald Bradfield. Mă bucur să te cunosc, adăugă, întinzându-i mâna. Ea înghiţi în sec, îşi şterse palma de transpiraţie şi i-o strânse. Aproape s-ar fi aşteptat să i se pună cătuşele, însă el doar i-o zdrobi un pic, scuturându-i-o de două ori, după care-i dădu drumul. Te caută lumea, să ştii.

— Eu... n-am ştiut, domnule.

— Chiar nu?

Ochi reci, foarte reci, indiferent de ce-ar fi vrut să transmită zâmbetul.

— Nu pot să-mi imaginez una ca asta, fetiţo. Treaba e că fata primarului şi-a făcut griji cu privire la unde-ai fi putut să dispari. Ne-a cerut să te găsim. Să ne asigurăm că eşti bine.

— Sunt cât se poate de bine, domnule. Abia dacă mai putea să vorbească. I se uscase gura. N-o să am probleme, nu? se interesă apoi.

El izbucni în râs.

— De ce-ai putea să ai probleme, Claire? Nu, nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Treaba e că ştim deja unde eşti. Şi cu cine umbli. Ar trebui să fii mai prudentă, scumpo. Eşti nouă pe-aici, dar deja ştii al naibii de mult mai mult decât ar trebui. Iar prietenii tăi nu sunt tocmai dintre cei care ţi-ar putea garanta o viaţă paşnică în oraşul ăsta. Persoane care creează probleme. Tu nu-mi pari să fii o persoană care creează probleme. Uite ce, mută-te înapoi la cămin, fii fată cuminte şi du-te la ore. O să am grijă personal să nu ţi se-ntâmple nimic.

Claire ar fi vrut să-i facă un semn de încuviinţare, de aprobare, ar fi vrut să facă orice, numai să scape de omul acela. Îşi roti privirea prin magazin. Mai erau câteva persoane înăuntru, dar nimeni nu voia s-o privească. Era de parcă nici n-ar fi existat.

— Nu mă crezi în stare de asta, zise el. Sunt. Poţi să fii sigură.

Îşi întoarse privirea spre el şi observă că ochii i se albiseră, iar pupilele se mai vedeau doar ca două punctuleţe negre în mijloc. În clipa în care individul zâmbi, zări fulgerarea colţilor.

Icni, trăgându-se înapoi şi apucând clanţa uşii. Se avântă înapoi pe stradă, alergând, şi-l văzu pe Shane stând în acelaşi loc în care-l lăsase şi privind cum pleacă de lângă trotuar maşina poliţiei. Se întoarse şi-o prinse în braţe în timp ce ea, practic, se ciocni de el.

— Un vampir! rosti ea pe nerăsuflate. Po-poliţist vampir. În magazin!

— Sigur era Bradfield, zise Shane. Un tip înalt? Cam chel, cu mustaţă?

Ea încuviinţă, tremurând toată. Shane nu păru nici măcar surprins, cu atât mai puţin alarmat.

— Bradfield e OK, zise. Nu-i cel mai ticălos tip din oraş, asta-i sigur. Ţi-a făcut vreun rău?

— Mi-a... mi-a strâns doar mâna. Dar mi-a zis că ştie! Ştie unde stau!

Din nou, nicio surpriză pentru Shane.

— Mda, bine, asta era doar o chestiune de timp. M-au oprit să mă întrebe numele tău întreg. L-au adăugat în evidenţă.

— Evidenţă?

— Aşa o numesc ei. E ca un fel de recensământ. Vor să ştie mereu câtă lume locuieşte într-un anumit loc. Uite ce e, hai să

mergem, bine? Şi nu mai face mutra asta speriată. N-o să sară nimeni pe noi în plină zi.

Shane era cu mult mai încrezător decât ea în această privinţă; totuşi, Claire izbuti să-şi stăpânească tremuratul şi să-i facă un semn de încuviinţare, după care-l urmă până la un magazin de tip consignaţie care arăta mai luminos, mai prietenos şi mai puţin predispus să aibă înăuntru vampiri la pândă.

— E al doamnei Lawson. Era prietenă cu mama. E o tipă OK.

Shane îi ţinu uşa deschisă, ca un gentleman. Claire bănui că tot mama lui îl învăţase şi asta. Înăuntru mirosea frumos — a tămâie, i se păru — şi erau aprinse multe lumini. Nu existau aici unghere întunecoase, iar clopoţelul de la intrare scoase un mic clinchet agreabil în clipa în care Shane lăsă uşa să se închidă în spatele lor.

— Shane!

O femeie corpolentă, într-o bluză în culori vii, vopsită în stil tie-dye[21], cu o fustă imensă, înfoiată, se repezi din spatele tejghelei, îl cuprinse pe Shane într-o îmbrăţişare, după care făcu un pas înapoi, privindu-l cu chipul strălucind de bucurie.

— Băiete, ce mama naibii ai căutat să te-ntorci aici? Pui ceva la cale?

— Pun, tanti. Ca de obicei.

— Aşa ziceam şi eu. Bravo ţie, adăugă femeia, ai cărei ochi negri poposiră asupra lui Claire. Cine ţi-e micuţa prietenă?

— E Claire. Claire Danvers. E... e studentă la colegiu.

— Mă bucur să te cunosc, Claire. Ei, şi-acum, băiete, pun pariu că n-ai intrat doar ca să-mi spui „bună”, aşa că zi, cu ce pot să te-ajut?

— Cu ceva haine, zise Claire. Îmi caut ceva de îmbrăcat.

— Aşa ceva avem. Ai cam mărimea patru, corect? Vino cu mine, scumpo. Am câteva lucruri chiar drăguţe, tocmai pe măsura ta. Shane, pari să ai şi tu nevoie de ceva ţoale noi. Blugii ăştia sunt jerpeliţi rău.

— Aşa şi trebuie.

— Mamă, Doamne! Moda asta! Pur şi simplu, nu mai pot s-o înţeleg.

---

21 Procedeu de vopsire a ţesăturilor textile, în special a bumbacului, prin care materialul este legat cu sfoară şi apoi cufundat în baia de vopsea, rămânând ulterior nevopsit în locurile în care a fost legat. Este specific perioadei hippy

Poate că doamna Lawson n-o înţelegea, într-adevăr, dar avea tot felul de topuri şi jeanşi şi lucruri drăguţe, ba şi ieftine, pe deasupra. Claire îşi umplu braţele şi merse după ea până la tejghea, unde femeia îi socoti un total de douăzeci şi doi de dolari, cu tot cu TVA. În timp ce doamna Lawson îi făcea bonul, Claire privi peste umărul ei lucrurile de pe perete. Era agăţat acolo un soi de atestat cu aspect oficial, înrămat, cu o pecete ştanţată... Nu, nu era o pecete. Era un simbol. Acelaşi simbol cu cel de pe brăţara purtată de doamna Lawson.

— Aveţi grijă, îi sfătui doamna Lawson, în timp ce-i întindea lui Claire sacoşa cu haine. Amândoi. Şi tu, spune-i lui Shane că e cazul să se dea pe brazdă, şi cât mai repede. I-au lăsat frâul un pic mai liber, ţinând seama de ce-a păţit, dar asta n-o să mai ţină mult. Trebuie să se gândească şi la viitorul lui.

Claire privi peste umăr spre locul în care stătea Shane cu ochii pe fereastră şi cu o figură plictisită. Avea ochii pe jumătate închişi.

— O să-i spun, promise, dar neconvinsă.

Nu şi-l putea închipui pe Shane gândindu-se la altceva.

Zilele se scurseră una după alta, iar Claire le lăsă să treacă. Era îngrijorată pentru absenţele de la cursuri, însă se simţea obosită, iar vânătăile i se făcuseră multicolore; ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să fie în centrul atenţiei. Mai bine era — Shane o convinsese de asta — să înveţe acasă şi să se întoarcă la ore după ce se va fi simţit mai bine, Monica având timp să se mai calmeze.

Se scurse o săptămână încheiată. Claire intră într-o anume rutină: stătea până târziu împreună cu Michael, cu Shane şi cu Eve, dormea până la prânz, se ciondănea cu ceilalţi cu privire la prioritatea asupra băii, gătea, face curat, învăţa, apoi o lua de la capăt. Se simţea... bine. Se simţea vie, un soi de senzaţie pe care viaţa de cămin nu i-o oferise, nu tocmai.

În următoarea zi de luni, când se trezi şi pregăti micul dejun, fu nevoită să-l prepare pentru două persoane: Shane era treaz, părând ţâfnos şi mahmur. Luă fără vorbe baconul şi prăji câteva felii cât timp se ocupă ea de ouă: nici vorbă de replici zeflemitoare, de genul celor de acum câteva dimineţi, schimbate între el şi Eve. Claire încercă să lege o conversaţie, însă el n-avea chef de aşa ceva. Doar mormăi câteva

răspunsuri. Ea îl aşteptă să-şi termine masa — care includea o ceaşcă de cafea, fiartă în micuţa cafetieră de pe colţul bufetului — după care îl întrebă:

— Ce-i cu tine, de te-ai trezit atât de devreme?

Shane se lăsă pe spate, legănându-şi scaunul pe picioarele de dinapoi şi răspunse printre dinţi:

— Întreabă-l pe Michael.

Nu prea am cum…

— Ai ceva de făcut pentru el?

— Mda.

Îşi trânti scaunul la loc cu zgomot şi-şi trecu o mână prin păr, care tot răvăşit rău rămase.

— Să nu te-aştepţi să mă îmbrac de gală, sau alte alea.

— Ce?

— Mulţumeşte-te cu ceea ce vezi.

Ea îl privi lung, încercând să-şi dea seama despre ce vorbea.

— Merg cu tine la ore. Era vorba să te duci azi, nu?

— Cred că glumeşti, replică ea, pe un ton categoric. El îi răspunse printr-o ridicare din umeri. Sigur glumeşti. Doar nu sunt o mucoasă de şase ani care să aibă nevoie s-o ducă fratele mai mare de mână la şcoală! Nici gând, Shane!

— Michael e de părere că trebuie să ai escortă. Brandon a fost cam şucărit. E posibil să găsească o metodă prin care să se răzbune pe tine, chiar dacă nu poate s-o facă personal. Are o grămadă de oameni gata să tragă şuturi în cur la un cuvânt de-al lui.

Shane îşi întoarse privirea de la ea.

— Cum ar fi Monica, adăugă.

— Of, fir-ar să fie.

— Monica ţine de Brandon?

— Întreaga familie Morrell ţine de el, cel puţin din câte ştiu. El e mardeiaşul lor personal. Aşa, exclamă, frecându-şi mâinile. Ce ore palpitante avem pe ziua de azi?

— Dar nu poţi să vii la ore cu mine!

— Hei, n-ai decât să-mi tragi una-n cap şi să mă împiedici, dar până atunci, rămân partenerul tău pentru toată ziua. Ia zi. Ce ore avem?

— Analiză de anul II, Fizica acustică, Chimie de anul III, laborator de chimie şi biochimie.

— Rahat cu perje! Da’ ştiu că eşti deşteaptă, nu glumă. Bun.

O să-mi iau ceva comicsuri, sau alte alea. Poate chiar şi iPod-ul.

Ea continua să-i fixeze cu o privire fioroasă. Totuşi, fără efect asupra lui: parcă-l înveseli şi mai mult, dacă nu altceva.

— Mereu mi-am dorit să fiu un tip important în campus, zise el. Presupun că asta e şansa mea.

— Sunt un om mort, se văită ea, lăsându-şi capul în palme.

— Încă nu. Şi tocmai despre asta-i vorba.

Se temuse că Shane o să facă circ, dar nu fu cazul. El chiar se pieptănă, ceea ce-l făcu să arate de-a dreptul atrăgător, într-un mod de care ea se temea. Mai ales ştiind că avea să-şi petreacă întreaga zi cu el. Tânărul îşi alese un tricou alb simplu şi cea mai bună pereche de blugi din câte avea, deşi tot cu genunchi şi roasă la tiv. Şi pantofi sport, tot simpli.

— Pentru eventualitatea în care ar trebui să batem în retragere, îi explică el. În plus, cam doare când îi tragi cuiva un şut dacă eşti în papuci.

— Dar tu n-o să tragi şuturi nimănui, interveni ea în grabă. Corect?

— Nimănui care n-o să merite, acceptă el. Ce mi-ar mai trebui, ca să fiu din acelaşi film?

— Un rucsac.

Şi-l găsi pe cel de rezervă — îşi luase două — şi i-l întinse. Shane îndesă în el câteva romane ieftine, o consolă PSP, iPod-ul şi căştile, după care prădă frigiderul de prăjiturele Twinkies şi de sticle cu apă plată.

— Nu mergem tocmai în junglă, Shane. Nu trebuie să iei nimic. Sunt automate cu vânzare.

— Mda? Numai că n-am văzut să existe şi prânzul în program. O să-mi mulţumeşti tu mai târziu.

De fapt, ea chiar se simţi mai bine cu Shane păşindu-i alături; el era mereu cu ochii pe umbre, pe aleile mai întunecate, pe clădirile pustii. Verifica totul. Chiar dacă-şi luase iPod-ul, nu asculta muzică. Dintr-odată, Claire simţi lipsa iPod-ului ei şi se întrebă dac-o fi cumva la Monica.

Ajunseră în campus fără vreun incident şi erau cam pe la jumătatea drumului prin el, îndreptându-se spre prima sală de curs, când lui Claire îi veni brusc un gând care-o făcu să se oprească pe loc. Shane mai făcu câţiva paşi, după care întoarse capul spre ea.

— Monica, zise Claire. Monica sigur o să fie prin zonă. De obicei este. O să te vadă.

— Ştiu, încuviinţă Shane, săltându-şi rucsacul într-o poziţie mai comodă. Hai să mergem.

— Dar... Monica!

El o privi doar, după care porni din nou. Ea rămase pe loc.

— Hei! Era vorba să fii cu mine, nu să mă părăseşti!

— Monica e problema mea, zise el. Las-o baltă.

Se opri s-o aştepte, iar ea, fără tragere de inimă, îl ajunse din urmă.

— Dacă ea nu se ia de noi, nici eu nu mă iau de ea, zise Shane. E bine?

Cam optimist, după părerea lui Claire. Dacă într-adevăr Monicăi i se pusese pata pe Shane, fie şi acum un an, sau doi, şi ajunsese într-atât de departe încât să-i asasineze sora, nu-şi putea imagina vreo situaţie în care Shane să scape cu fuga. Iar Shane nici nu era genul de tip amator să scape cu fuga.

Curtea pătrată şi betonată dintre clădirea Arhitecturii şi cea a Ştiinţelor matematice era înţesată de studenţi mergând de la o oră la alta. Acum, că ştia unde să privească, ea nu se putu abţine să observe câţi dintre ei purtau brăţări — din piele, metalice, ba chiar din pânză împletită — cu simboluri pe ele.

Şi câţi dintre studenţi nu aveau aşa ceva.

Cei care purtau simbolurile erau şi cei mai senini, mai încrezători. Fete din surăţii. Băieţi din frăţii. Sportivi. Copiii cei mai populari. Singuraticii, marginalizaţii, anoştii, mediocrii şi ciudaţii... ei erau cei care nu beneficiau de Protecţie.

Ei alcătuiau turma.

Shane scruta în continuare mulţimea, în timp ce Claire nu făcea decât să se zorească spre clădirea Matematicii; ştia cu certitudine că Monica n-ar fi vrut să fie văzută nici moartă — sau omorând pe cineva — într-un loc atât de specific tocilarilor. Singura problemă era că a treia clădire din complex era cea a Managementului, una şi aceeaşi cu cea în care, evident, Monica prefera să ardă gazul în căutarea băieţilor cu bani.

Aproape că ajunseseră...

Ba chiar se aflau pe treptele care duceau spre clădirea Matematicii, când îl auzi pe Shane oprindu-se în spatele ei. Privea fix undeva pe alee şi, în clipa în care se întoarse, Claire o observă pe Monica, înconjurată de o liotă de admiratori şi

întorcându-i o privire la fel de stăruitoare. Era ca şi cum ei doi ar fi fost singuri acolo. Era genul de privire pe care o schimbau între ei îndrăgostiţii, sau cei care se pregăteau să se ucidă unul pe celălalt.

— Mama mă-sii, şuieră Shane. Arăta zguduit.

— Haide, îl îmboldi Claire, apucându-l de cot. Se temea că el n-o să se lase tras, dar se lăsă, ca şi cum minţile i-ar fi rătăcit prin alte părţi. Atunci când, în sfârşit, îşi întoarse privirea spre ea, Claire îi observă ochii înneguraţi şi duri. Nu aici, îi zise. Ea n-o să intre aici.

— De ce nu?

— I-ar fi jenă.

El îşi înclină lent capul în semn de aprobare, ca şi cum i s-ar fi părut o explicaţie logică, după care o urmă în sala de clasă.

Claire avu mult de furcă încercând să se concentreze la prelegerea monotonă, referitoare la un subiect deja familiar ei, fiindcă citise din manual până mult mai departe decât lecţia pe care o preda acum profesorul... dar, în cea mai mare parte a timpului, se tot gândi la Shane, care stătea nemişcat lângă ea, cu palmele pe pupitru şi privirea ţintuită în gol. Nici măcar nu asculta muzică la iPod. Îi simţea încordarea corpului, care parcă abia aştepta ocazia să lovească în ceva.

Ştiam eu că e o idee proastă.

Prelegerea ţinu o oră şi jumătate, cu o pauză de un sfert de oră la mijloc; în clipa în care Shane se ridică şi se îndreptă spre ieşire, ea îl urmă grăbită. El se duse până la uşile din sticlă şi privi afară, spre curtea complexului.

— S-a dus, constată el cu voce tare, fără s-o privească pe Claire. Nu-ţi mai face griji pentru mine. Sunt OK.

— Ea... Eve mi-a zis că ea ţi-a dat foc la casă.

Niciun răspuns.

— Şi... sora ta...?

— N-am mai putut s-o scot, zise Shane. Avea doisprezece ani, şi eu n-am putut s-o scot din casă. Era sarcina mea. Să am grijă de ea.

Nici acum n-o privi. Lui Claire nu-i trecea prin minte ce-ar fi putut să spună. După o vreme, el plecă, ducându-se în toaleta băieţilor; ea se repezi în cea a fetelor, aşteptându-şi nerăbdătoare rândul, iar când ieşi, nu-l văzu pe nicăieri.

— Of, fir-ar...

Dar când intră din nou în sala de curs îl văzu aşezat în acelaşi loc ca înainte de pauză, de această dată şi cu căştile iPod-ului în urechi.

Ea nu zise nimic. Nici el.

A fost cel mai lung şi mai puţin plăcut curs din câte-şi amintea Claire.

Fizica se ţinea în aceeaşi clădire; în cazul în care Monica s-ar fi hotărât să-i aştepte sub soarele pârjolitor din curte, s-ar fi ales cu un bronz pe cinste. Shane parcă era o statuie, dacă o statuie ar putea să aibă căştile pe urechi şi să emane o încordare înfierbântată, capabilă să-ţi ridice părul de pe braţe. Se simţea ca şi cum ar fi stat alături de o bombă neexplodată şi, din câtă fizică ştia, putea să-şi dea seama exact ce însemna. Energie potenţială, nu glumă...

Cursul de fizică trecu extrem de încet. Shane scoase din rucsac apă plată şi Twinkies, dându-i şi ei. Cursul de chimie se desfăşura în clădirea alăturată, însă Claire avu grijă să iasă pe o uşă laterală, nu pe cea care dădea spre aleea principală. Nici urmă de Monica. Îndură încă o oră şi jumătate de chimie şi de tensiune. Treptat, Shane se destinse până la punctul în care ei să nu-i mai zornăie nervii precum clopoţeii de la sanie ori de câte ori făcea el câte o mişcare, ajungând ca până la urmă să se joace pe PSP în tot restul timpului cât dură cursul. Omorând zombi, spera ea. Asta părea să-l binedispună.

Şi, într-adevăr, el fu de-a dreptul vesel pe durata laboratorului de chimie, manifestând interes faţă de experimente şi punând atâtea întrebări, încât asistentul, care nu fusese niciodată nevoit să vină până la banca lui Claire, se abătu pe-acolo şi-l privi fix pe Shane, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama ce caută acolo.

— Salut, omule, îl întâmpină Shane, întinzându-i mâna. Eu sunt Shane Collins. Sunt... cum îi zice, că-mi scapă? Auditor. Audiez lecţia. Cu prietena mea, Claire.

— A, îngăimă asistentul, al cărui nume Claire nu-l reţinuse. Bun. OK, atunci. Păi... fă la fel ca şi ceilalţi.

Shane îi făcu un semn aprobator cu degetul mare şi-i dărui un zâmbet nătâng.

— Hei, rosti apoi cu voce scăzută, aplecându-se spre Claire. Explodează vreo chestie de-asta?

— Ce ? Hm... mda, dacă faci vreo greşeală, bănuiesc.

— Eu mă gândesc la aplicaţii practice. Bombe. Aşa ceva.

— Shane!

Prezenţa lui chiar o distrăgea. Şi mai şi mirosea bine. Bine, a băiat, ceea ce era altceva faţă de mirosul plăcut de fată: mai obscur, mai abundent... Era un miros care-o tulbura pe dinăuntru. Of, haide acum, e doar Shane! se certă singură. Şi totuşi, nu-i fu de niciun folos, mai ales când el o săgetă cu zâmbetul acela pieziş şi cu o privire care probabil ar fi doborât orice fată pe o rază de zece paşi. E un pierde-vară. Şi... nu prea inteligent. Sau poate că era, totuşi.

Doar că într-un chip diferit faţă de ea. I se părea o concepţie cu totul nouă; dar îi cam plăcea.

Îl plesni peste mână în clipa în care şi-o întinse după reactivi, încercând să se concentreze asupra detaliilor experimentului.

De fapt, se concentră atât de intens, iar Shane fu într-atât de absorbit de ceea ce făcea ea, încât niciunul nu auzi zgomotul paşilor în spatele lor. Primul lucru pe care-l simţi Claire fu o arsură în partea dreaptă a spinării. Scăpă din mână paharul de laborator şi ţipă — nu se putu stăpâni, fiindcă, o, Doamne, ce mai durea — iar Shane se răsuci şi-o înhăţă de guler pe cea care încerca să se îndepărteze.

Era Gina, monicista. Mârâi la el şi încercă să-i ardă o palmă, însă Shane n-o scăpă din strânsoare; Claire, icnind de durere şi încercând să se întoarcă, să vadă ce se petrecea în spatele ei, observă că Shane îşi adunase toată stăpânirea de sine ca să nu-şi doboare prizoniera pe loc. Asistentul apăru în goana mare şi alţi câţiva studenţi începură să înţeleagă că se întâmplase ceva rău, sau, cel puţin, mai interesant decât lucrarea de laborator. Claire se lăsă să alunece de pe scăunel şi încercă să vadă ce se întâmpla cu spatele ei, fiindcă o durea. Şi mirosea îngrozitor.

— O, Doamne! bolborosi asistentul. Înhăţă repede sticla cu apă care se iţea din rucsacul lui Shane şi-i revărsă conţinutul peste spatele lui Claire, după care se repezi spre un dulăpior dintr-o latură şi se întoarse cu o cutiuţă cu bicarbonat de sodiu. Claire auzi sfârâitul din clipa în care pulberea îi atinse pielea şi aproape că leşină. Gata, i se adresă el. Stai. Stai jos. Tu, cheamă salvarea. Du-te!

Şi, în timp ce Claire se lăsa să cadă, cu răsuflarea tăiată, pe un alt scăunel, mai scund, asistentul luă o pereche de foarfece

şi-i tăie bluza la spate, îndoind-o într-o parte şi-n cealaltă. îi tăie şi breteluţa sutienului, iar ea abia dacă mai avu prezenţa de spirit să şi-l prindă înainte să-i alunece de tot în jos pe braţe. Doamne, ce mai doare, ce mai doare... Se abţinu să plângă. Durerea se mai domolea pe măsură ce bicarbonatul de sodiu îşi făcea efectul. Acidul are un pH scăzut; bicarbonatul de sodiu are pH ridicat... Bine măcar că-şi mai aducea aminte câte ceva din chimie, până şi într-un astfel de moment.

Îşi ridică privirea şi văzu că Shane o ţinea încă strâns pe Gina. Îi răsucise braţul la spate şi-o silise să lase jos paharul de laborator; ceea ce mai rămăsese din acidul cu care-o împroşcase pe Claire zăcea în continuare în pahar, părând la fel de inofensiv ca apa.

— A fost un accident! scheună ea, ridicându-se în vârful picioarelor în clipa în care Shane îi răsucea şi mai tare braţul. M-am împiedicat! Îmi pare rău! Uite, n-am vrut...

— Astăzi nu lucrăm cu $H2SO4$[22], replică neînduplecat asistentul. Nu aveai niciun motiv să te plimbi pe-aici cu aşa ceva. Claire? Claire, te doare rău?

— E... e bine. Mă simt bine, îngăimă ea, cu toate că, sincer vorbind, habar n-avea dacă era bine sau nu. Se simţea ameţită, îngreţoşată şi înfrigurată. De şoc, probabil. Şi de jenă, fiindcă, Dumnezeule, era pe jumătate goală în faţa întregului laborator de chimie şi... a lui Shane... Pot să-mi pun ceva pe mine? îndrăzni să întrebe.

— Nu, n-ai voie să atingi cu nimic rana. Arsura a pătruns prin mai multe straturi de piele. O să fie nevoie de tratament, şi de antibiotice. Trebuie doar să stai nemişcată.

Asistentul se întoarse spre Shane şi spre Gina, îndreptându-şi arătătorul spre cea din urmă.

— Tu, tu o să ai de discutat cu poliţia campusului. Nu voi tolera astfel de atacuri la orele mele. Nu-mi pasă cine îţi sunt prietenii!

Aşadar, ştia cu cine avea de-a face. Sau, cel puţin, ştia destule. Shane îi şoptea Ginei ceva la ureche, cu o voce mult prea scăzută încât să-l poată auzi şi Claire, dar oricum nu putea să fie ceva de bine, după expresia de pe chipul fetei.

— Domnule? zise Claire, cu o voce pierită. Domnule, aş putea

---

22 Acid sulfuric (vitriol), o substanţă incoloră, puternic oxidantă şi extrem de corozivă

să recuperez lucrarea de laborator şi... ?

Şi leşină înainte de a-şi încheia fraza cu îmi cer scuze pentru deranj.

Nouă

Se trezi culcată pe o parte şi simţindu-se cuprinsă toată de căldură. Şi somnoroasă. Cineva stătea lângă ea, şi fu nevoită să clipească de două ori până să-şi dea seama că era Shane. Shane, în camera ei. Ba nu, stai, nu era în camera ei: era altundeva...

— În camera de la infirmerie, o lămuri el. Probabil că-i observase mutra dezorienta-tă. Dă-o naibii de treabă, Claire. Măcar avertizează-mă data viitoare, când mai ai de gând să plonjezi cu faţa-n jos spre podea. Puteam să fac pe eroul şi să te prind, sau cam aşa ceva.

Ea îi răspunse printr-un zâmbet. Vocea îi sună leneşă şi tărăgănată.

— În schimb, ai prins-o pe Gina.

I se păru nostim, aşa că repetă.

— Ai prins-o pe Giiiiiiiiiinaaaaa.

— Mda, ha-ha-ha, eşti drogată rău, ştiai? Şi ăştia nu numai că te-au îndopat cu calmante, dar ţi-au sunat şi părinţii.

Îi trebui ceva timp până să înţeleagă ce-i spusese.

— Părinţii? îngână, străduindu-se să-şi ridice capul. Of. Au! Nu e bine.

— Nu prea. Mami şi tati au cam tras o sperietură când au auzit că ai devenit un caz de accident de laborator. Poliţaii campusului au uitat să pomenească şi partea cu Gina care ţi-a turnat intenţionat acid pe spinare. Par să creadă că n-a fost decât un accident împuţit.

— Şi a fost? întrebă ea. Un accident?

— Nici gând. A vrut să-ţi facă rău.

Claire îşi ciupi cu două degete dizgraţiosul halat albastru de spital cu care fusese îmbrăcată.

— Mi-a distrus bluza.

— Mda, cam aşa ceva, răspunse Shane, al cărui chip era palid şi încordat. Am tot încercat să-i sun pe Michael. Nu ştiu pe unde-o fi. N-aş vrea să te las singură aici, dar...

— El e bine, îl întrerupse ea, cu o voce moale, închizând ochii. Şi eu sunt bine.

I se păru că-i simte degetele plimbându-se prin părul ei, într-o clipă de uşoară şi dulce apăsare.

— Mda, îl auzi spunând. Eşti bine. Mă găseşti aici când te

trezeşti.

Ea încuviinţă somnoroasă, după care totul dispăru într-o ceaţă gălbuie ca lămâia, ca şi cum ar fi zăcut la soare.

Au!

Trezirea nu fu deloc amuzantă. Nici vorbă de drogul ceţos al soarelui de culoarea lămâii; acum, parcă era o torţă care-i ardea spinarea exact pe omoplatul drept. Claire scânci şi se cufundă în pernă, încercând să fugă de durere, însă aceasta o urma îndeaproape.

Efectul calmantelor trecuse.

Clipi, mai scânci un pic, după care se ridică încetişor în capul oaselor; o infirmieră care tocmai trecea pe acolo se opri şi veni s-o vadă ce face.

— Felicitări, îi zise. Evoluezi bine. Arsura o să te mai doară o vreme, dar dacă iei antibioticele şi-ţi menţii rana curată, o să se vindece perfect. Ai avut noroc c-a fost cineva prin apropiere ca să ţi-o spele şi să neutralizeze reacţia. Am văzut arsuri cu acid din baterie ajungând până la os.

Claire încuviinţă printr-o înclinare a capului, neştiind sigur dacă putea să deschidă gura fără să vomite. Îşi simţea întreaga parte dreaptă arzând şi zdrobită.

— Vrei să te dai jos?

Încuviinţă din nou. Infirmiera o ajută să coboare din pat şi-i aduse, la cererea ei, ceea ce-i mai rămăsese din veşminte. Sutienul, tăiat, era pierdut de-a binelea. Bluza... nici din ea nu rămăsese mare lucru. Infirmiera veni cu un tricou negru şi lălâu din dulapul cu obiecte uitate şi o făcu să arate prezentabilă, după care apăru şi doctorul, pentru o consultaţie sumară. După vioiciunea cu care se grăbiră să se debaraseze de ea, puteai trage concluzia că pentru o mică arsură cu acid sulfuric nu prea merita să te treacă transpiraţiile; cel puţin în Morganville.

— Cât e de rea? îl întrebă ea pe Shane, în timp ce o conducea, împingându-i căruciorul cu rotile de-a lungul culoarului, spre ieşire. Adică e, cum să zic, de-a dreptul oribilă?

— Incredibil de oribilă, zise el. Ca-n filmele de groază.

— Of, Doamne!

El o lăsă mai moale.

— Stai că nu-i chiar aşa. E cam cât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi. Asistentul ăla al tău a făcut treabă bună că ţi-a

ciopârţit ţoalele şi ţi le-a îndepărtat de piele. Ştiu că doare al naibii, dar putea să fie mult mai rău.

Mai rămăsese mult acid în paharul din mâna Ginei.

— Tu crezi... crezi că avea de gând să...

— Să-l toarne tot pe tine? Da, naiba s-o ia. Doar că n-a mai avut timp.

Uau. Era... neplăcut. Simţea fierbinţeală şi răceală şi un pic de greaţă, dar de data asta senzaţiile nu mai aveau nimic de-a face cu şocul.

— Cred că asta a fost răzbunarea Monicăi.

— O parte din ea, în orice caz. Acum e şucărită de-a binelea fiindcă nu i-a ieşit aşa cum ar fi crezut.

Ideea că Monica ar fi şucărită de-a binelea nu era ceva tocmai plăcut cu care să-ţi închei ziua... şi chiar era sfârşitul zilei, îşi dădu seama, în clipa în care Shane o aduse până în dreptul uşilor duble, automate, din sticlă.

Era întuneric.

— O, exclamă, acoperindu-şi gura cu palma. O, nu.

— Mda, bine, măcar avem transportul asigurat. Gata?

Făcu un semn de încuviinţare, iar Shane îi acceleră deodată deplasarea căruciorului, transformând-o într-o goană din răsputeri. Claire scânci şi se prinse de mânere, simţindu-se complet lipsită de control, în timp ce căruciorul se hurduca în jos pe rampă şi frâna brusc la doar câţiva centimetri de caroseria strălucitoare a automobilului lui Eve. Eve împinse cu putere portiera din dreapta ei, iar Claire încercă să se urce singură, însă Shane o apucă de mijloc şi-o săltă drept pe scaun. Fu doar o chestiune de secunde, după care el izbi cu piciorul căruciorul pe rotile, trimiţându-l înapoi spre rampă, unde se ciocni de balustradă şi rămase acolo, părăsit.

Shane plonjă pe bancheta din spate.

— Calc-o! ordonă. Eve asta şi făcu, în timp ce Claire se zbătea să găsească o poziţie pentru centura de siguranţă în care să poată respira şi să nu plângă de durere. Se hotărî să se cocoşeze în faţă, rezemându-se cu ambele mâini de masivul bord, iar Eve ţâşni afară din parcare şi porni în goană pe strada întunecoasă. Iluminatul stradal părea sinistru şi mult prea depărtat: oare să fi fost ceva intenţionat? Oare vampirii hotărau până şi depărtarea la care se poziţionau stâlpii? Sau era ea doar peste măsură de speriată?

— El e acolo? se interesă Shane, aplecându-se peste spătarul scaunului. Eve îl săgetă cu privirea.

— Mda, îi răspunse. E acolo. Dar să nu mă bagi pe mine la mijloc. Trebuie să lucrez acolo, înţelegi?

— Îţi promit. N-o să-i frec ridichea şefului tău.

Ea nu-l crezu — cel puţin, măcar atât era clar — însă la următorul semafor viră la dreapta, în loc să cotească la stânga, şi cam în două minute opri lângă trotuarul din faţa cafenelei Common Grounds, care la acea oră era inundată de lumină. Şi ticsită de lume. Claire se încruntă, dar până ca măcar să aibă timp pentru o întrebare, Shane deja coborî din automobil şi pătrunse în cafenea.

— Ce face? o întrebă pe Eve.

— O tâmpenie, veni răspunsul. Cum e arsura? Doare, hî?

Claire ar fi vrut să ridice din umeri, însă simplul gând la durerea care-şi imagina că avea să urmeze o făcu să tresară.

— Nu foarte rău, răspunse cu vitejie, încercând să zâmbească. Putea să fi fost cu mult mai rău, cred.

— Cred şi eu, o aprobă Eve. Ţi-am zis eu că şcoala e periculoasă. Trebuie să aducem totul sub control. Nu poţi să te mai duci, dacă se-ntâmplă lucruri de-astea.

— Dar nu pot să renunţ!

— Ba sigur că poţi! o contrazise Eve, voioasă. Lumea renunţă tot timpul. Doar că nu şi cei ca tine... of, fir-ar a naibii!

Eve îşi muşcă buzele rujate cu negru şi făcu ochii mari, privind neliniştită prin parbriz spre interiorul viu luminat al cafenelei. Şi, după câteva secunde, observă şi Claire ce o neliniştea: managerul hippy, Oliver, stătea în picioare la o fereastră, privind drept spre ele, iar în spatele lui, Shane tocmai îşi trăgea un scaun la o masă dintr-un colţ îndepărtat, unde-l aştepta, aşezată, o siluetă întunecată.

— Spune-mi că nu vorbeşte cu Brandon, ceru Claire.

— Hm... OK. Nu vorbeşte cu Brandon.

— Minţi.

— Mda. Vorbeşte cu Brandon. Uite ce e, lasă-l pe Shane să-şi facă treaba, bine? Nu e chiar atât de prost pe cât pare, în majoritatea cazurilor.

— Dar el nu e... Protejat, nu?

— De-asta şi stă de vorbă în Common Grounds. E un fel de loc de armistiţiu. Vampirii nu vânează acolo, sau, în orice caz, aşa

se presupune. Şi acolo e locul în care se încheie tot felul de târguri şi de pacte şi de alte chestii. Aşa că Shane e într-un loc destul de sigur înăuntru.

Cu toate acestea, continua să-şi muşte buzele şi să se arate neliniştită.

— Doar dacă... ? o îmboldi Claire.

— Doar dacă nu atacă el primul. Autoapărarea nu se pune.

Shane era bine, cel puţin din câte putea să vadă Claire... îşi ţinea mâinile pe masă şi, deşi se aplecase în faţă să spună ceva, nu se bătea cu nimeni. Şi asta era bine, nu? Deşi, oricum, habar n-avea ce putea el să-i spună lui Brandon. Nu Brandon era cel care-i turnase acid pe spinare.

Dar, indiferent ce ar fi spus, Shane nu părea să aibă prea mare succes; până la urmă, îşi împinse scaunul în spate şi plecă, făcându-i un semn de salut din cap lui Oliver în timp ce ieşea. Brandon se strecură pe după masă, întunecat şi lucios, urmându-l pe Shane până în prag, suficient de aproape încât să-l poată înhăţă, dacă s-ar fi întins. Dar nu era decât o tortură mentală, îşi dădu seama Claire chiar în clipa în care se pregătea să scoată un urlet de avertizare. Brandon nu voia decât să-l înfricoşeze, nu să-i facă vreun rău.

Shane doar aruncă o privire înapoi, ridică din umeri şi ieşi din cafenea. Când Brandon dădu să-l urmeze, Oliver întinse un braţ şi-i bară calea. Până să-i mârâie Brandon ceva, Shane ajunsese deja în maşină, iar Eve demara ca din puşcă de lângă trotuar.

— E cazul acum să ne fie frică? se interesă ea. Fiindcă aş prefera să iau cât de cât un avans până să se declanşeze alarma oficială de panică.

— Nţ. Suntem liberi, îi răspunse Shane. Vocea îi suna obosită şi un pic cam ciudat. Claire are permis de liberă trecere, adăugă el. Nimeni n-o să mai vină după ea. Inclusiv Monica, sau păpuşile ei din cârpe.

— Dar... cum? De ce? se miră Claire. În ceea ce o privea pe Eve, era clar că nu mai avea nevoie să întrebe. Doar avea o expresie îndârjită şi furioasă.

— Am făcut un târg, explică Shane. Vampirii se dau în vânt după ocaziile de a mai câştiga o viaţă.

— Mare idiot mai eşti! şuieră Eve.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac! N-aveam cum să-i cer părerea lui Michael. El nu era...

Shane îşi înghiţi restul comentariului cu o mişcare violentă şi reuşi să-şi readucă sub control mânia din voce.

— El nu era disponibil. Iarăşi. Claire n-a bătut câmpii. Ar omorî-o, sau, cel puţin, ar vrea să-i facă atât rău, încât ea să-şi dorească sfârşitul. Iar eu nu pot să permit aşa ceva.

Mai era, îşi zise Claire în sinea ei, un mut nu încă o dată la sfârşit. Ar fi vrut să se întoarcă şi să-l privească, însă durerea era prea mare fie şi ca să încerce. În schimb, se strădui să-i prindă privirea în oglinda retrovizoare.

— Shane, zise ea. Ce i-ai promis?

— Nimic din ceea ce nu mi-aş permite să pierd.

— Shane!

Însă Shane nu-i mai răspunse. Nici Eve, cu toate că ea deschise gura de vreo două ori, dar o închise la loc fără să scoată vreun sunet. Restul drumului fu parcurs în tăcere şi, imediat cum opriră lângă trotuar, Eve coborî şi se duse în graba mare să descuie uşa. Claire îşi deschise uşa din dreptul ei şi vru să coboare, însă Shane i-o luase deja înainte, ajutând-o să se ridice. Mamă, dar era... puternic, nu glumă. Şi avea mâini mari, calde. Fu străbătută de un frison, aşa că el o întrebă imediat:

— Ţi-e frig?

Însă nu era vorba despre asta. Absolut deloc.

— Shane, ce i-ai promis? se repezi să întrebe, apucându-l de antebraţ. Nu că n-ar fi putut să scape de ea, dar... el se lăsă ţinut. Nu făcu decât să-şi coboare privirea spre ea. Erau chiar foarte aproape unul de altul, suficient de aproape încât ea să-şi simtă fiecare nerv din trup sfârâind ca o cutie de Coca agitată zdravăn şi apoi deschisă. Doar n-ai făcut... ceva...

— Prostesc? completă el.

Îşi coborî ochii spre mâna ei şi, după o clipă, o cuprinse într-a lui. Doar pentru o clipă, fiindcă apoi şi-o smuci, ca şi cum s-ar fi ars. Ea avusese dreptate: s-ar fi putut elibera fără ca măcar să se gândească la asta.

— Mda. La de-astea sunt eu bun. La chestii prosteşti. Probabil că tot răul e spre bine: să fi avut două creiere barosane în casă, am fi putut să ne simţim cam înghesuiţi.

Ea încercă să mai spună ceva, însă el îi făcu un semn spre casă.

— În afară de cazul în care ai vrea să-ţi atârni de gât un afiş cu Venă de închiriat, mişcă-te odată!

Ea se mişcă. Uşa de la intrare era deschisă, iar Shane o urmă îndeaproape, foarte de aproape, până când ea începu să urce treptele.

Nu-i mai auzi zgomotul paşilor, aşa că se-ntoarse să vadă ce se-ntâmplă. El se oprise la picioarele scării, privind strada.

În colţul ei stătea un vampir, sub un stâlp de iluminat.

Doar stătea acolo, cu braţele încrucişate, sprijinindu-se de un stâlp de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie.

Îi trimise o bezea, se întoarse şi plecă.

Shane îi arătă degetul mijlociu şi practic o îmbrânci pe Claire dincolo de prag.

— Niciodată să nu te mai opreşti afară!

— Ai zis că am permis de liberă trecere!

— Dar nu e şi însoţit de vreo garanţie scrisă!

— Ce i-ai promis? urlă ea.

Shane trânti uşa cu putere şi vru să-şi facă loc cu forţa pe lângă ea până în hol, dar chiar în clipa în care ajunse acolo, îi ieşi în cale Michael. Iar Michael arăta scos din fire.

— Răspunde-i, ceru el. Ce naiba ai făcut, Shane?

— A, acum te interesează? Dar tu unde naiba ai fost, omule? Te-am sunat. Am venit să te caut. Ce naiba, ţi-am şmecherit până şi încuietoarea de la uşă!

Ochii albaştri ai lui Michael pâlpâiră de la Shane la Claire şi înapoi.

— Am avut treburi.

— Gagiule, azi ai avut treburi? Cum zici, omule. Dar n-ai fost prin preajmă, aşa că am fost nevoit să dau telefonul. Şi l-am dat.

— Shane. Michael întinse mâna şi-l prinse de braţ, forţându-l să se oprească. Sunt de părere că ea merită un răspuns. Noi toţi meritǎm.

În spatele lui, Eve apăru de după colţ, cu braţele încrucişate.

Shane lăsă să-i scape un scurt hohot de râs aspru.

— Sari pe mine împreună cu fetele? Lovitură sub centură, omule. Lovitură sub centură. Ce s-a ales din solidaritatea masculină?

— Eve mi-a zis că ai vorbit cu Brandon.

Claire văzu cum lupta interioară îi încovoaie umerii lui Shane.

— Mda. Am vorbit. Am fost obligat. Adică... uite ce e, au aruncat pe ea cu acid, iar afurisiţii de poliţai n-au vrut nici măcar... a trebuit să merg până la sursă. Tu m-ai învăţat asta.

— Ai făcut un târg cu Brandon, zise Michael, iar Claire îi sesiză tremurul îngreţoşat din voce. Of, fir-ar al naibii să fie, Shane. Doar n-ai făcut-o...

Shane ridică din umeri. îi evita privirea lui Michael.

— Gagiule, faptul e consumat. Nu face un circ din asta. Nu e decât de două ori. Şi nu poate să mă secătuiască, sau mai ştiu eu ce.

— Rahat! răcni Michael, întorcându-se şi lovind violent cu palma în tocul uşii. Dar nici măcar n-o cunoşti, omule! Nu se poate să faci din asta o cruciadă!

— Nici nu fac!

— Ea nu e Alyssa! urlă Michael, iar acesta era cel mai puternic strigăt pe care-l auzise Claire în viaţa ei. Tresări şi făcu un pas înapoi, şi văzu că şi Eve face acelaşi lucru, în spatele lui.

Shane nu se clinti. Părea că nu poate. Rămase pur şi simplu pe loc, cu capul plecat.

Dar pe urmă inspiră adânc, îşi înălţă capul şi-i întâlni privirea lui Michael.

— Ştiu că nu e Alyssa, zise, iar vocea îi era fermă, liniştită şi rece. Ar trebui să te dai naibii la o parte, Michael, şi să nu mă mai crezi puştanul dat peste cap de-atunci. Ştiu ce fac, iar tu nu eşti taică-meu.

— N-ai pe nimeni mai apropiat aici decât pe mine! replică Michael. Renunţase să mai urle, însă Claire îi simţea furia clocotindu-i în voce. Iar eu nu te las să te joci de-a eroul. Nu acum.

— N-aş fi făcut-o, dacă tu ai fi venit să-mi ţii spatele.

De data aceasta, Shane izbuti să-şi croiască drum pe lângă el, urcă tropăind scara şi intră în camera lui, trântind uşa. Michael rămase pe loc, privind fix în urma lui, până când Claire se hotărî să facă un pas înainte. Fata încremeni în clipa în care Michael îşi întoarse privirea spre ea, temându-se că poate era mai furios pe ea decât fusese pe Shane. În definitiv, fusese din vina ei...

— Hai, stai jos, o invită Michael. Mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Dar nu vreau...

— Ba vrei. Stai jos. Eve, ţine-o acolo cu forţa, dacă e nevoie.

Îi luă mâna pentru o clipă, i-o strânse uşor, după care se dădu deoparte, făcându-i loc spre canapea. Ea se aşeză cu un suspin uşurat şi-şi sprijini fruntea în palme. Doamne, ce zi nenorocită!

începuse atât de... şi Shane... dar...

— Ai înţeles ce-a făcut Shane, da? o întrebă Eve, lăsându-se să cadă alături de ea. Cum a, ştii tu, cum a făcut târgul?

— Nu. Se simţea înfierbântată, şi nefericită, şi sub nicio formă n-avea chef de mâncare. Însă Michael nu era în dispoziţia în care să accepte un refuz. Habar n-am ce se petrece, se plânse ea.

— Shane i-a oferit lui Brandon două partide, ca el să te lase în pace, în schimb.

— I-a... ce?

Claire îşi ridică privirea, total nedumerită. Ce, Shane să fi fost gay? Nici măcar prin gând nu-i trecuse o astfel de posibilitate...

— Partide. Ştii tu, de muşcături.

Eve mimă o muşcătură cu colţii.

— Înţelegerea a fost ca Brandon să-l muşte... de două ori. Doar că nu are voie, ştii, să-l omoare. Nu e vorba despre hrănire, doar despre plăcere. Şi putere.

Eve îşi netezi cutele fustei şi-şi privi încruntată unghiile scurte şi negre.

— Michael are dreptate să se supere din cauza asta. E cale a naibii de lungă de la a nu ucide pe cineva până la a nu-l vătăma. Iar Brandon are o grămadă de experienţă la încheiat târguri. Shane, nu.

Cumva, ştiuse asta: după felul în care se comportase Shane, după felul în care-l privise Brandon, după cât de supărat fusese Michael. Nu fusese vorba doar că Shane i-ar fi cerut lui Brandon să-i lase în pace, sau să-i facă vreo promisiune tâmpită. Shane îşi oferise propria viaţă în schimbul vieţii ei... sau, cel puţin, şi-o risca.

Claire icni, iar frica îi înţepă în asemenea hal pielea încât se părea că s-ar fi tăvălit pe ace.

— Dar, dacă-l muşcă, nu-l... n-o să fie...

— Transformat în vampir? îi sfârşi Eve întrebarea, clătinând apoi din cap în semn de negaţie. Nu merge aşa treaba, fiindcă altfel Morganville ar fi ajuns până acum capitala mondială a vampirilor. De când mă ştiu, n-am văzut şi nici n-am auzit să fi fost transformat cineva în vampir doar dintr-o muşcătură. Sugătorii de sânge de pe-aici sunt bătrâni de-a binelea. Nu că Shane n-ar arăta grozav de sexy cu o frumoasă pereche de colţi, dar...

Eve se opri, jucându-se cu pliseurile fustei.

— Rahat. E o tâmpenie. De ce nu eu? Adică, nu c-aş vrea... nu mai vreau... dar... pentru băieţi e mai rău.

— Mai rău? De ce?

Eve ridică din umeri, însă Claire îşi dădea seama că evita răspunsul.

— Shane categoric n-o să fie în stare să suporte. Băieţii nu sunt în stare nici măcar să-i lase altcuiva ultimul hotdog, iar lui nici măcar nu-i plac hotdogii. Shane e total aiurea când e vorba să se controleze.

Se mai foi preţ de câteva secunde, după care adăugă, moale:

— Şi mi-e frică pentru el.

După întoarcerea lui Michael în living, Eve sări în picioare şi începu să alerge de colo-colo, mutând lucrurile din loc, făcându-le grămadă pe altele, până când el îi făcu un nu-prea-subtil semn să plece. Ceea ce ea şi făcu, inventând cine ştie ce pretext pe care Claire nici nu-l auzi, după care urcă tropăind în camera ei.

Michael îi întinse un castron lui Claire.

— Chili. Îmi pare rău. Doar asta avem.

Ea încuviinţă şi luă o lingură din chili, pentru că mereu cam făcuse ceea ce i se cerea... şi în clipa în care mâncarea îi atinse limba, îşi dădu seama că era lihnită. Înghiţi aproape pe nemestecate şi, până să-şi dea seama, îşi umplea deja lingura la loc. Shane ar fi trebuit să se lanseze în afaceri ca bucătar de chili.

Michael se aşeză pe fotoliul din piele aflat în stânga ei şi-şi luă chitara pe care-o pusese deoparte. Începu s-o acordeze, de parcă întreaga scenă cu Shane nici nu s-ar fi desfăşurat vreodată. Ea mâncă în continuare, aruncându-i priviri pe furiş în timp ce el se apleca asupra instrumentului, scoţând sunete delicate, vibrante.

— Nu eşti furios? îl întrebă ea într-un târziu, sau cel puţin molfăi.

— Furios? repetă Michael, fără ca măcar să-şi ridice capul blond şi cârlionţat. Furios eşti când îţi arată cineva degetul mijlociu pe autostradă, Claire. Nu. Sunt înspăimântat. Şi încerc să mă gândesc ce-ar fi de făcut.

Ea se opri pentru câteva secunde din mestecat, după care-şi dădu seama că dacă s-ar fi înecat cu mâncarea n-ar fi

îmbunătăţit, probabil, cu nimic lucrurile.

— Shane e un zăpăcit, continuă Michael. E băiat bun, dar nu gândeşte. Trebuia să gândesc eu în locul lui, înainte să te aduc aici.

Claire înghiţi. Deodată, mâncarea căpătă un gust acru, aşa că lăsă jos lingura.

— Pe mine?

Degetele lui Michael încremeniră pe strunele chitarei.

— Ai auzit despre sora lui, da?

Alyssa. Acela fusese prenumele pe care i-l aruncase Michael în faţă lui Shane. Cel care-i provocase durerea.

— Că a murit.

— Shane nu e un tip complicat. Dacă ţine la cineva, luptă pentru persoana aceea. Simplu. Lyssa... Lyssa era o fetiţă drăgălaşă. Iar la el funcţiona chestia aia cu fratele mai mare. Ar fi fost în stare să şi moară pentru ea.

Michael clătină încetişor din cap.

— Aproape c-a şi murit. Oricum, ideea e că Lyssa ar fi avut acum cam vârsta ta, şi iată că şi ţie îţi fac rău aceleaşi javre care i-au ucis sora, încercând să se răzbune pe el. Aşa că, mda. Ar face orice — orice — numai să nu fie nevoit să retrăiască toate astea. Poate că n-oi fi tu Lyssa, dar îi place de tine şi, mai mult decât atât, o urăşte pe Monica Morrell, într-atât, încât...

Michael părea să nu-şi poată exprima gândul mai departe. Rămase cu privirea pierdută în gol timp de câteva secunde, şi abia apoi continuă.

— Când închei târguri cu vampirii în oraşul ăsta, îţi asiguri supravieţuirea pe dinafară, dar ajungi să te roadă pe dinăuntru. Am văzut cum s-a întâmplat cu ai mei, până să plece de-aici. Şi părinţilor lui Eve. Surorilor ei. Dacă Shane ar trece prin aşa ceva, asta l-ar omorî.

Claire se ridică.

— N-o să treacă, declară ea. N-o să-l las eu.

— Şi cum o să-l opreşti, mai precis? Ce naiba, nu pot eu să-l opresc, şi pe mine mă ascultă. În cele mai multe cazuri.

— Uite, Eve zicea că vampirii stăpânesc oraşul. E adevărat? Chiar aşa?

— Da. Sunt aici de când se ştie toată lumea. Dacă trăieşti aici, înveţi să trăieşti împreună cu ei. Dacă nu, atunci pleci.

— Şi totuşi, nu umblă peste tot să-i muşte pe oameni.

— Asta ar fi o grosolănie, replică el, cu seriozitate. Nici nu au nevoie. Toată lumea din oraş — toţi rezidenţii — plătesc impozite. Impozite de sânge. Un litru pe lună, acolo, la spital.

Ea făcu ochii mari.

— Dar eu n-am fost obligată!

— Copiii din facultate nu sunt obligaţi. Ei sunt impozitaţi în alt mod.

Se întunecă la faţă şi, cu o senzaţie bolnăvicioasă, diformă, de oroare, ea înţelese ce avea să spună înainte ca vorbele să fie pronunţate într-adevăr.

— Vampirii au o înţelegere cu şcoala. Îşi iau două procente pe an, tocmai dintre vârfuri. O vreme, luau mai mult, dar cred că i-a cuprins neliniştea. Câteva situaţii în care au scăpat ca prin urechile acului de mass-media. Nimic nu le face mai multă plăcere celor de la posturile de televiziune, decât când dispare câte-o tânără studentă drăguţă. Claire, la ce te gândeşti?

Fata inspiră adânc.

— Dacă vampirii au totul pus la punct, înseamnă că au şi o, ştii tu, o ierarhie. Corect? Nu se poate să se dea în spectacol aşa, de capul lor. Nu şi dacă sunt atât de mulţi. Trebuie să fie şi cineva la comandă.

— Corect. Brandon are un şef. Iar şeful lui are, probabil, şi el un şef.

— Aşa că tot ceea ce trebuie să facem noi este să încheiem o înţelegere cu şeful lui, concluzionă ea. Oferind orice altceva decât să fie Shane muşcat.

— Tot?

— Sigur vor ei ceva. Un lucru pe care să şi-l dorească mai mult decât orice au deja. Noi nu trebuie decât să aflăm ce anume.

Se auzi un scârţâit pe scară. Michael întoarse capul să vadă ce era, şi la fel făcu şi Claire. Eve era acolo.

— Nu te-am auzit venind, zise Michael. Ea ridică din umeri şi coborî lipăind pe trepte; îşi scosese pantofii. Până şi colanţii ei alb cu negru aveau imprimate mici cranii la spate.

— Eu ştiu ce vor, zise ea. Nu c-am fi noi în stare să găsim aşa ceva.

Michael o privi lung. Eve nu întoarse capul: înaintă drept spre el, iar Claire simţi deodată că se afla în mijlocul unei poveşti personale. Poate că era din cauza felului în care o privea el, sau

a celui în care-i zâmbea ea, cert e că senzaţia o făcu pe Claire să se foiască stingherită şi să examineze mai îndeaproape o stivă de cărţi de pe măsuţă.

— Nu vreau să fii amestecată în asta, zise Michael. Cu coada ochiului, îl zări întinzându-se şi apucând-o de mână pe Eve.

— Shane e amestecat. Claire e amestecată. Hei, până şi tu eşti amestecat, enumeră Eve, ridicând din umeri. Ştii cât de mult detest să fiu lăsată pe dinafară. În plus, dacă există o cale să i-o tragem lui Brandon, sunt întru totul amatoare. Băiatul ăla cere o împunsătură drept în ochi cu o drăgălaşă de ţepuşă bine ascuţită.

Încă se ţineau de mână. Claire îşi drese glasul, iar Michael fu cel care se desprinse primul.

— Ce este? Ce vor?

Eve zâmbi.

— O, ce-o să-ţi mai placă asta, răspunse ea. Vor o carte. Şi nu-mi trece prin cap cineva care să aibă mai multe şanse s-o găsească decât tu, fata cu cărţile.

În Morganville existau foarte multe reguli despre care Claire n-avea nici cea mai vagă idee. Cea cu donarea de sânge era una dintre ele... şi începea să se întrebe cum făcea Michael să scape de plata impozitelor. Nu avea cum, nu? Din moment ce nu putea să iasă din casă?

Se aşeză turceşte pe podea cu un registru în mână, răsfoi până când ajunse la o filă curată şi scrise pe ea titlul Plusuri pentru Vampiri. Dedesubt, înscrise: donare de sânge, Protecţie, favoruri, învoieli.

— A, trece acolo şi stingerea, o sfătui Eve.

— Există şi o stingere?

— Păi, mda, sigur. Şcoala face excepţie. Nu le pasă dacă studenţii umblă brambura toată noaptea, pentru că, ştii tu...

Eve mimă înfigerea colţilor în gât. Claire înghiţi în sec şi încuviinţă.

— În schimb, pentru localnici? continuă Eve. O, da!

— Şi de ce-ar fi un plus pentru ei?

— Pentru că nu mai sunt nevoiţi să-şi bată capul pe cine pot să muşte fără probleme şi pe cine nu. Dacă te-au prins umblând creanga, te-au halit.

Claire notă stingerea. Apoi, întoarse pagina şi scrise Minusuri

ale Vampirilor.

— De ce se tem ei? întrebă.

— Nu cred că am terminat cu plusurile, interveni Michael. Se aşează pe podea lângă cele două fete, în fine, ceva mai aproape de Eve, după cum constată Claire. Probabil că n-ai scris o grămadă de lucruri acolo.

— Of, las-o pe fată să se simtă şi ea bine, îl certă Eve. Nu e totul chiar atât de negru. E clar că nu le place lumina zilei...

Claire scrise în carnet.

— Şi usturoiul... argintul... ăăă... agheasma...

— Eşti sigură de astea? o întrebă Michael. Eu întotdeauna am fost de părere că e foarte multă prefăcătorie, pentru orice eventualitate.

— De ce-ar face una ca asta?

În locul lui, răspunse Claire, fără să-şi ridice privirea.

— Pentru că aşa le vine mai uşor să ascundă ceea ce poate să le facă rău cu adevărat. Oricum, le scriu, deşi e posibil să nu fie potrivite.

— Cu focul e adevărat, zise Michael. Am văzut odată un vampir murind, pe când eram copil. O poveste de-aia, cu răzbunare.

Eve inspiră adânc.

— O, da, mi-aduc aminte că am auzit despre asta. Tom Sullivan.

Claire făcu ochii mari.

— Vampirul se numea...

— Nu vampirul, răspunse Michael. Tipul care l-a ucis. Tommy Sullivan. Era cam debusolat, bea de stingea, ceea ce nu e ceva prea neobişnuit pe-aici. Avea o fetiţă. I-a murit. A dat vina pe vampiri, aşa că l-a împroşcat pe unul cu benzină şi i-a dat foc, drept în mijlocul cârciumii.

— Ai văzut tu asta? se miră Claire. Câţi ani aveai?

— În Morganville te maturizezi repede. Ideea e că în noaptea următoare s-a ţinut un proces. Tommy n-a prea avut şanse. Până dimineaţă, era deja mort. Totuşi... focul are efect. Doar să nu te prindă.

Claire trecu foc în registru.

— Cum e cu ţepuşele?

— Doar l-ai văzut pe Brandon, zise Eve. Ai vrea să te apropii de el suficient cât să-l străpungi cu ţepuşa? Mda, nici eu.

— Dar are efect?

— Aşa cred. Dar trebuie să completezi un formular când cumperi lemn.

Claire notă.

— Crucile?

— Categoric.

— De ce?

— Oare pentru că simt creaturi ale răului, fără suflet, diavoli sugători de sânge?

— Aşa era şi profesorul meu de sport dintr-a şasea, dar lui nu-i era frică de cruci.

— Foarte nostim, replică Eve, pe un ton a cărui semnificaţie era deloc. Pentru că nu prea există biserici şi, din câte ştiu eu, e imposibil să obţii o cruce, decât doar dacă ţi-o confecţionezi singur. În plus, toţi ăştia au copilărit — nu e ciudat, să te gândeşti că au avut şi ei o copilărie? — într-o vreme în care religia nu era tocmai o ocupaţie pentru zilele de duminică. Era ceva din tine, ceva de fiecare clipă, de fiecare zi, iar Dumnezeu era mereu prezent când era vorba despre o mică burduşeală distractivă împotriva răilor.

— Termină, murmură Michael. Şi-aşa Dumnezeu ne cam lipseşte pe-aici.

— Nu vreau să fiu nedreaptă faţă de Ăl Bătrân, Michael, dar El s-a cam lipsit de noi, ripostă Eve. Ai idee câte seri mi-am petrecut în pat rugându-mă: Doamne, Te rog, ia-i de-aici pe cei răi? Mda, să ştii că mi-a şi folosit.

Michael deschise gura să spună ceva, dar ea i-o luă înainte.

— Şi, te rog, nu-mi spune că Dumnezeu mă iubeşte. Dacă m-ar iubi, ar lăsa să-mi cadă din cer un bilet de autobuz până în Austin, ca să pot s-o şterg din oraşul ăsta o dată pentru totdeauna.

Vocea lui Eve era... în fine, furioasă. Claire ciocăni cu creionul în registru, evitând să-i întâlnească privirea.

— Cum fac ei să-i împiedice pe oameni să plece? se interesă ea.

— Nu fac nimic. Unii chiar pleacă. Adică, Shane a plecat, zise Michael. Cred că întrebarea pe care vrei tu s-o pui este: cum fac să-i împiedice să vorbească? Iar abia aici intervine ciudăţenia.

— Abia aici? murmură Claire. Eve izbucni în râs.

— Eu, personal, nu ştiu, pentru că n-am ieşit niciodată din

oraş, Dar Shane susţine că, imediat cum ai ajuns la vreo zece mile distanţă de Morganville, te-apucă o durere de cap cumplită, după care, pur şi simplu... începi să uiţi. Mai întâi, nu mai poţi să-ţi aduci aminte numele oraşului, pe urmă nu poţi să-ţi aminteşti cum se ajunge aici, iar până la urmă uiţi şi că există vampiri în oraş. Sau regulile de-aici. Pur şi simplu... nu mai există pentru tine. Totul îţi revine în minte dacă te întorci în oraş, dar când eşti plecat din el, nu poţi să povesteşti în stânga şi-n dreapta despre Morganville, pentru că, pur şi simplu, nu-ţi aminteşti nimic.

— Am auzit şi eu zvonuri, confirmă Eve. Unii oameni încep să-şi amintească, dar dau peste...

Făcu un gest sugestiv de tăiere a beregatei.

— Echipele de execuţie, completă ea.

Claire încercă să se gândească la ce anume ar putea să provoace un astfel de tip de pierdere a memoriei. Droguri, poate? Sau... vreun soi de câmpuri energetice locale? Sau... habar n-avea ce. Dar părea să fie vorba despre ceva magic, de asemenea, dacă stăteai să te gândeşti, iar asta o enerva şi mai tare. Magia nu există! N-ar trebui să existe. Era, pur şi simplu... bizar. Contravenea pregătirii ei ştiinţifice.

— Prin urmare, la ce ne duc toate astea? întrebă Michael. Era o întrebare justificată.

Claire mai întoarse o pagină, scrise acolo pierderi de memorie după plecare, apoi răspunse:

— Nu ştiu sigur. Adică, dacă e să punem cap la cap orice fel de plan, practic trebuie să ştim tot ce se poate, ca să ne asigurăm că e o abordare cât de cât bună. Aşa că, mai ziceţi. Ce mai e?

Şi continuară astfel ore în şir. Orologiul bătrânesc anunţă solemn sosirea şi plecarea orei nouă, apoi zece, apoi unsprezece. Era aproape miezul nopţii, şi Claire îşi mâzgălise deja cea mai mare parte a filelor registrului, când îşi ridică privirea spre Michael şi spre Eve, întrebând: „Altceva?” şi primind în chip de răspuns clătinări negative din cap.

— OK, atunci. Povesteşte-mi despre carte.

— Nu ştiu prea multe, mărturisi Eve. Doar că au dat un anunţ, acum vreo zece ani, că o caută. Am auzit că au oameni prin tot oraşul, căutând-o prin biblioteci, prin librării, pe oriunde ar putea să fie ascunsă. Dar ciudăţenia e că vampirii, de fapt, nici nu pot

s-o citească.

— Vrei să spui că e scrisă în vreo altă limbă?

Michael ridică din sprâncene.

— Nu cred că e chiar atât de simplu. Adică, oricare dintre sugătorii ăştia sigur ştie să vorbească vreo duzină de limbi, cel puţin.

— Limbi moarte, adăugă Eve. Văzându-i pe ceilalţi că o privesc nedumeriţi, zâmbi. Ce e? Ei, haideţi! La mişto!

— Poate că nu sunt capabili s-o citească din acelaşi motiv pentru care oamenii nu pot să-şi amintească nimic atunci când sunt plecaţi din oraş, rosti Claire, tărăgănat. Din cauză că ceva anume nu vrea asta.

— E cam hazardat, dar arbitrul din Rusia îţi dă un nouă virgulă cinci la impresia artistică[23], aşa că e OK, comentă Eve. Important este să ştim cum arată.

— Şi anume? întrebă Claire, punându-şi deja creionul pe hârtie.

— O carte cu coperte din piele maro. Şi cu un fel de simbol pe coperta din faţă.

— De ce gen?

Deoarece coperte din piele maro nu prea restrângea aria căutării, când era vorba despre cărţi.

Eve îşi ridică mâneca bluzei ei negre mulate din plasă şi-şi întinse antebraţul. Acolo, tatuat cu un albastru obişnuit, era un simbol care semăna cu un fel de omega, doar că avea câteva linii tremurate în plus. Simplu, dar categoric nimic din ceea ce-şi mai amintea Claire că ar fi văzut vreodată.

— O căutau de-atunci. Le-au făcut tatuajul tuturor celor care-au crescut în familii Protejate, ca să-şi aducă aminte ce anume trebuie să caute.

Claire privi fix tatuajul timp de câteva secunde, dorindu-şi s-o întrebe pe Eve câţi ani avea când îi fusese făcut, dar nu prea îndrăzni. Transcrise, ascultătoare, simbolul în registrul ei.

— Şi n-a găsit-o nimeni. Dar sunt siguri că e aici?

— Aşa par să creadă. Dar pun pariu că sursele lor scotocesc prin toată lumea după ea. Par să-i acorde o foarte mare

---

23 Note pentru impresia artistică se acordă în competiţiile de patinaj sportiv, însă acolo nota maximă este 6; la săriturile de la trambulină, notaţia este până la 10, dar fiecare arbitru dă câte o singură notă, în care cuprinde atât aprecierile la adresa nivelului tehnic al execuţiei, cât şi a celui artistic

importanţă.

— Ai vreo idee de ce?

— Nimeni nu ştie, interveni Michael. Am tot întrebat şi eu în copilărie, crede-mă. Nimeni n-are habar. Nici măcar vampirii.

— Şi-atunci, cum e posibil să caute ceva, dar nici măcar să nu ştie ce?

— Eu nu spun că nu există cineva care să ştie. Însă vampirii au ierarhia lor, iar singurii cu care am reuşit cu adevărat să stau de vorbă nu se numărau tocmai printre conducători. Treaba e că n-avem cum să aflăm, aşa că n-ar trebui să ne pierdem vremea bătându-ne capul cu asta.

— E bine de ştiut, zise Claire, notând conţinut necunoscut alături de simbolul de pe carte, după care, dedesubt, valoroasă!!!!!, subliniind cu trei linii groase. Aşadar, dac-am putea să găsim cartea, ar fi posibil să negociem predarea ei, cerând ca Monica să mă lase în pace şi să se anuleze înţelegerea făcută de Shane.

Michael şi Eve se priviră reciproc.

— Ţi-a scăpat cumva partea în care era vorba despre cum au întors vampirii întregul Morganville cu fundul în sus, încercând s-o găsească? o întrebă Eve.

Claire oftă, întoarse o pagină în urmă şi le arătă o însemnare de acolo. Eve şi Michael îşi lungiră amândoi gâturile să vadă ce scria.

Vampirii nu pot s-o citească.

Privirile lor rămaseră tot nedumerite.

— O să trebuiască să-mi petrec ceva timp prin bibliotecă, anunţă Claire. Şi-o să mai avem nevoie de ceva materiale.

— Pentru ce? Eve tot nu se prinsese, însă Michael, da.

— Să falsifici cartea? întrebă el. Chiar crezi că ar merge? Ce crezi că s-ar întâmpla dacă şi-ar da seama că au fost înşelaţi?

— Proastă idee, adăugă Eve. Foarte proastă. Zău.

— Măi, zise Claire, răbdătoare. Dacă suntem îndeajuns de prudenţi, ei n-or să bănuiască în veci că am fost într-atât de deştepţi încât să facem una ca asta. Şi nu mai vorbesc şi despre curaj. Aşa că, dacă le dăm un fals... tot e mai mult decât le-a dat oricine altcineva. E posibil să fie şucăriţi, dar or să fie şucăriţi din cauză că a falsificat cineva cartea. Noi n-am făcut decât s-o găsim.

De data aceasta, amândoi o priviră de parcă n-ar fi văzut-o în

viaţa lor. Michael clătină din cap.

— Proastă idee, zise.

Poate că aşa era. Numai că ea avea să încerce, oricum ar fi fost.

Zece

Era prea agitată ca să mai poată dormi şi, în plus, o durea spatele, şi nu se împăca cu gândul că ar mai pierde chiar şi o singură noapte până să înceapă. Brandon nu i se păruse genul de tip care să-şi aştepte prea mult revanşa, iar Shane... Shane nu era, la rândul lui, genul de tip care să nu-şi respecte partea de învoială.

Dacă e atât de prost încât să vrea să fie muşcat, treaba lui, dar să nu mă folosească pe mine în chip de scuză.

Shane nu ieşi toată noaptea din camera lui. Ea nu auzise absolut nimic când ascultase — prudentă — la uşă. Eve mimase punerea căştilor pe urechi şi pornirea unei combine muzicale invizibile. Claire îl înţelegea: ea însăşi îşi petrecuse multe ore încercând să-şi spargă propriile timpane din dorinţa de a evita lumea exterioară.

Eve îi împrumutase un laptop: o chestie retro, mare şi neagră şi rablagită, având lipit pe capac un abţibild cu simbolul de risc biologic. După ce-l conectă la cablul broadband şi aşteptă să se încarce sistemul de operare, Claire observă pe desktop o caricatură înfăţişând Moartea cu Coasa, numai că, în loc de coasă, ţinea în mână un panou rutier pe care scria MORGANVILLE, cu o săgeată arătând în jos.

Claire deschise vreo două foldere — da, comitea o indiscreţie, dar curiozitatea era prea mare — şi descoperi că erau pline de poezii. Lui Eve îi plăcea moartea, sau, cel puţin, îi plăcea să scrie despre ea. Multe înfloriturі romantice, peste tot numai angoasă şi sânge şi lespezi din marmură luminate de lună... după care Claire remarcă şi datele. Ultima poezie fusese scrisă acum trei ani. În vremea aceea, Eve să fi avut, cât, cincisprezece ani? Pe atunci, probabil că visa la vampiri, însă ceva se schimbase între timp. Gata cu poezia, în ultimii trei ani...

Eve intră pe uşa rămasă deschisă.

— Merge bine? o întrebă. Claire tresări, simţindu-se vinovată,

şi-i făcu un semn aprobator cu degetul mare ridicat în timp ce deschidea conexiunea la internet. OK, continuă Eve, am sunat-o pe verişoara mea din Illinois. Ne lasă să-i folosim contul de PayPal, dar eu o să trebuiască să-i trimit bani cash, să zicem, mâine. Uite numărul de cont. N-o s-o facem să fie omorâtă, nu? se interesă, întinzându-i o bucăţică de hârtie.

— Nţ. Nu cumpăr multe dintr-un singur loc. O grămadă de oameni cumpără piele şi unelte şi alte chestii. Şi hârtie... cam cât de veche se presupune că ar fi cartea asta?

— Veche.

— E pe pergament?

— Ce-i aia, tot hârtie?

— Pergamentul e cel mai vechi tip de hârtie folosit pentru cărţi, o lămuri Claire. E din piele de oaie.

— O, atunci cred că da. E foarte veche.

— Cu pergamentul ar fi cam greu. Se poate găsi, dar e uşor să se dea de urma comenzii. Totuşi, la ce bun să fii o arătare isteaţă, dacă nu poţi să treci peste astfel de obstacole... O, da, avea nevoie să se gândească şi la folosirea altcuiva pentru munca de cercetare. Era prea primejdios să lase urme care să ducă direct la Casa de Sticlă...

Claire îşi începu lucrul. Nici măcar nu observă când plecă Eve, închizând uşa după ea.

Timp de patru zile, Claire studie continuu. Eve îi aduse în cameră supă şi pâine şi sandvişuri, iar Shane trecu o dată sau de două ori ca să-i comunice că e nebună şi că vrea să nu se mai bage naibii în treburile lui; Claire nu-i acordă nici cea mai mică atenţie. Cam în starea aceea intra ori de câte ori era complet absorbită de câte ceva. Îl auzi, ba chiar îi răspunse ceva, dar nici vorbă să-l fi ascultat. La fel ca şi părinţii ei, până la urmă Shane renunţă şi plecă.

Michael veni în camera ei doar cu puţin timp înaintea zorilor. Vizita aceasta o surprinse îndeajuns cât s-o smulgă pentru o vreme din transă.

— Cum merge? se interesă el.

— Misiunea „Salvaţi-l pe Shane”? Mda, merge, zise ea. Dar trebuie s-o iau pe ocolite. Să nu las urme. Nu-ţi face griji: chiar dacă or să se-nfurie, vampirii n-or să poată dovedi că am fi făcut noi ceva, decât să le aducem ceea ce am crezut că ar căuta.

Michael se arată mulţumit, dar tot neliniştit. Îşi făcea tare multe griji. Ea presupuse că, fiind captiv într-un astfel de mod, asta era tot ceea ce mai putea el să facă: să lupte împotriva a orice ar fi ajuns înăuntru încercând să le facă rău, şi să-şi facă griji pentru tot restul. Frustrant, bănuia.

— Hei, zise ea, Eve când pleacă la serviciu?

— La patru.

— Dar asta înseamnă...

— ... Că e în schimbul de noapte. Ştiu. Totuşi, ea e la adăpost acolo, în mare măsură, şi nu cred că există vampir atât de tâmpit încât să iasă în calea afurisitei ăleia de maşini. Ar fi ca şi cum te-ar călca un Hummer. Am pus-o să-mi promită c-o s-o conducă Oliver până la maşină, iar când ajunge acasă, îl cheamă pe Shane s-o aducă până aici.

Claire încuviinţă.

— Mă duc cu ea.

— La cafenea? Pentru ce?

— Pentru anonimat, explică ea. Toţi studenţii care intră acolo au câte un laptop, iar localul are conexiune wireless gratuită. Dacă sunt prudentă, n-or să poată da de urma cuiva care caută să afle cum se falsifică o carte veche.

Michael îi adresă o privire exasperată. La el, aşa ceva arăta drăguţ. Dumnezeule. Iarăşi astfel de observaţii... Chiar trebuia să înceteze cu asta, dar, stai un pic, la dulcea vârstă de şaisprezece ani, când n-ai cunoscut primul sărut...[24]

— Nu-mi place că umblă Eve pe-afară noaptea. Tu în niciun caz nu te duci.

— Dac-o fac de-aici, ar putea să fie toată lumea în pericol, inclusiv Eve.

---

24 În original, sweet sixteen and never been kissed, expresie des întâlnită în limba engleză, provenită din obiceiul prezentării publice (de regulă, prin internediul unor petreceri, sau chiar baluri) a fetelor care împlineau şaisprezece ani, acestea fiind numite debutante. Obiceiul, care marchează transformarea fetei în femeie şi intrarea ei în societate, îşi are rădăcinile în tradiţia medievală franceză, fiind apoi preluat în Anglia şi, implicit, în America. În unele ţări ale Americii Latine, se numeşte Quinceanera, deoarece se desfăşoară atunci când fata împlineşte cinsprezece ani. Expresia în sine a intrat în uz mai ales datorită prezenţei în textul unui extrem de popular cîntec din anul 1931, I Need Lovin', aparţinând compozitoarei şi solistei americane de jazz Blanche Calloway (1904-0978)

Aha, lovitură sub centură: îl văzu că-şi fereşte privirea şi, totuşi, el mai încercă să facă pe durul.

— Prin urmare, răspunsul tău e că, dacă te las să te duci acolo, să-ţi rişti viaţa, să stai într-o cafenea cu Brandon, ar fi mai sigur? Claire... în niciun caz asta nu se poate numi siguranţă.

— Ar fi mai sigur decât ca vampirii să tragă concluzia că toţi cei din casa asta s-au apucat, în mod intenţionat, să-i înşele cu privire la lucrul pe care şi-l doresc mai mult şi mai mult, argumentă Claire. Nu ne jucăm, nu? Adică, pot să mă opresc, dacă vrei asta, dar nu mai avem altceva de oferit în schimbul anulării înţelegerii lui Shane. Nimic îndeajuns de important. L-aş lăsa pe Brandon... ştii tu... dar cumva nu cred că...

— Peste...

Michael se opri şi izbucni în râs.

— Tocmai voiam să zic „Peste cadavrul meu", dar...

Claire tresări.

— Nu, zise el.

— Nu eşti tatăl meu, îi atrase ea atenţia şi, dintr-o dată... îşi aminti.

Shane, la spital, în timp ce ea era sub influenţa calmantelor, îi spusese: Ăştia ţi-au sunat părinţii. De asemenea, îşi aminti desluşit cuvintele tras o sperietură...

Aoleu, rahat!

— Tata, zise cu voce tare. O, nu... ăăă... am nevoie să dau un telefon. Pot?

— Să-ţi suni părinţii? Sigur. Interurbanul...

— Mda, ştiu, îl plătesc. Mersi.

Luă telefonul fără fir şi formă numărul de acasă. Auzi sunând de cinci ori, după care se conectă robotul. „Bună, aţi sunat la Les şi la Katharine Danvers şi la fiica lor, Claire. Lăsaţi-ne mesaj!" Era vocea limpede, precisă, a mamei ei. Auzind semnalul sonor, Claire avu un moment de panică oarbă. Poate că doar plecaseră la cumpărături. Sau...

— Bună, mami şi tati, sunt Claire. Am vrut doar să... ăăă... să vă salut. Trebuia să vă fi sunat, cred. Chestia cu accidentul de laborator, n-a fost mai nimic, zău. Nu vreau să vă faceţi griji pentru mine. Totul e cât se poate de bine. Zău.

Michael, sprijinit de tocul uşii, făcea tot felul de strâmbături caraghioase spre ea. Asta, cumva, părea să fi intrat în atribuţiile lui Shane. Scoase limba la el.

— Am vrut doar... am vrut doar să ştiţi. Vă pup. Pa.

— Ar trebui să-i chemi încoace, zise Michael, după ce ea închise, şi să le spui să te ia acasă.

— Şi să vă las pe voi în încurcătura asta? Aţi intrat în ea din cauza mea. Acum, că Monica ştie că el s-a întors...

— A, crede-mă, nu subestimez buclucul în care am intrat, dar tot sunt de părere c-ai putea să pleci. Şi că ar trebui să pleci. O să-ncerc să-l conving şi pe Shane să plece. Eve... Eve n-o să vrea, deşi ar trebui.

— Dar...

Aşa, ai rămâne singur, continuă, în gând. Cu adevărat singur. Nu exista scăpare pentru Michael. Niciodată.

Michael îşi ridică privirea spre fereastră, observând cum se decolora treptat cerul, de la albastrul noptatic la mai palidul bleu al zorilor.

— Mi-a trecut vremea, zise. Promite-mi că n-o să pleci diseară cu Eve.

— Nu pot.

— Claire!

— Nu pot, repetă ea. Îmi pare rău.

El nu mai avu timp pentru discuţii în contradictoriu, deşi ea vedea clar că asta ar fi vrut. Ieşi pe coridor; îl auzi cum închide uşa de la camera lui şi-şi aminti ce văzuse atunci, jos, în living. Nu ştia precis cum ar îndura să vadă asta în fiecare zi... părea ceva într-adevăr dureros. Presupuse că lucrul cel mai rău la faza asta, totuşi, era gândul că, dac-ar fi fost viu, capabil să umble la lumina zilei, ar fi putut să-l împiedice pe Shane să facă ceea ce făcuse.

N-aş fi făcut-o, dacă tu ai fi venit să-mi ţii spatele! urlase la el Shane şi, mda, asta trebuie să-l fi durut poate chiar mai rău decât moartea.

Claire se întoarse la lucru. Ochii o usturau, muşchii o dureau, dar pe undeva, într-un loc necunoscut şi tainic, era fericită pentru faptul că, în sfârşit, făcea ceva prin care nu doar că se apăra pe ea, ci şi pe alţii.

Asta, dacă-i ieşea.

Ciudăţenia era că ea, pur şi simplu, ştia c-o să-i iasă. Ştia.

Chiar era o arătare, trase ea concluzia.

Claire se trezi la trei şi jumătate, cu ochii cârpiţi şi usturând-o,

şi se luptă să intre într-un tricou curat şi o pereche de jeans care tare mai avea nevoie de spălat. Încă o zi, se hotărî, după care avea să înfrunte maşina de spălat din subsol. Era cumplit de ciufulită, cu toate că dormise doar trei ore, şi fu nevoită să-şi vâre capul sub robinet şi să-şi aranjeze părul la spate cu mâna, înfoindu-l într-o formă cât mai puţin dezgustătoare.

Îndesă laptopul în rucsac şi se repezi jos; auzea deja pantofii lui Eve tropăind prin casă, în direcţia uşii.

— Stai puţin! urlă ea, ţâşnind pe scară şi prin living, exact în timp ce uşa de la intrare se trântea la loc. Rahat...

O deschise tocmai cu o clipă înainte ca Eve să reuşească s-o încuie. Eve avea o figură vinovată.

— Aveai de gând să mă laşi aici, îi reproşă Claire. Doar ţi-am zis că vreau să merg!

— Mda, bine... dar n-ar trebui.

— A vorbit Michael cu tine azi-noapte.

Eve oftă, bâţâindu-şi unul dintre pantofii ei din piele neagră lăcuită.

— Un piculeţ, mda. Înainte să se ducă la culcare.

— N-am nevoie să mă protejeze toată lumea. Încerc să fiu de ajutor!

— Înţeleg, zise Eve. Dacă te refuz şi plec singură, ce-o să faci?

— Merg pe jos.

— De-asta mă şi temeam, oftă prietena ei. Hai în maşină.

Cafeneaua Common Grounds era ticsită de studenţi care citeau, pălăvrăgeau, beau ceai şi cafea moca şi latte. Şi, spre mulţumirea lui Claire, lucrau pe laptopuri. Probabil că erau cel puţin zece conectaţi în acelaşi timp. Îi făcu lui Eve un semn cu degetul mare ridicat, comandă o ceaşcă de ceai şi se duse să-şi caute un loc ca lumea în care să poată lucra. Undeva unde să stea cu spatele la perete.

Oliver îi aduse personal ceaiul. Ea îi zâmbi şovăielnică şi minimiză fereastra browserului; tocmai citea despre cazuri celebre de falsificări şi principalele tehnici. Pistă falsă, cu accentul pe falsă. Nu că i-ar fi displăcut de Oliver, însă oricare tip în măsură să le impună reguli vampirilor nu-i inspira nici pe departe încredere.

— Bună, Claire, zise el. Pot să stau jos?

— Sigur, răspunse ea, surprinsă. Şi, în acelaşi timp, stânjenită. El era suficient de bătrân încât să-i fi fost tată, ca să nu mai

vorbim despre faza cu hippy. Totuşi, ea însăşi fiind o marginalizată, ultima parte n-o deranja prea tare. Ăăă... cum merge?

— Cam aglomerat astăzi, îi răspunse Oliver, aşezându-se cu un suspin care parcă suna a recunoştinţă. Voiam să discut cu tine despre Eve.

— OK, zise ea cu încetineală.

— Îmi fac griji pentru ea, zise Oliver. Se aplecă în faţă, cu coatele pe masă; ea puse grăbită capacul laptopului şi-şi aşeză palmele, într-un gest protector, peste el. Eve mi se pare că ar cam fi cu minţile împrăştiate. Asta-i ceva foarte periculos, şi sunt destul de convins că între timp ai început să înţelegi de ce.

— E...

— Shane? întrebă el. Da. M-am gândit eu că probabil despre el e vorba. Băiatul ăsta s-a vârât într-un mare rahat. Dar a făcut-o cu inimă bună, zic eu.

Pulsul lui Claire se acceleră, iar gura şi-o simţi uscată. Frate, dar ei chiar nu-i plăcea să discute cu personajele care deţineau o oarecare autoritate. Cu Michael era altceva: Michael era ca un frate mai mare. Dar cu Oliver era... altă treabă.

— Poate că aş fi în măsură să vă ajut, continuă Oliver, dac-aş avea ceva de oferit la schimb. Problema e, ce-ar putea să vrea Brandon din ceea ce-aţi putea să-i oferiţi, tu sau Shane? Altceva decât ceea ce este evident.

Oliver făcu o figură meditativă, ciocănindu-şi buzele cu vârful unui deget.

— Tu eşti o fată foarte inteligentă, Claire; sau, cel puţin, aşa-mi tot spune Eve. Morganville are nevoie de fete inteligente. Poate că am reuşi să sărim cu totul peste Brandon şi să găsim o modalitate de a negocia cu... altcineva.

Ceea ce, în mare măsură, discutaseră deja şi ei, doar că fără să-l includă şi pe Oliver. Claire se străduia ca faţa să nu-i pară nici oribil de vinovată, nici prea transparentă.

— Cu cine? întrebă. Era o întrebare justificată. Oliver zâmbi, iar în ochii lui negri apăru un licăr tăios şi rece.

— Claire. Chiar te aştepţi de la mine să-ţi spun? Cu cât ştii mai multe despre oraşul ăsta, cu atât mai puţin sigur devine el pentru tine. Înţelegi asta? Eu am fost obligat să-mi creez aici pacea mea, proprie, dar asta îmi merge doar pentru că ştiu precis ce fac şi până unde pot să mă întind. În schimb, tu... tare

mă tem că prima ta greşeală ar putea să fie şi ultima.

Gura nu-i mai era uscată: ajunsese de-a dreptul mumificată. Încercă să înghită, dar nu obţinu decât un pocnet sec în fundul gâtului. Îşi ridică în grabă ceaşca şi sorbi din ceai, fără să simtă vreun alt gust în afară de savoarea umezelii.

— Nu aveam de gând să...

— Te rog, o întrerupse el, iar de data aceasta vocea nu-i mai era chiar atât de blândă. Altfel de ce-ai mai fi azi aici, din moment ce ştii că Brandon o să apară, probabil, dintr-un moment în altul, după ce se-ntunecă? Vrei să faci un târg cu el, ca să-l salvezi pe Shane. Asta se vede cu ochiul liber.

Ei bine, nu pentru asta se afla ea acolo, dar chiar şi-aşa, încercă să pară vinovată. Pentru orice eventualitate. Se pare că-i ieşi, fiindcă Oliver se lăsă pe spătarul scaunului, arătând mai relaxat.

— Eşti deşteaptă, zise el. La fel şi Shane. Dar să nu vi se urce la cap. Lăsaţi-mă să vă ajut.

Ea încuviinţă doar printr-o înclinare a capului, neavând încredere în propria voce, că nu-i va tremura, sau nu se va frânge, sau — mai rău — nu-i va trăda uşurarea.

— Atunci, rămâne stabilit, zise Oliver. Lasă-mă să vorbesc cu Brandon şi cu alţi câţiva, şi-om vedea ce pot să fac ca să elimin problema asta.

— Mersi, zise ea, cu vocea pierită. Oliver se ridică şi se îndepărtă, arătând exact ca oricare alt fost hippy slăbănog care încă nu prea uitase frumoasele vremuri de altădată. Inofensiv. Ineficient, poate.

Nu se putea baza pe adulţi. Nu de data asta. Nu în Morganville.

Deschise laptopul, maximiză fereastra browserului şi-şi reluă lucrul.

Ca de obicei, timpul se scurse fără să simtă: următoarea dată când îşi ridică privirea, văzu pe fereastră că afară era noapte, iar mulţimea din cafenea îşi schimbase profilul, de la studios la flecar. Eve era ocupată în spatele barului, vorbind şi zâmbind şi, în general, arătându-se cât de veselă putea să fie o gagică goth.

Amuţi, totuşi, atunci când apăru Brandon, cocârjat, din camera din spate, ocupându-şi obişnuitul loc la masa din cel mai întunecat colţ. Oliver îi aduse o băutură — Doamne, doar n-o fi

fost sânge, sau cine ştie ce! — şi se aşează pentru o conversaţie animată şi purtată cu voce scăzută. Claire încercă să pară că nici nu era acolo. Schimbă câteva priviri cu Eve printre clienţii de la bar.

Alcătuirea cărţii, după cum aflase Claire pe parcursul maratonului ei de cercetări, era o muncă pentru experţi, nu pentru aspiranţi în vârstă de şaisprezece ani (aproape şaptesprezece). Putea să pună cap la cap câte ceva, dar — spre imensa ei dezamăgire — oricine care se pricepea cât de cât la cărţile rare putea să descopere foarte lesne un fals, afară doar de cazul în care ar fi fost executat de un expert. Or, ea bănuia că mai avea de lucrat pentru dezvoltarea propriilor talente din domeniul prelucrării pielii şi din al legării cărţilor.

Iar toate acestea o readuceau pe prima pătrăţică a tablei de joc, pe care scria Shane E Muşcat. Inacceptabil.

Un rând al uneia dintre zecile de ferestre pe care le deschisese îi captă atenţia. Aproape orice poate fi creat pentru film, inclusiv reproduceri ale unor cărţi vechi, fiindcă reproducerea nu trebuie să păcălească decât unul dintre simţuri: cel vizual.

Nu avea timp — şi nici bani — ca să-i comande unei case de producţie scenografică de la Hollywood o carte special pentru ea, însă ceea ce citise îi dădea o idee.

Una chiar foarte bună.

Sau chiar foarte proastă, dacă nu dădea rezultate.

Aproape orice poate fi creat pentru film.

Ea nu avea nevoie de carte. Avea nevoie doar de o fotografie.

Până să vină miezul nopţii — şi Common Grounds să-şi alunge în noapte cei din urmă dependenţi de cofeină — Claire ajunsese la un nivel rezonabil de convingere în privinţa faptului că putea s-o scoată la capăt, şi mult prea istovită încât să-i mai pese de ceea ce s-ar fi întâmplat în caz contrar. Îşi strânse laptopul şi-l vârî în rucsac, după care-şi lăsă capul pe un braţ, privind-o pe Eve cum spală ceşti şi pahare, cum umple maşina de spălat vase, cum discută cu Oliver, şi cum ignoră ostentativ umbra întunecată aşezată într-un colţ.

Brandon nu plecase după gustările lui mergătoare. În loc de asta, rămăsese aşezat acolo, sorbind dintr-o ceaşcă nouă de cine ştie ce-o mai fi băut şi trimiţându-şi zâmbetul acela crud şi

straniu când spre Eve, când spre Claire, când iar spre Eve.

Oliver, în timp ce ştergea ceştile din porţelan, privea fix maşina de spălat vase.

— Brandon, zise el, azvârlindu-şi şervetul pe umăr, în timp ce începea să aranjeze ceştile la locurile lor. E ora închiderii.

— Dar nici măcar n-ai anunţat ultima comandă, bătrâne, replică Brandon, întorcându-şi micul lui zâmbet spre Oliver.

Unde şi pieri, cât se poate de repede. După o clipă de tăcere, Brandon se ridică s-o şteargă.

— Stai, zise Oliver, extrem de liniştit. Ceaşca.

Brandon îi adresă o privire de totală neîncredere, după care îşi luă ceaşca — una din carton, de unică folosinţă — şi-o aruncă în coşul pentru gunoi. Era pentru prima dată când îşi debarasa singur masa după câteva zeci de ani, ghici Claire. Dacă şi-o fi debarasat-o vreodată. Îşi ascunse un zâmbet nervos, fiindcă el nu i se părea că ar fi genul de tip — cu atât mai puţin de vampir — capabil să-i aprecieze simţul umorului.

— Altceva? întrebă Brandon, cu acreală. Nu că i-ar fi şi păsat, în realitate.

— La drept vorbind, da. Dacă nu te superi, aş prefera ca domnişoarele să plece primele.

Până şi printre umbre, Claire zări licărul colţilor ascuţiţi în clipa în care Brandon deschise gura, fără să scoată vreun sunet: doar arătându-şi colţii. Etalându-i. Oliver nu păru impresionat.

— Dacă nu te superi, repetă el. Brandon ridică din umeri şi se rezemă de perete, cu braţele încrucişate. Purta o geacă neagră din piele care absorbea lumina, o bluză tricotată, tot neagră, şi jeanşi de culoare închisă. Îmbrăcat ca să ucidă, se gândi Claire, dorindu-şi imediat să n-o fi făcut.

— Aştept, zise apoi. Dar ele nu trebuie să-şi facă griji în privinţa mea, bătrâne. Băiatul a făcut un târg. Iar eu o să-l respect.

— Tocmai asta mă nelinişteşte, replică Oliver. Eve, Claire, duceţi-vă sănătoase acasă. Hai!

Eve trânti uşiţa maşinii de spălat vase şi o puse în funcţiune; îşi înşfacă geanta din spatele tejghelei şi se aplecă s-o ia de mână pe Claire şi s-o tragă spre ieşire. Întoarse cartonaşul de la intrare, schimbându-l din DESCHIS în ÎNCHIS şi descuie uşa, făcându-i loc lui Claire. O încuie la loc în urma lor cu setul ei de chei, apoi o îmboldi repede pe Claire spre automobilul care le

aştepta, scăldat în lumina caldă a felinarului. Strada părea pustie; vântul spulbera gunoaiele şi praful, transformându-le în fantome foşnitoare, iar luminile roşii intermitente ale semafoarelor dănţuiau şi se legănau întruna. Eve descuie portiera maşinii în timp record, şi amândouă blocară siguranţele de îndată ce se văzură înăuntru. Eve porni motorul masivului Caddy şi demară în trombă, abia apoi suspinând uşurată.

Dar imediat după aceea icni, fiindcă un alt automobil viră de după colţ şi şuieră pe lângă ei ca o ceaţă neagră, oprindu-se lângă bordura din dreptul căreia tocmai plecaseră.

— Ce naiba? scăpă Eve, încetinind. Claire întoarse capul, să privească înapoi.

— E o limuzină, zise ea. Nici măcar nu-şi închipuise că Morganville ar avea vreo limuzină, dar se gândi la firmele de pompe funebre, ceea ce-i dădu fiori reci. De unde să ştie ea, poate că Morganville avea mai multe limuzine decât oricare alt oraş din Texas...

Aceasta, totuşi, nu făcea parte dintr-o procesiune funerară. Era mare şi neagră şi sclipea ca o carapace de gândac, iar în timp ce Cadillacul se îndepărta încetişor, Claire văzu un şofer în uniformă coborând şi ocolind maşina prin spate.

— Cine e? o întrebă Eve. Poţi să vezi?

Şoferul o ajută să coboare pe o femeie. Măruntă... nu cu mult mai înaltă decât Claire, din câte-şi dădea seama. Palidă, cu părul lucind alb sau blond în lumina felinarelor. Erau mult prea departe ca s-o poată vedea cu adevărat bine, dar avu impresia că femeia are o înfăţişare tristă. Tristă şi rece.

— Nu e prea înaltă... cu părul alb? Şi cam elegantă?

Eve ridică din umeri.

— Nimeni cunoscut de mine, dar majoritatea vampirilor nu se amestecă vreodată prin plevuşcă. E cam cum se-ntâmplă cu cei de la Hilton, care nu-şi fac niciodată cumpărăturile din Wal-Mart[25].

Claire pufni. În timp ce Eve cotea pe după colţ, o văzu pe femeie oprită în faţa uşii de la Common Grounds, apoi pe Oliver, deschizându-i. Nici urmă de Brandon. Se întrebă dacă nu cumva Oliver l-o fi trimis deja, sau dacă-l mai reţinea pe vampir, cât să ia ele avans.

— Cum reuşeşte Oliver toate astea? se interesă ea. Adică, de

25 Cel mai mare lanţ de supermagazine de tip discount din lume

ce nu-l... ?

— Omoară? Aş fi vrut eu să ştiu. În primul rând, pentru că are ouşoarele din platină, zise Eve. Luminile străzii îi scăldau faţa ca un stroboscop. Ai văzut ce i-a făcut lui Brandon? Cum l-a pus cu botul pe labe? Incredibil. Oricare altul ar fi fost cadavru până-n zori. În schimb, Oliver... scapă mereu cu faţa curată.

Ceea ce o făcu pe Claire să devină şi mai curioasă cu privire la „de ce". Sau, cel puţin, la „cum". Dar, la urma urmei, poate că deja încercaseră şi alţii, şi sfârşiseră ca donatori de organe.

Claire întoarse la loc capul spre direcţia de mers şi se pierdu în propriile gânduri, în timp ce Eve gonea pe străzile tăcute, vigilente, spre casă. O maşină a poliţiei patrula pe o stradă din apropiere, însă aici, în Morganville, i se părea cumva că n-ar căuta atât infractori, cât potenţiale victime.

La început, crezu că era într-atât de obosită, încât avea vedenii — asta se întâmpla când erai în urmă cu somnul: vedeai fantome în oglinzi şi chipuri bizare pe fereastră — dar apoi chiar zări ceva apropiindu-se repede la lumina unui felinar. Ceva decolorat.

— Ne urmăresc, rosti întunecată Eve. Fir-ar să fie.

— Brandon? întrebă Claire, încercând să scruteze marginile străzii, însă Eve apăsă pedala şi mări viteza.

— Nu Brandon. Dar, dacă stai să te gândeşti, el nu trebuie să-şi mânjească personal colţii...

La cincizeci de paşi în faţa lor, cineva se opri în drumul maşinii.

Claire şi Eve izbucniră în ţipete, iar Eve călcă zdravăn frâna. Claire fu azvârlită în faţă, dar centura de siguranţă se întinse cu un pocnet şi-o repezi înapoi atât de brutal, încât ea ştiu pur şi simplu că va leşina în clipa în care arsura de pe spinare se va freca de scaun. Însă durerea dispăru la fel de fulgerător, îngropată de frică, fiindcă automobilul se oprea derapând în zigzag pe strada întunecată, iar acolo, în faţa lor, era un vampir, rezemându-şi palmele pe capotă.

Rânjind cu prea mulţi, cu mult prea mulţi dinţi.

— Claire! zbieră Eve. Nu te uita la el! Nu te uita!

Prea târziu. Claire îl privise, iar acum simţea cum i se înmoaie ceva în cap. Frica dispăru. La fel şi raţiunea. Întinse mâna să deblocheze portiera, dar Eve se lungi şi o prinse la timp, urlând „Nu!", în timp ce demara în marşarier şi în miros de cauciucuri

arse. Dar nu ajunse prea departe. Un alt vampir îşi făcu apariţia, blocând strada. Iar acesta era înalt, urât şi bătrân. Şi avea tot atâţia dinţi sclipitori.

— Of, Doamne...

Claire bâjbâia în continuare după siguranţa portierei. Eve bombăni o expresie pentru care Claire ar fi fost fără doar şi poate pedepsită acasă, apăsă din nou pe frână şi zise:

— Claire, scumpo, asta o să cam doară.

Şi apoi o smuci pe Claire în faţă şi-o plesni peste locul arsurii. Tare.

Claire ţipă îndeajuns de strident cât să asurzească toţi câinii pe o rază de trei comitate şi renunţă la tentativele de coborâre din maşină. Până şi cei doi vampiri de afară — care deodată apăruseră exact acolo, în dreptul portierelor — tresăriră şi se traseră înapoi.

Eve ambală motorul. Claire, aproape leşinată de durerea chinuitoare din spinare, auzi zgomote ca de cuie pe o tablă de şcoală, dar apoi şi acestea încetară, iar ele înaintau, goneau, zburau prin noapte.

— Claire? Claire?

Eve o zgâlţâia de celălalt umăr, cel pe care nu-l simţea de parcă ar fi făcut o nouă baie acidă.

— Of, Doamne, îmi pare rău... Doar că... urma să te facă să-i deschizi, iar eu nu puteam... Scuză-mă!

Panica îi străbătea încă sistemul nervos ca o sârmă incandescentă, însă Claire izbuti un semn de încuviinţare şi un zâmbet slab, bolnăvicios. Înţelesese. Mereu se întrebase cum naiba ar fi putut cineva să fie atât de tâmpit încât să le deschidă uşa creaturilor înfricoşătoare din filme, însă acum ştia. Categoric, ştia.

Uneori, pur şi simplu, nu aveai de ales.

Eve icnea, flămândă de aer, scoţând urlete furioase la intervale.

— Urăsc chestiile-astea! răbufni, plesnind cu palma plasticul dur al volanului, încă o dată şi încă o dată. Urăsc oraşul ăsta! Îi urăsc!

Claire o înţelese şi pe ea. Chiar începea şi ea să-i urască.

Unsprezece

Shane era în pragul uşii, pregătit pentru acţiune, în clipa în care Eve opri în scrâşnetul cauciucurilor; dacă mai era furios, cel puţin asta nu-l împiedica să participe la o bătaie zdravănă. Eve îi făcu semne disperate să rămână acolo unde era, pe teren sigur, şi verifică strada pe toate părţile.

— Vezi ceva? o întrebă neliniştită pe Claire, care-i răspunse clătinând din capul încă ameţit. Ai naibii, ai naibii! OK... ştii mişcarea, da? Dă-i brânci! Ţuşti!

Claire bâjbâi după clanţă, ţâşni fulgerător din automobil şi fugi pe trotuar. O auzi pe Eve trântind portiera şi apoi zgomotul paşilor ei alergători. Déjà-vu, se gândi. Acum, tot ceea ce le mai trebuia era să-şi facă apariţia Brandon şi să se comporte ca o jigodie desăvârşită...

Aproape că se izbi de Shane în timp ce se aruncă dincolo de prag; el se dădu într-o parte la timp, suficient cât s-o lase să treacă, după care o înhăţă pe Eve şi-o trase înăuntru, trânti uşa şi-o încuie.

— Trebuie să-ţi cauţi un serviciu mai bun, zise el. Eve îşi şterse cu dosul palmei machiajul distrus şi-i aruncă o privire urâtă.

— Eu măcar am serviciu!

— Da? Care? Donator profesionist de organe? Pentru că doar asta o s-ajungi, dacă nu...

Claire se întoarse, nimeri peste un vampir şi zbieră cât o ţineau plămânii.

OK, totuşi fata nu era vampir. La concluzia asta ajunse după alte vreo treizeci de secunde, datorită unui complex de factori: Shane, îndoindu-se de râs; vampiriţa, ţipând şi chircindu-se înspăimântată; şi — elementul decisiv — live, exclamând, complet surprinsă:

— Miranda, scumpo, ce mama naibii cauţi aici?

Vampiriţa — mă rog, arăta ca o vampiriţă, se corectă Claire, dar acum, că pulsul începuse să-i scadă sub viteza unei maşini de curse, vedea că totul ţinea de machiaj şi de impresia artistică, nu de natură — îşi coborî încet braţele, se zgâi nesigură la Claire printre genele încărcate de rimei negru şi făcu un mic O din buzele rubinii.

— A trebuit să vin, zise.

Vocea îi era teatrală, însoţită de expiraţie şi parcă plutitoare, plină de accente dramatice.

— O, Eve! Am avut o viziune atât de cumplită! Am văzut sânge şi moarte, şi totul era despre tine!

— Eve nu păru impresionată. Suspină, se întoarse spre Shane şi-l întrebă:

— Cum, ai lăsat-o să intre? Credeam că nu poţi s-o suferi!

— Nu puteam s-o las afară, nu crezi? în definitiv, are puls şi, pe lângă asta, mai e şi prietena ta.

După privirea cu care-l fulgeră Eve, prietenă era posibil să fi reprezentat o exagerare.

Miranda îi dărui lui Shane un zâmbet turmentat. Grozav, se gândi Claire, sâcâită şi dezgustată şi încă străduindu-se să-şi ţină sub control urmările unei explozii nucleare a groazei. Fata era înaltă şi, în cea mai mare parte a ei, slabă, picioarele ca de barză fiind dezvăluite de o fustă mini neagră din piele. Avea un strat gros de machiaj, clasicul păr vopsit în negru, tuns alandala în jurul unei feţe albe, lunguieţe. Pe încheieturi şi în jurul gâtului avea, desenate cu Magic Marker, cruci strâmbe.

Deodată, Miranda făcu stânga-mprejur şi-şi ridică privirea spre tavan. Îşi duse palmele la gură de groază, dar, după cum observă Claire, nu se mânji de ruj.

— Casa asta, declamă ea. Of, vai de mine! E... atât de ciudată, nu simţi?

— Mir, dacă voiai să mă previi în legătură cu ceva, puteai să mă suni, zise Eve, mânând-o spre living. Acum, trebuie să ne gândim cum să te ducem acasă. Nu, serios, tu n-ai minte? Doar ştii care-i treaba!

În timp ce Miranda se aşeza pe canapea, Claire mai văzu şi altceva pe gâtul ei: vânătăi. Iar, în centrul acestor vânătăi, două găuri roşii, însângerate. Şi Eve le observă şi clipi din ochi, îşi întoarse privirea spre Shane şi apoi spre Claire.

— Mir? întrebă cu blândeţe, întorcându-i fetei faţa într-o parte. Ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Miranda. Totul. Chiar ar trebui să încerci şi tu. E tot ce-am visat c-ar fi, şi pentru o clipă, am putut să văd... chiar am putut să văd...

Eve îi dădu drumul de parcă s-ar fi ars.

— Ai lăsat pe cineva să te muşte?

— Doar pe Charles, răspunse Miranda. Mă iubeşte. Dar, Eve,

trebuie să mă asculţi... e ceva serios! Am încercat să sun, dar n-am putut să dau de nimeni, şi am avut visul ăsta îngrozitor...

— Credeam c-ai zis viziune, interveni Shane. O urmase pe Claire în living şi acum stătea în picioare lângă ea, cu braţele încrucişate. Simţi cum un pic din nodul strâns al mâniei şi al tensiunii începu să se dezlege la apropierea lui, chiar dacă n-o privea. Mda, Claire, mai e mult până departe. El te tratează ca pe-o mobilă. Poate că ai nevoie de un ruj de curvă şi de ceva vată prin sutien, ca supliment.

— Las-o, Shane, a trecut prin iad...

Evident, Eve îşi amintise prea târziu că, indiferent prin ce trecuse Miranda, aceeaşi soartă îl aştepta şi pe Shane, în afară de cazul în care ei ar izbuti cumva să-i anuleze înţelegerea cu Brandon.

— Hm, da, bine. Viziune. Şi, ce-ai văzut, Mir?

— Moarte, zise Miranda, cu o delectare şuşotită, aplecându-se în faţă şi legănându-se uşor înainte şi-napoi. O, el s-a luptat, n-a vrut, nu şi-a dorit răsplata, dar... şi a curs sânge. Mult sânge. Şi a murit... exact... aici.

Întinse o mână şi arătă spre un loc de pe podeaua acoperită de un covoraş.

Claire îşi dădu seama, cu o groază vecină cu leşinul, că ea vorbea probabil despre Michael.

— E... e Shane? îi vezi viitorul lui Shane? o întrebă Eve. Părea înfricoşată, dar, la urma urmei, avuseseră până acum o noapte înfricoşătoare de la un cap la altul. Şi faptul că-şi făcea griji pentru Shane părea logic.

— Ea nu poate să vadă viitorul, replică Shane, categoric. Născoceşte tot felul de rahaturi. Corect, Mir?

Miranda nu-i răspunse. Doar îşi lungi gâtul şi privi din nou tavanul. Claire îşi dădu seama, cu un sentiment bizar de înfiorător, că privea exact spre locul în care se afla camera secretă. Oare Miranda ştia? Cum era posibil?

— Casa asta, zise ea din nou. Casa asta e atât de stranie... Nu prea are logică, ştii?

Se auzi un scârţâit pe scară şi Claire îşi ridică privirea, văzându-l pe Michael, care cobora treptele spre ele, desculţ ca de obicei.

— Mda, zise el. Şi nu e singura. Eve, ce naiba caută ea aici?

— Nu mă-ntreba pe mine! Shane a lăsat-o să intre!

— Bună, Michael, rosti absentă Miranda. Continua să privească fix tavanul. Asta-i una nouă, adăugă, făcând un gest spre Claire.

— Mda. Ea e Claire, răspunse tot Michael.

Nu se prea grăbise să sară în ajutor atunci când ţipase Claire, iar ea se întreba de ce. Poate că încercase să se ţină la distanţă de Miranda; înţelegea de ce-ar fi vrut asta. Ce mai ciudăţenie excentrică... nici măcar Eve nu prea părea să-şi dea seama exact ce era de făcut cu ea.

Îşi dădu seama că el nu auzise sinistra descriere a morţii din viziunea Mirandei. Poate că era mai bine aşa.

— Claire, şopti Miranda şi, deodată, o privi drept în faţă. Avea ochi de un albastru spălăcit, de-a dreptul ciudat. Păreau să privească direct prin ea. Nu, nu e ea, nu ea, exclamă Miranda. E altceva. Ceva straniu în casa asta. Ceva nepotrivit. Trebuie să văd ce spun cărţile.

— Care, cea cu iadul? întrebă Shane

Miranda o apucă de mână pe Eve şi sări în sus, practic târând-o spre scară.

— OK, asta deja întrece măsura, zise Shane. Eve?

— Hm... mda, e OK! strigă Eve, în timp ce Miranda practic îi smulgea umărul din articulaţie. Nu vrea decât să întindă cărţile de tarot, sau cam aşa ceva. E OK! O aduc eu jos înapoi! Doar o secundă!

Shane, Michael şi Claire se priviră între ei timp de mai multe secunde, după care Shane îşi duse un deget la tâmplă şi făcu un semn în spirală, fluierând.

Michael încuviinţă.

— Până acum nu fusese chiar în halul ăsta, zise.

— Cred că e din cauza lui Charles ăla despre care vorbea, replică Shane, mohorât. Ar fi trebuit să ştiu că, dacă e să existe cineva capabil să se încurce cu un sugător de sânge căutând „iubilea adevălată” — Shane îşi schimonosi vocea — atunci aia nu poate să fie decât o ameţită ca Miranda. Trebuia s-o trimit acasă pe jos. Probabil că s-ar mai fi ales cu o muşcătură.

— Nu e decât un copil, Shane, zise Michael. Dar, cu cât o scoatem de-aici mai repede, cu atât o să mă simt mai bine. O face pe Eve să devină un pic cam... agitată.

Eve? Dar Eve nu credea în realitate toate rahaturile astea, nu? Claire ajunsese să se convingă că totul ţinea doar de o

costumaţie, că pe dedesubtul învelişului exterior, Eve nu era decât o fată normală, la urma urmei, că toate chestiile astea goth nu erau decât o poză. Dar oare chiar credea în viziuni şi în globuri de cristal şi în cărţile de tarot? Magia nu e decât o ştiinţă prost înţeleasă, îşi reaminti. Sau, pe de altă parte, doar vorbe fără şir.

Cei doi băieţi o priviră pe Claire.

— Ce-i? întrebă ea. A, apropo, sunt bine, mersi că v-aţi interesat. Doar m-au vânat vreo doi vampiri. Treburile obişnuite.

— Eu ţi-am spus să nu te duci, zise Shane, ridicând din umeri. Aşadar, cine-i transmite Mirandei să plece?

Continuau s-o privească, iar Claire înţelese în sfârşit că, oarecum, devenise misiunea ei. Probabil fiindcă era nouă, şi n-o cunoştea pe Miranda, şi era fată. Michael era prea politicos ca să-i ceară să plece. Shane... nu putea să-şi dea seama ce sentimente avea Shane faţă de Miranda, în afară de faptul că şi-o dorea plecată naibii din casă.

— Perfect, zise ea. Mă duc.

— E deşteaptă, fata asta, îi zise Shane lui Michael, fără să zâmbească, în timp ce ea începea să urce treptele.

— Mhî, îl aprobă Michael. Asta-mi place la ea.

Uşile dormitoarelor erau închise toate, cu excepţia celei de la camera lui Eve, prin care se răspândea o lumină pâlpâitoare pe pardoseala lustruită a coridorului. Claire simţi mirosul chibriturilor aprinse. Aprindeau lumânări.

Of, ea chiar nu-şi dorea să facă asta. Oare dacă şi-ar fi continuat pur şi simplu drumul până în camera ei, şi ar fi încuiat uşa... ?

Inspiră adânc şi-şi strecură privirea prin cadrul uşii, cu un zâmbet care i se păru total forţat. Eve era cea care aprindea lumânările... şi, frate, avea o grămadă, plasate practic peste tot. Unele mari, înalte şi negre, altele purpurii, altele albastre. Nimic din familia pastelurilor. Patul îi era aşternut cu satin negru, iar deasupra lui atârna un steag pirateresc — cu craniul şi oasele încrucişate — ca o grindă unduitoare. Mici beculeţe ca pentru Crăciun, înşirate pretutindeni... nu, la urma urmei, nu erau dintre cele pentru Crăciun. Erau dovleci de Halloween şi fantome şi cranii. Vesele şi stranii.

— Hei, zise Eve, fără să-şi ridice privirea de pe lumânarea

neagră, în formă de coloană, pe care o aprindea. Intră, Claire. Cred că n-ai prea făcut cunoştinţă cu Miranda încă.

Nu, dacă nu se puneau la socoteală ţipetele şi ruptul la fugă.

— Bună, zise ea, cu stângăcie. Nu ştia ce-ar putea face cu mâinile. Miranda nu păru să observe, nici să-i pese, iar mâinile ei erau ridicate, sus de tot, mângâind cine ştie ce pisică invizibilă, sau poate altceva. Bizar. Cu cât stătea mai mult prin preajma fetei acesteia, cu atât avea Claire impresia că e prea tânără... oricum, categoric mai tânără decât Eve. Poate chiar mai tânără decât Claire însăşi. Poate că totul nu era decât o prefăcătorie, pusă la cale special pentru ea... cu excepţia muşcăturii. Asta era o chestie al naibii de serioasă.

— Ăăă... Eve? Pot să vorbesc cu tine o clipă? întrebă Claire. Eve încuviinţă, deschise un dulăpior vopsit în negru şi scoase de acolo o casetă neagră, lăcuită. Desfăcând-o, îi scoase la iveală interiorul sângeriu. Înăuntru se afla un pacheţel învelit în mătase neagră care, după ce-l desfăşură Eve, se dovedi că era un pachet de cărţi.

Cărţi de tarot.

Eve le ţinu în ambele palme timp de câteva secunde, apoi le tăie de mai multe ori şi i le întinse Mirandei.

— Vin imediat, îi zise, după care ieşi pe coridor împreună cu Claire, închizând uşa după ea. Dar, până să poată Claire să spună ceva, Eve ridică o mână, oprind-o. Se feri să-i întâlnească privirea. Te-au trimis băieţii? o întrebă. La semnul de încuviinţare primit, bombăni: Doi tăntălăi, şi ăştia. Bine. Vor s-o dea afară, da?

— Ăăă... mda, aşa cred, zise Claire, legănându-se stingherită înainte şi-napoi. E un pic cam... ciudată.

— Miranda e... mda, e ciudată. Dar e şi înzestrată, într-un fel, zise Eve. Vede tot felul de lucruri. Ştie tot felul de lucruri. Shane ar trebui să înţeleagă asta. I-a spus despre foc înainte ca... Eve clătină din cap. Nu contează, bombăni apoi. Dac-a bătut atâta drum până aici pe întuneric, înseamnă că e ceva în neregulă. Şi ar trebui să încerc să aflu ce anume.

— Păi... n-ai putea doar, ştii tu, s-o întrebi?

— Miranda e un medium, îi explică Eve. Nu e chiar atât de simplu... nu poate să spună totul aşa, cu una, cu două. Ai de lucru cu ea.

— Dar... nu poate să vadă într-adevăr viitorul, nu? Doar nu

crezi asta? Pentru că, dacă da, continuă Claire în gând, înseamnă că eşti şi mai nebună decât te-am crezut prima dată când te-am văzut.

În sfârşit, Eve îi căută privirea. Dar era supărată.

— Da. Da, cred asta, iar pentru o fată inteligentă, eşti destul de fraieră dacă nu înţelegi că ştiinţa nu e perfectă. Se întâmplă tot felul de lucruri. Lucruri pe care fizica şi matematica şi rahaturile măsurate în laborator nu pot să le explice. Lumea nu înseamnă doar legi şi reguli, Claire, înseamnă... scântei. Scântei din ceva frumos şi imens. Şi unele dintre scântei strălucesc mai aprins, aşa, ca Miranda.

Eve îşi abătu din nou privirea, acum evident stânjenită. Dar nici pe jumătate la fel de stânjenită pe cât se simţea Claire, fiindcă asta era... uau. SF, nu alta.

— Voi trei lăsaţi-o în pace un pic. O să fie bine, zise.

Se întoarse în cameră şi închise uşa. Nu se putea spune c-ar fi trântit-o. Claire îşi înghiţi nodul din gât, simţindu-se roşie toată de ruşine şi dorindu-şi să nu le fi permis băieţilor s-o vâre în chestia asta. Porni, încetişor, înapoi, pe scară. Michael şi Shane stăteau pe canapea şi jucau un joc video, cu câte o bere deschisă în faţa fiecăruia. înghiontindu-se reciproc pe măsură ce maşinile lor de pe ecran goneau în viraje.

— Nu prea e legal, zise ea, aşezându-se pe trepte. Cu berea. Nimeni de-aici nu are douăzeci şi unu de ani.

Michael şi Shane îşi ciocniră sticlele. Pe bune, era un gest infantil.

— Pentru infracţiuni, toastă Shane, golindu-şi sticla. Hei, a fost un cadou de aniversare. Două navete de câte şase sticle. N-am terminat decât una, aşa că lasă-ne în pace. Morganville are cel mai mare număr de alcoolici pe cap de locuitor din toată lumea, pot să pun pariu.

Michael puse jocul pe pauză.

— Pleacă deja?

— Nu.

— Dac-o să-nceapă să-mi spună că o să întâlnesc un străin înalt şi tenebros, eu plec, anunţă Shane. Zău aşa, fata asta e dusă cu capul, şi nu vreau să fiu răutăcios, dar, mamă! Ea chiar crede chestiile alea. Şi, pe jumătate, a convins-o şi pe Eve.

Nu putea să fie vorba despre vreo jumătate, dar Claire nu le mai spuse şi asta. Rămase doar acolo, străduindu-se să nu se

gândească prea intens la nimic... legat de planurile ei prin care să-l elibereze pe Shane de înţelegerea cu Brandon, planuri care i se păruseră chiar bune în cafenea, dar deloc solide acum. Legat de junghiurile de durere surdă din spinare. Legat de disperarea din ochii lui Eve. Eve era înfricoşată. Iar Claire nu ştia cum s-o ajute, fiindcă şi ea era înfricoşată de moarte.

— Privea spre camera secretă, le zise băieţilor. Când stătea aici. Se holba drept spre ea.

Michael şi Shane îşi întoarseră capetele spre ea. Două perechi de ochi, în ambele citindu-se vinovăţia şi nedumerirea. Şi, unul după altul, ridicară din umeri şi se întoarseră la berile lor.

— Coincidenţă, rosti Michael.

— Eve zicea că Miranda a avut un fel de viziune cu tine, Shane, când...

— Nu începe iar cu asta! Uite ce e, a zis că a avut o viziune cu casa în flăcări, dar n-a spus asta decât prea târziu şi, chiar dac-a spus-o, mare brânză!

Shane îşi încleştase maxilarele. Se vedeau muşchii zvâcnindu-i. Apăsă cu putere un buton, reluând jocul, iar zgomotul pistei de curse se revărsă din nou din boxele televizorului, anulând orice posibilitate de conversaţie pe această temă.

Claire oftă.

— Eu mă duc la culcare.

Dar nu se duse. Era istovită, şi suferindă, şi neliniştită... însă creierul îi era mult prea ocupat să recapituleze şi să analizeze faptele. În cele din urmă, îl împinse pe Shane mai încolo pe canapea şi se aşeză alături, privindu-i pe el şi pe Michael jucându-se, şi jucându-se, şi jucându-se...

Claire. Trezeşte-te.

Clipi şi-şi dădu seama că avea capul pe umărul lui Shane, iar Michael nu se vedea pe nicăieri. Primul ei gând fu: O, Doamne, nu cumva salivez? Iar cel de-al doilea, că nu-şi dăduse seama cât de aproape era de el, cuibărită în el.

Cel de-al treilea fu că, deşi locul lui Michael de pe canapea era gol, Shane nu se mutase mai încolo. Şi că o privea cu căldură, prietenos...

O! O, uau, ce plăcut...

Jena o inundă în clipa imediat următoare, făcând-o să se desprindă. Shane tuşi şi se îndepărtă în grabă.

— Probabil c-ar trebui să dormi, zise el. Eşti ruptă.

— Mda, acceptă ea. Cât e ceasul?

— Trei dimineaţa. Michael pregăteşte o gustare. Tu vrei ceva?

— Ăăă... nu. Mersi.

Se lăsă să lunece jos de pe canapea, dar rămase acolo în picioare ca o idioată, nevrând să plece, fiindcă el zâmbea încă şi... ei îi plăcea.

— Cine-a câştigat?

— Care dintre jocuri?

— A! Cred că am dormit ceva.

— Nu-ţi face probleme. Nu i-am lăsat pe zombi să ajungă la tine.

De data aceasta, zâmbetul lui era categoric unul răutăcios. Claire îl simţi ca pe o pătură fierbinte care-i înfăşură toată pielea.

— Dacă vrei să mai stai trează, poţi să mă ajuţi să-l rup în bătaie.

În faţa lui Shane nu mai era doar o sticlă goală de bere, ci trei. Şi tot trei în dreptul locului lui Michael. Nu era de mirare că Shane îi zâmbea întruna, arătându-se atât de prietenos.

— Depinde, zise ea. îmi dai şi mie o bere?

— Nu, ce naiba!

— Din cauză că am şaisprezece ani? Hai, Shane.

— Alcoolul omoară neuronii, tâmpito. Şi, pe lângă asta, dacă-ţi dau ţie o bere, rămân eu cu una mai puţin, adăugă Shane, ciocănindu-şi fruntea. Ştiu şi eu ceva matematică.

Simţea nevoia să bea o bere, să stea acolo lângă el, fiindcă se temea că ar putea să facă sau să spună o prostie, şi măcar dacar fi fost alcoolul la mijloc, n-ar mai fi fost vina ei, corect? Dar, tocmai când deschidea gura, încercând să-l convingă, veni Michael din bucătărie, cu o pungă cu bulete din caşcaval, în culoarea neonului. Shane luă o mână şi-şi umplu gura.

— Claire vrea o bere, molfăi el prin pasta portocalie.

— Claire trebuie să se ducă la culcare, replică Michael, trântindu-se pe canapea. Dă-te mai încolo, omule. Nu-mi place chiar atât de mult de tine.

— Bulangiule. Nu asta ai zis azi-noapte.

— Pupă-mă în fund.

— Mai vreau o bere.

— Ţi-am tăiat porţia. E cadoul meu de aniversare, nu al tău.

— O, ce mârşăvie. Chiar că eşti bulangiu şi, numai pentru

asta, o să te bat de-or să-ţi sară capacele.

— Promisiuni, promisiuni, zise Michael, privind-o pe Claire. Tu tot mai eşti aici? Nu-ţi dau bere. Nu sunt corupător de minori.

— Dar şi tu eşti minor, îi atrase ea atenţia. Cel puţin, pentru bere.

— Mda, şi ştii ceva? Cât de rahat poate să fie chestia asta, că sunt adult dacă omor pe cineva, şi minor dacă vreau o bere[26]? sări Shane. Bulangii cu toţii.

— Frate, pe bune, dar eşti beat mangă. Din trei beri? Iubita mea din clasa a noua ţinea mai bine la băutură decât tine.

— Iubita ta dintr-a noua... Shane se opri brusc, fără să-şi mai sfârşească fraza, şi se înroşi tot. Trebuie să fi fost de bine, ce-o fi vrut să spună. Claire, cară-te naibii de-aici. Mă enervezi.

— Bulangiule! îi aruncă ea, şi o rupse la fugă pe scară înainte ca el s-o poată ţinti cu perna pe care o înşfăcase. Proiectilul izbi peretele în urma ei şi lunecă apoi până la picioarele scării. Claire râdea, dar încetă în clipa când o umbră îi blocă subit accesul spre coridorul de sus.

Era Eve. Şi Miranda, arătând mai bizar ca oricând.

— Miranda pleacă! le strigă Claire celor de jos. Ceea ce nu era o idee prea grozavă, fiindcă Eve părea necăjită, iar Shane era beat, şi să laşi o fată nebună-după-vampiri şi poate-cu-calităţi-de-medium să meargă singură pe jos acasă era... de rău, în cel mai bun caz.

— Miranda nu pleacă, o contrazise Eve, tropăind în jos pe scară, cu Miranda plutind ca o fantomă alb-negru în spatele ei. Miranda o să ţină o şedinţă.

De jos, din living, îl auzi pe Michael exclamând, cu o desăvârşită repulsie:

— Of, mama mă-sii!

Doisprezece

---

26 În Statele Unite, o persoană este considerată majoră din punct de vedere juridic (inclusiv sub aspectul răspunderii penale) după împlinirea vârstei de optsprezece ani (cu exceptia statelor Alabama şi Nebraska, unde limita de vârstă este fixată la nouăsprezece ani, şi Mississippi şi Puerto Rico, unde e de douăzeci şi unu de ani). În schimb, consumul de alcool este permis doar după împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani

Eve era atât de înverşunată, încât nici măcar Shane, cu trei beri la activ, nu prea putea să spună nu. Michael nu zise nimic, ci doar o urmări pe Miranda cu ochii mult prea limpezi pentru cineva care băuse la fel de mult ca Shane. În timp ce Eve lua lucrurile de pe masa din sufragerie, aşezând pe ea, chiar în mijloc, o singură lumânare neagră, Claire îşi tot frângea mâinile, agitată, încercând să-i atragă atenţia lui Michael. În clipa în care-i prinse privirea, mimă din buze: Ce facem?

El ridică din umeri. Nimic, presupuse ea. Ei, oricum, nimeni nu credea în aşa ceva, în afară de Eve. Probabil că n-avea cum să le facă vreun rău.

— OK, zise Eve, aşezând-o pe Miranda pe un scaun din capul mesei. Shane, Michael, Claire... staţi jos.

— E o porcărie, protestă Shane.

— Doar... te rog. Doar fă-o, bine?

Eve părea stresată. Speriată. Indiferent ce-or fi citit acolo, sus, ea şi Miranda, în cărţile acelea de tarot, era clar că o făcuse să devină agitată.

— Doar fă-o, pentru mine.

Michael se strecură pe scaunul din celălalt capăt, cât mai departe posibil de Miranda. Claire se aşeză lângă el, iar Shane înhăţă un scaun din partea opusă, lăsându-le pe Eve şi pe Claire să stea mai aproape de Miranda, care tremura de parcă era pe cale să facă o criză.

— Ţineţi-vă de mâini, ceru Eve, apucând-o pe Miranda de mâna stângă şi apoi pe Shane de dreapta. O privi chiorâş pe Claire, până când fata îi urmă exemplul, luând cealaltă mână a Mirandei şi apoi prinzându-se de Michael. Mai rămâneau Shane şi Michael, care schimbară între ei o privire şi ridicară din umeri.

— Fie, zise Michael, luându-l de mână pe Shane.

— O, Doamne, băieţi, sunteţi homofobi, cumva? Nu e vorba despre bărbăţie, e vorba...

— E mort! îl văd!

Claire tresări în clipa în care Miranda, practic, ţipă aceste cuvinte. Toţi cei din jurul mesei încremeniră. Până şi Shane. După care se împotriviră dementialului impuls spre chicotit... în fine, cel puţin asta făcu Claire, care observă că şi lui Shane i se zguduiau umerii. Eve îşi muşcă buzele, însă în ochi avea lacrimi.

— Cineva a murit în casa asta! Îl văd. Îi văd trupul zăcând pe podea...

Miranda gemu şi începu să se zbată pe scaun, smucindu-se şi răsucindu-se.

— Nu s-a terminat. Niciodată nu se termină. Casa asta... casa asta nu permite să se termine.

Claire, neputând să se stăpânească, privi spre Michael, care o fixa pe Miranda cu ochi reci, mijiţi. Mâna lui o strângea cu putere pe-a lui Claire. În clipa în care ea vru să spună ceva, o strânse şi mai tare. Da. Trebuia să tacă, şi asta şi făcu.

Miranda, în schimb, nu tăcu.

— E o fantomă în casa asta! Un spirit zbuciumat!

— Spirit zbuciumat? bombăni în barbă Shane. Asta-i exprimarea politic corectă pentru şucărit? Ştiţi, ca Americanul Mort Viu,[27] sau cam aşa?

Miranda deschise ochii şi se încruntă la el.

— Cineva a murit deja, declară. Chiar aici. Chiar în camera asta. Spiritul lui bântuie casa, şi e unul puternic.

Se priviră cu toţii între ei. Michael şi Claire evitară contactul vizual direct, însă Claire îşi simţi respiraţia devenind sacadată şi inima bătând mai repede. Miranda vorbea despre Michael! Ştia! Cum era cu putinţă?

— E periculos? întrebă Eve, cu răsuflarea tăiată. Claire fu gata să se înece.

— Nu... nu pot să-mi dau seama. E întunecat.

— Bun, interveni Shane. Un mort viu şi umblăreţ, nu se poate spune dacă e periculos, fiindcă e, uau, întunecat. Altceva?

Şi, din nou, Claire fu nevoită să-şi înăbuşe un chicotit isteric.

Pe chipul Mirandei apăru o strâmbătură amară, dezagreabilă.

— Foc, zise ea. Văd foc. Văd pe cineva urlând în foc.

Shane îşi smulse mâinile dintr-ale lui Eve şi Michael, îşi trânti scaunul în spate şi exclamă:

— OK, ajunge. Eu am plecat. N-aveţi decât să vă vedeţi în voie de giumbuşlucurile parapsihice.

— Nu, stai! sări Eve, apucându-l de braţ. Shane, stai, ea a văzut asta în cărţi...

El se smulse din mâna ei.

— Ea vede orice vrei tu! Şi se dă în vânt să fie în centrul atenţiei, dacă n-ai observat! Şi mai e şi adoratoare a colţilor!

---

27 Aluzie la personajul Angel, din serialul de televiziune Buffy, vânătoarea de vampiri, un vampir cu suflet pereche de Buffy, într-un episod, Americanul Mort Viu

— Shane, te rog! Măcar, ascultă!

— Am ascultat destul. Dă-mi de ştire când vrei să treci la ciocănitul în masă, sau la tăbliţele Oiuja[28]; astea sunt mult mai amuzante. Am putea să aducem câţiva puşti de zece ani, care să ne arate cum se fac şmecheriile.

— Shane, aşteaptă! Unde te duci?

— Să mă culc, zise el, începând să urce treptele. Noapte bună.

Claire încă-i ţinea de mâini pe Michael şi pe Miranda. Le dădu drumul amândurora, îşi împinse scaunul înapoi şi porni după el. Auzi uşa trântindu-se înainte să ajungă ea sus, aşa că parcurse în goană coridorul şi începu să bubuie cu pumnii în lemnul uşii. Niciun răspuns, niciun sunet de mişcare dinăuntru.

Abia apoi observă că tabloul de pe peretele coridorului era strâmb, aşa că-l mişcă şi privi ţintă butonul de dedesubt. Oare el să fi...?

Evident ca da.

Şovăi doar o clipă, după care apăsă butonul. Tăblia scoase un clinchet şi se deschise, lăsând să iasă o boare de aer rece, iar ea se strecură repede înăuntru, zăvorî la loc uşa secretă şi urcă treptele.

Shane zăcea întins pe canapea, cu picioarele pe braţul curbat din lemn şlefuit şi cu o mână peste ochi.

— Pleacă de-aici, îi zise. Totuşi, Claire îşi făcu loc lângă el, pe canapea, fiindcă vocea lui nu i se părea, mă rog, normală. Era înceată şi un pic cam sugrumată. Mâna îi tremura. Vorbesc serios, Claire. Du-te, insistă el.

— Prima dată când m-ai văzut, plângeam, zise ea. Nu trebuie să te simţi ruşinat.

— Nu plâng, protestă el, ridicându-şi braţul. Nu plângea. Ochii îi erau aprinşi şi uscaţi şi furioşi. Nu pot să suport când o văd pretinzând că ştie. A fost prietenă cu Lyssa. Dac-ar fi ştiut, dacă într-adevăr ar fi ştiut, ar fi putut să se străduiască mai mult.

Claire îşi muşcă buzele.

— Vrei să spui că ea...

Nici măcar nu putu să-şi rostească gândul până la capăt. Vrei să spui că ea a încercat să te prevină? Iar el n-ar fi putut s-o

---

28 Numite şi tăbliţe vorbitoare, sunt folosite pentru pretinsa comunicare cu spiritele. Numele provine din alăturarea cuvintelor *oui* şi *ja,* ambele însemnând *da,* în franceză, respectiv, în germană

recunoască, dacă ar fi fost aşa. Dacă recunoştea măcar atât... poate că sora lui n-ar mai fi trebuit să moară.

Nu, Claire nu putea să spună aşa ceva. Iar el nu putea să audă aşa ceva.

În loc de asta, îi luă mâna într-a ei. El îşi coborî privirea spre degetele lor înlănţuite, oftă, apoi închise ochii.

— Sunt beat şi întors pe dos, zise. Oricum, nu cea mai bună companie în clipa de faţă. Mamă, părinţii tăi ne-ar omorî pe toţi, dac-ar şti măcar o iotă din toate astea.

Ea nu zise nimic, pentru că avea absolută dreptate. Şi era un lucru la care nici nu voia să se gândească. Nu voia decât să stea acolo, în camera aceea tăcută, unde timpul încremenise în loc, şi să fie cu el.

— Claire?

Vocea lui era acum mai liniştită. Un pic năclăită de somn.

— Să nu mai faci asta niciodată.

— Ce să nu fac?

— Să nu mai ieşi ca în seara asta. Nu după ce se-ntunecă.

— Nu mai fac, dacă nici tu nu mai faci.

Shane zâmbi, dar fără să deschidă ochii.

— Fără întâlniri? Dar ce-i asta, casa Big Brother? Oricum, nu m-am întors în Morganville ca să mă ascund.

Deveni instantaneu curioasă.

— Dar pentru ce te-ai întors?

— Pentru Michael. Ţi-am mai spus. M-a chemat, am venit. Asta ar fi făcut şi el pentru mine.

Zâmbetul lui Shane se şterse. Probabil îşi amintise că Michael nu răspunsese la telefon, că nu venise la spital. Că nu-i ţinuse spatele.

— E mai mult decât atât, zise ea. Fiindcă altfel ai fi luat-o din loc până acum.

— Poate, oftă Shane. Las-o aşa, Claire. Nu trebuie să sapi după toate secretele de pe-aici, bine? Nu e prudent.

Ea se gândi la Michael. La felul în care-o privise pe Miranda pe deasupra mesei pentru spiritism.

— Nu, îl aprobă. Nu e.

Discutară ore în şir, cam despre nimic; în orice caz, nu despre vampiri, sau despre surori murind în incendii, sau despre viziunile Mirandei, evident. Shane se cufundă în ceea ce Claire

considerase mereu că ar fi Clasicele Băieţilor: polemici despre posibilitatea ca Superman să-l bată pe Batman („Batman clasicul, sau Batman durul?”), despre filmele care le plăceau, despre filmele care le displăceau. Claire îl încercă şi cu cărţile. Era cam subţirel la capitolul clasici, dar cine nu era? (Ea nu era, dar ea era o ciudăţenie a naturii.) Lui îi plăceau filmele de groază. Aveau şi asta în comun.

Timpul nu părea să treacă deloc în cămăruţa aceea. Discuţia dădea impresia că merge de la sine, depănându-se singură, încetinindu-şi treptat ritmul, pe măsură ce se scurgeau minutele şi orele. Ei i se făcu frig şi somn, aşa că trase o pătură din lână de pe un scaun apropiat, şi-o înfăşură pe după umeri şi se lăsă instantaneu pradă somnului, aşezată pe podea, sprijinită cu spinarea de canapeaua pe care stătea întins Shane.

Se trezi tresărind în clipa în care scârţâi canapeaua şi-şi dădu seama că şi Shane se trezea. El clipi, căscă, se scărpină în creştet (ceea ce fu foarte amuzant) şi-şi privi ceasul de la mână.

— Of, Doamne, ce devreme e, se văită. Fir-ar al naibii. Ei, măcar pot să ocup eu primul baia.

Claire sări în picioare.

— Cât e ceasul?

— Nouă, răspunse el, căscând iar. Ea întinse mâna pe după el, apăsă pe butonul ascuns, ţâşni pe lângă el spre uşă, amintindu-şi să lase pătura în drum. Hei! protestă Shane. Piua-ntâi la baie! Vorbesc serios!

Ei nu-i păsa chiar atât de mult de baie, cât de posibilitatea de a fi prinsă. În definitiv, îşi petrecuse întreaga noapte împreună cu un băiat. Cu un băiat care băuse.

În cea mai mare parte, era împotriva regulilor casei, îşi închipui, iar Michael ar fi făcut o criză dac-ar fi ştiut. Dar poate... poate că Michael era prea distras de ceea ce îndrugase Miranda, ca să-şi mai facă probleme şi din cauza asta, totuşi, fiindcă, era nevoită să recunoască, Miranda ştiuse precis despre ce vorbise.

Dar nu şi numele, de fapt.

Ei bine, Michael era din nou în starea imaterială de pe timpul zilei, aşa că măcar nu risca să dea peste el... în schimb, trebuia să se hotărască în legătură cu ceea ce avea de făcut cu şcoala. Deja fusese cea mai proastă săptămână de şcoală din viaţa ei, şi avea senzaţia că nu se va îmbunătăţi nimic dacă nu va reacţiona cât mai repede. Shane făcuse pactul cu diavolul; prin

urmare, părea logic să profite de el, până când găsea o modalitate de a-l anula. Monica şi fetele ei n-aveau s-o atace; oricum, nu mortal. Prin urmare, n-avea niciun motiv să nu-şi mişte fundul până la bibliotecă.

Îşi înşfacă hainele şi se repezi în baie exact în clipa în care Shane, căscând în continuare, ieşi împleticindu-se din camera secretă.

— Dar am zis piua! se plânse el, bătând în uşă. Piua! Afurisitele astea de fete nu ştiu să respecte regulile...

— Scuze, dar trebuie să mă pregătesc! strigă ea.

— Porni duşul şi-şi smulse hainele de pe ea în timp record.

Blugii chiar aveau nevoie să fie spălaţi, şi mai ajunsese şi la ultima ei pereche de chiloţi.

Ieşi repede de sub duş, sperând că pansamentul rezistent la apă pe care i-l puseseră pe spate avea să reziste într-adevăr (şi rezistă). În mai puţin de cinci minute, îşi înfoia părul umed şi se strecură pe lângă Shane, gonind pe nerăsuflate să-şi înhaţe rucsacul şi să-l umple cu cărţi.

— Unde naiba te duci? o întrebă el, din pragul uşii. Acum, vocea nu-i mai era somnoroasă. Ea îşi închise fermoarul rucsacului, şi-l săltă pe umărul care n-o durea şi nu se plângea, apoi se întoarse spre el, fără să-i răspundă. Stătea rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişate şi capul într-o parte. A, sigur glumeşti. Dar ce, ai vreun soi de porniri sinucigaşe? Chiar vrei să te mai dai de-a dura pe vreo scară, sau ce?

— Ai făcut târgul. Ei n-or să mă atace.

— Nu fi tâmpită. Lasă asta în seama experţilor. Chiar crezi că nu au căile lor ocolitoare?

Claire se apropie de el, privindu-l fix în ochi. Părea extrem de înalt. Şi masiv, şi în drumul ei.

— Ai făcut un târg, îi repetă ea, iar eu mă duc la bibliotecă. Te rog, dă-te la o parte.

— Mă rogi? Fir-ar să fie, fato, chiar ar trebui să înveţi ce înseamnă să te înfurii, sau...

Ea îl împinse. Era o prostie, iar musculatura lui îi permitea să rămână neclintit pe loc, dar fiindcă avusese de partea ei elementul surpriză, îl făcu să se dea înapoi cu vreo doi paşi. Imediat, ieşi pe uşă şi merse mai departe, cu pantofii în mână. Nu avea de gând să se oprească şi să-i mai ofere vreo şansă de a o reţine la adăpost şi la căldurică.

— Hei! strigă Shane. O ajunse din urmă, o apucă de braţ şi-o obligă să se întoarcă spre el. Mi s-a părut mie, sau ai promis că n-o să mai...

— Noaptea, replică ea, întorcându-se să coboare scara. El îi dădu drumul... şi ea alunecă. Pentru o înspăimântătoare secundă, fu dezechilibrată, pendulând pe marginea treptei, după care mâinile calde ale lui Shane îi cuprinseră umerii şi-o traseră înapoi, readucându-i echilibrul.

O mai ţinu aşa câteva secunde. Ea nu se întoarse, fiindcă dacă făcea asta, iar el era chiar acolo, ei bine, nu mai ştia...

Nu mai ştia ce-ar fi putut să se-ntâmple.

— Pa, rosti ea, cu noduri, după care coborî scara cu toată viteza pe care i-o permiteau picioarele nesigure.

Căldura dimineţii o învălui de parcă intra într-un cuptor pentru pâine, doar că era lipsită de îmbietoarele miresme alimentare; pe stradă nu se zăreau decât vreo două persoane. O doamnă împingea căruciorul cu un copil şi, pentru o clipă, în timp ce se aşeza să-şi încalţe ponosiţii pantofi de sport, Claire se gândi la ea minunându-se oarecum. Să ai copii într-un astfel de oraş... Oare ce gândea lumea? Totuşi, presupuse că oamenii făceau copii pretutindeni, indiferent cât de oribile ar fi fost locurile. Şi, iată, o brăţară în jurul încheieturii suple a femeii...

Copilul era în siguranţă, cel puţin până când împlinea optsprezece ani.

Claire aruncă o privire spre propria-i încheietură goală, se cutremură, după care şi-o scoase din minte în timp ce pornea spre campus.

Acum, că ştia ce să caute, observa cam la toată lumea pe lângă care trecea câte ceva la încheietură: brăţări la femei, curele ca pentru ceas la bărbaţi. Nu putea să-şi dea seama ce semnificaţii aveau simbolurile. Avea nevoie să găsească vreun soi de alfabet; poate că existase cineva care făcuse cercetări şi pusese rezultatele la loc sigur... undeva unde vampirii nu le-ar căuta.

Întotdeauna biblioteca i se păruse locul cel mai sigur, oricum. Se duse direct acolo, privind mereu peste umăr să vadă dacă nu cumva Monica, Gina, Jennifer sau oricine altcineva ar fi părut măcar pe departe interesat de ea. Nu părea nimeni.

Biblioteca de la TPU era vastă. Şi prăfuită. Până şi bibliotecarii

din camera din faţă arătau de parcă s-ar fi ales cu o pânză de păianjen sau două de la ultima ei vizită. încă o dovadă — dacă mai era nevoie — a faptului că TPU era, în primul rând, dar şi în ultimul, o instituţie pentru petrecăreţi.

Examină harta bibliotecii şi constată că în Morganville domnea sistemul zecimal Dewey[29]... ceea ce i se părea bizar, din moment ce ea rămăsese cu impresia că toate universităţile îl adoptaseră pe cel al Bibliotecii Congresului. Urmări cu degetul listele, căutând materialul documentar, şi-l descoperi depozitat la subsol.

Grozav.

Dar, în timp ce se pregătea să plece, îşi aplecă puţin capul şi verifică din nou lista. Era ceva ciudat la ea. Dar nu prea putea să-şi dea seama ce anume...

Nu exista un al patrulea etaj. Oricum, nu pe listă, iar sistemul domnului Dewey sărea direct de la etajul al treilea la cel de-al cincilea. Poate că la patru erau birouri, se gândi. Sau depozite. Sau spaţiu de încărcare. Sau... sicrie.

Oricum, era ciudat, fără discuţie.

Dădu să coboare spre subsol, dar se opri şi-şi înclină din nou capul. Scara era de modă veche, cu balustrade masive din lemn, cotind în precise unghiuri în formă de L peste tot până sus.

Ce naiba, îşi zise. Nu erau decât vreo câteva şiruri de trepte. Putea oricând să pretindă că se rătăcise.

Nu mai auzi nimic şi pe nimeni de îndată ce părăsi primul etaj. Era o tăcere ca — detesta să pronunţe cuvântul până şi în gând — de mormânt. Încercă să urce cât mai fără zgomot şi nu se mai ţinu de balustradă din clipa în care observă că lăsa în urmă amprente transpirate, care-ar fi dat-o de gol. Trecu prin dreptul uşii din lemn de la etajul doi, apoi şi de la trei. Nu se vedea nimeni prin geamurile din sticlă transparentă.

---

29 Sistem de clasificare a materialelor din biblioteci, introdus în anul 1876 de Melvil Dewey, prin care cărţile şi celelalte materiale sunt organizate într-un mod specific şi într-o ordine repetabilă, menită să faciliteze identificarea, găsirea şi punerea la loc a acestora.Dezavantajul acestui sistem constă în faptul că oferă puţine posibilităţi de dezvoltare a sferei de cuprindere, motiv pentru care, în 1897, Henry Putnam a introdus Clasificarea Bibliotecii Concresului (practic, biblioteca naţională a S.U.A. şi cea mai mare din lume, ca număr de materiale conţinute), folosită în prezent de majoritatea bibliotecilor universale şi ştiinţifice din S.U.A. şi din mai multe ţări

La etajul patru nici măcar nu era uşă. Claire se opri, dezorientată, şi pipăi peretele. Nţ, nici uşă, nici intrări secrete pe care să le descopere. Doar peretele gol. Oare să fie posibil ca nici să nu existe un al patrulea etaj?

Urcă la cinci şi-şi croi drum printre stivele tăcute, prăfuite, până la cealaltă scară, apoi coborî. Pe partea aceasta, exista o uşă, numai că era încuiată, şi nu avea vreo fereastră.

Categoric, nu puteau să fie birouri, deduse ea.

În schimb, sicriele nu ieşeau din discuţie. Fir-ar să fie, îi repugna ideea să se lase înspăimântată într-o bibliotecă! Totuşi, cărţile nu erau menite să înspăimânte. Erau menite să... ajute.

Dac-ar fi fost vreo gagicuţă luptătoare, o super-eroină, probabil c-ar fi putut să spargă încuietoarea cu o unghieră, sau cu ceva asemănător. Din nefericire, nu era o super-eroină, aşa că fu nevoită să-şi roadă unghiile.

Nu, nu era super-eroină, dar era altceva. Era... plină de idei.

Cum stătea acolo, privind ţintă încuietoarea, începu să zâmbească.

— Ştiinţe aplicate, zise, apoi o rupse la fugă pe scară spre primul etaj.

Avea de făcut o escală în laboratorul de chimie.

Asistentul ei era în birou.

— Păi, zise el, dacă tu chiar vrei să spulberi o încuietoare, ai nevoie de ceva bun, cum ar fi heliul lichid. Numai că heliul lichid nu prea e portabil.

— Dar freonul? întrebă Claire.

— Nu, pe aşa ceva nu poţi să pui mâna fără autorizaţie. Şi ceea ce poţi să găseşti de cumpărat are o cu totul altă formulă, nu se răceşte atât de tare, dar e mai prietenos faţă de mediu. Numai că, probabil, nu ţi-ai face treabă cu el.

— Azotul lichid?

— Aceeaşi problemă ca şi cu heliul. Prea voluminos.

Claire oftă.

— Păcat. Era o idee super[30].

Asistentul zâmbi.

— Da, era. Ştii, am o butelie portabilă cu azot lichid, pe care o păstrez pentru demonstraţiile de la ore, dar aşa ceva e greu de obţinut. Destul de scumpă. Nu e genul de lucruri pe care să le

30 Personajul foloseşte cuvântul cool, care mai înseamnă şi rece

găseşti zăcând la tot pasul. Scuză-mă.

Şi plecă agale, hotărât să-şi desfăşoare cine ştie ce experiment personal pentru doctorat, şi uită de ea cu promptitudine şi cu desăvârşire. Claire îşi muşcă buzele, se holbă la spatele lui o vreme, iar pe urmă, cu o mişcare lentă... extrem de lentă, se întoarse spre uşa magaziei cu materiale. Era descuiată, astfel încât asistentul să poată intra şi ieşi cu uşurinţă ori de câte ori avea nevoie. Tot felul de abţibilduri roşii şi galbene o avertizară că va face cancer, se va sufoca, sau va muri de atâtea alte morţi oribile, dacă deschidea uşa... dar ea tot o deschise.

Scârţâi. Asistentul nu se putea să n-o fi auzit, aşa că încremeni ca un şoricel văzând cum se repede uliul asupra lui. Vinovată.

Dar el nu se întoarse. De fapt, rămase în mod ostentativ cu spatele la ea.

Claire lăsă aerul să-i iasă din plămâni într-o expiraţie tremurată, se strecură în încăpere şi-şi roti privirea în jur. Era o ordine desăvârşită, toate substanţele chimice fiind etichetate şi depozitate cu tot cu informaţiile privitoare la siguranţă atârnate dedesubt. Şi le depozitase în ordine alfabetică. Găsi cartonaşul pe care scria AZOT LICHID şi văzu o butelie mătăhăloasă, cât se putea de evidentă... iar lângă ea, o alta mai micuţă, ca un termos uriaş, cu o cureluşă pentru purtat pe umăr. O înşfacă, după care citi cartonaşul. FOLOSIŢI MĂNUŞI DE PROTECŢIE, scria. Mănuşile erau şi ele chiar acolo. Îşi îndesă o pereche în rucsac, îşi atârnă recipientul pe umăr şi plecă naibii de-acolo.

Bibliotecarii nici măcar n-o mai priviră şi a doua oară. Ea îi salută cu o fluturare a mâinii şi un zâmbet, apoi se pierdu printre mormanele de cărţi, continuându-şi drumul tocmai până la scara din spate.

Uşa era exact la fel cum o lăsase. Bâjbâi după mănuşi, desfăcu capacul recipientului şi descoperi acolo un soi de pipetă din oţel, care se înşuruba pe o duză. După ce se asigură că a montat-o corect, deschise valva, ţinându-şi respiraţia, şi începu să toarne lichidul extrem de rece în încuietoare. Nu ştia precis cât trebuia să folosească — prea mult era de preferat faţă de prea puţin, presupuse — aşa că turnă până când văzu că exteriorul încuietorii era complet îngheţat. Atunci, închise valva la loc şi — amintindu-şi că trebuie să-şi ţină mănuşile pe mâini

— smuci mânerul uşii.

Crac! Răsunase ca un foc de armă. Sări ca arsă, privi în jur şi-şi dădu seama că mânerul i se rotise în mână.

Descuiase uşa.

Acum, nu mai avea altceva de făcut, decât să intre... dar, fără să ştie de ce, nu i se mai părea că ar fi o idee chiar atât de bună, după ce fusese într-adevăr capabilă s-o deschidă.

Pentru că... sicriele. Sau altceva.

Claire sorbi aerul dorind să-şi regleze respiraţia, deschise uşa şi privi cu precauţie pe după muchia ei.

Arăta ca o magazie. Dosare. Stive de cutii din carton şi de lăzi din lemn. Nimeni vizibil. Grozav, îşi zise. Poate că am intrat prin efracţie doar în arhivă. Ar fi fost o mare dezamăgire. Oricum, îşi îndesă la loc mănuşile în rucsac, pentru orice eventualitate.

Cutiile din carton arătau noi, însă conţinutul lor — ceea ce constată după ce dezlegă sfoara cu care era înfăşurată una dintre ele — părea să fie vechi. Cărţi sfărâmicioase, prost păstrate. Vechi scrisori şi documente în limbi necunoscute de ea, unele părând să fie străvechi ale englezei. Încercă şi cutia următoare. Cam la fel. Încăperea era vastă şi plină de chestii de-astea.

Cartea, îşi zise. Ei caută cartea. Toate cărţile vechi pe care le găsesc ajung aici şi sunt examinate. Acum, că ştia cum să caute, observă că lăzile aveau pe ele mici X-uri roşii... asta însemna că fuseseră verificate? Şi iniţiale. Era cineva care răspundea de toate astea.

Ceea ce însemna că... era cineva care lucra acolo.

Avu exact atât timp cât să-şi formuleze gândul înainte ca două persoane să-şi facă apariţia din labirintul lăzilor din faţa ei. Nu se grăbeau şi nu se alarmau. Vampiri. Nu-şi dădea seama de unde ştia — nu erau tocmai îmbrăcaţi ca pentru rol — dar felul în care se mişcau, liber şi sigur, urla prădător în creierul ei, pradă uşoară.

— Ei, zise fata blondă mai scundă, nu prea avem chiar mulţi vizitatori pe-aici.

Dacă n-ar fi fost paloarea feţei şi sclipirea din ochi, ar fi semănat cu sute de alte fete din campus. Era îmbrăcată în roz. Părea ceva nepotrivit pentru un vampir să se îmbrace în roz.

— Ce-ai făcut, scumpo, te-ai pierdut?

Bărbatul era mai înalt, mai închis la culoare şi arăta de-a

dreptul ciudat... de-a dreptul mort. Din cauza nuanţei pielii, îşi dădu apoi seama. Era negru. Transformarea în vampir îl albise, nu de tot, dar cam până la nuanţa cenuşii. Purta un tricou purpuriu cu emblema TPU, pantaloni gri de trening şi pantofi de sport. Dac-ar fi fost o fiinţă umană, ar fi zis că e bătrân... cel puţin, suficient de bătrân încât să fie profesor.

Se despărţiseră, venind acum spre ea din două direcţii diferite.

— A cui mititică eşti tu? toarse ca o pisică fata roz şi, până să poată creierul lui Claire să dea comanda de fugă, o şi prinsese de mâna stângă, examinându-i încheietura goală. Pe urmă, i-o studie şi pe cea dreaptă. Of, vai de mine, tu chiar eşti pierdută, dulceaţă, exclamă. John, ce facem?

— Ei bine, zise John, lăsându-şi o mână prietenoasă pe umărul lui Claire. I se părea mai rece decât recipientul cu azot lichid care-i atârna la spate. Am putea să ne aşezăm şi să bem o ceaşcă de cafea ca lumea. Să-ţi povestim totul despre ceea ce facem aici. Asta-i ceea ce vrei să ştii, nu? Copiii ca tine sunt, pur şi simplu, al naibii de curioşi.

O dirija să meargă înainte, iar Claire ştiu — pur şi simplu, ştiu — că orice tentativă de a se elibera ar fi avut ca rezultat multă durere. Probabil şi oase rupte.

Fata Roz o ţinea în continuare de cealaltă încheietură. Degetele ei reci apăsau punctul din care se lua pulsul.

Trebuie să scap de-aici. Şi repede.

— Ştiu ce faceţi aici, zise ea. Căutaţi cartea. Dar eu credeam că vampirii nu pot s-o citească.

John se opri şi-şi privi însoţitoarea, care-şi înălţă sprâncenele decolorate în semn de răspuns.

— Angela? zise el.

— Nu putem, răspunse ea. Noi suntem aici doar ca... observatori. Iar tu pari să fii o foarte bună cunoscătoare, pentru un copil răzleţit. Ai sub optsprezece ani, nu? N-ar trebui să fii sub Protecţia cuiva? A familiei tale?

Părea sincer preocupată. Iar asta era ceva ciudat.

— Sunt studentă, zise Claire. Înscriere anticipată.

— A, exclamă Angela, cu un soi de regret. Ei bine, atunci, bănuiesc că eşti pe cont propriu. Mare păcat, într-adevăr.

— Pentru că o să mă omorâţi? se auzi Claire întrebând, ca printr-un fel de vis, şi-şi aminti de ceea ce-i spusese Eve. Să nu-i

priveşti în ochi. Prea târziu. Ochii Angelei erau de un turcoaz delicat, foarte frumoşi. Claire simţi cum o străbate o delicios de caldă senzaţie de pragul-somnului.

— Probabil, recunoscu Angela. Dar mai întâi ar trebui să bei un pic de ceai.

— Cafea, zise John. Încă îmi place cafeina.

— Îi strică gustul!

— Îi dă energie, insistă John, plescăind din buze.

— Ce-ar fi să mă lăsaţi să caut prin lăzi? propuse Claire, străduindu-se cu disperare să-şi revină de pe acel prag de ce-o fi fost. Vampirii o conduceau printr-un labirint de lăzi şi de cutii, toate însemnate cu X-uri roşii şi iniţiale. Aveţi oameni care fac asta pentru voi, nu? Dacă tot nu puteţi să citiţi cartea?

— Dar ce te face să crezi că ai putea s-o citeşti tu, mititico? o întrebă Angela. Avea un accent cam unsuros, nu tocmai de California, nu tocmai de Midwest, nu tocmai de nimic. Vechi. Suna a vechi. Eşti cumva erudită şi în lingvistică?

— N-nu, dar cunosc simbolul pe care-l căutaţi. Pot să-l recunosc.

Angela se aplecă şi-şi plimbă uşor unghiile pe pielea de pe interiorul braţului lui Claire, părând gânditoare.

— Nu, nu am tatuajul. Dar l-am văzut.

Acum tremura din absolut toate fibrele, îngrozită într-un fel cam vag, însă creierul îi funcţiona în mare viteză, căutând şanse de scăpare.

— Pot să-l recunosc. Voi nu puteţi, nu-i aşa? Nu puteţi nici măcar să-l desenaţi.

Unghiile Angelei se înfipseră puţin, ca un avertisment.

— Nu face pe deşteapta, fetiţo. Nu suntem genul celor de care să-ţi poţi bate joc.

— Dar nu-mi bat joc. Voi nu puteţi s-o vedeţi. Iată de ce n-aţi găsit cartea. Nu e doar din cauză că nu puteţi s-o citiţi… am dreptate?

Angela şi John făcură din nou schimb de priviri, tăcute şi pline de înţeles. Claire înghiţi în sec, încercând să chibzuiască la orice ar fi putut reprezenta un bun argument ca să rămână nemuşcată (Poate dacă nu beau deloc ceai, sau cafea?) şi-şi îngădui un gând la cât de enervat avea să fie Shane dacă afla că s-a lăsat omorâtă. În campus. Ziua în amiaza mare.

Vampirii cotiră pe după un rând de lăzi şi, iată, acolo, într-un

spaţiu deschis, era o uşă care nu dădea spre vreo scară cunoscută de ea, ci spre un lift cu un buton inscripţionat cu JOS, o bancă de şcoală, rablagită, cu tot cu scaun, şi...

— Domnul profesor Wilson? rosti ea pe nerăsuflate. El îşi ridică privirea, clipind îndărătul ochelarilor. Era profesorul ei de Clasicii literaturii engleze (marţea şi joia de la două) şi, cu toate că era plicticos, părea să-şi cunoască meseria. Era un tip şters, cenuşiu tot — părul rar şi moale, ochii de un gri spălăcit — cu tendinţa vestimentară îndreptată spre nuanţe care-l decolorau şi mai mult. Astăzi, purta o cămaşă albă şi o jachetă gri.

— A. Eşti — pocni din degete de două sau de trei ori — la cursul meu introductiv despre Shakespeare.

— Clasicii literaturii engleze.

— Aşa, exact. Îi mai schimbă titlul din când în când, doar ca să-i păcălească pe studenţi, ca să-l urmeze din nou. Neuberg, nu-i aşa? o întrebă, cu spaimă în ochi. Doar n-ai fost trimisă aici să mă ajuţi, nu?

— Eu...

În creierul ei se făcu lumină. Poate că era bine, într-un astfel de moment, să creeze o impresie falsă.

— Ba da, am fost trimisă. De... domnişoara Samson.

Domnişoara Samson era zmeoaica departamentului de Engleză: toată lumea ştia asta. Nimeni nu-i punea deciziile sub semnul întrebării. Ca pretext, acesta era mai subţire decât hârtia, numai că era tot ce avea ea la dispoziţie.

— Tocmai vă căutam.

— Şi uşa era deschisă? întrebă John, coborându-şi privirea spre ea. Claire îşi menţinu ochii ferm fixaţi asupra profesorului Wilson, ştiind că era prea puţin probabil ca el s-o hipnotizeze, determinând-o să nu mintă.

— Da, răspunse ea, hotărâtă. Era deschisă.

Singurul lucru bun în legătură cu recipientul din spatele ei era că, măcar, semăna cu un obiect pe care l-ar putea căra după el un student de facultate, cu supă, sau cafea, sau altceva înăuntru. Şi nu prea arăta a ceva cu care să spargi încuietori. Între timp, azotul lichid din încuietoare trebuie să se fi sublimat în aer, toate dovezile dispărând odată cu el.

Aşa spera.

— Bine, atunci, zise Wilson, încruntându-se la ea, ai face mai bine să te aşezi şi să treci la treabă, Neuberg. Avem mult de

lucru. Ştii ce căutăm?

— Da, domnule profesor.

John îi luă mâna de pe umăr. După o secundă de şovăială, o eliberă şi Angela, iar Claire se duse la pupitru, îşi trase un scaun din lemn şi-şi aşeză cu grijă pe podea rucsacul şi butelia cu azot.

— Cafea? o întrebă John, plin de speranţă.

— Nu, mulţumesc, răspunse, politicoasă, după care trase spre ea un prim volum din teanc.

Era o muncă interesantă, ceea ce i se părea ciudat, iar vampirii deveniră din ce în ce mai puţin înfricoşători, cu cât stătea mai mult în prezenţa lor. Angela era neastâmpărată, tot timpul bătând din picior, sau împletindu-şi agitată părul, sau îndreptând teancurile de cărţi. Vampirii păreau să fi fost, într-adevăr, repartizaţi ca observatori: de fiecare dată când profesorul Wilson şi Claire terminau câte un munte de cărţi, ei luau volumele, le depozitau în cutii şi lăzi şi le aduceau altele la verificat.

— De unde vin toate astea? se miră Claire cu voce tare, şi strănută în timp ce deschidea coperta unui cărţoi intitulat Registrul Funciar al Comitatului Atascosa, plin de o caligrafie străveche, îngrijită. Nume, date, măsurători. Nimic din ceea ce căutau ei.

— De pretutindeni, răspunse profesorul Wilson, închizând cartea pe care o răsfoise. Din anticariate. De la distribuitorii de carte. Ei au o reţea întinsă prin toată lumea, şi totul ajunge aici, pentru inspecţie. Dacă nu e ceea ce caută, pleacă înapoi. Scot chiar şi profit din asta, din câte mi s-a spus.

Îşi drese glasul şi ridică puţin cartea pe care o privea.

— John? Aceasta este o ediţie princeps din Lewis Carroll. Cred c-ar trebui s-o pui deoparte.

Îndatoritor, John luă volumul şi-l aşeză pe un teanc despre care Claire deduse că, probabil, era rezervat ediţiilor „rare şi preţioase”.

— De când faceţi asta, domnule profesor? se interesă ea, văzându-l că arată obosit.

— De şapte ani, răspunse el. Câte patru ore pe zi. O să vină cineva curând să ne scoată de-aici.

Ne însemna că avea să iasă şi ea. Ei bine, asta era ceva drăguţ. Ea sperase că măcar va putea să-i strecoare profesorului

un bileţel cam de genul DACĂ-MI GĂSIŢI CADAVRUL SĂ ŞTIŢI CĂ AM FOST OMORÂTĂ DE DOMNIŞOARA ROZ ÎN BIBLIOTECĂ, numai că asta suna cam prea ca în jocul acela de masă atât de preferat de părinţii ei.

— Nu se vorbeşte în clasă, le atrase atenţia John, râzând. Şi, astfel, scoţându-şi colţii la iveală. Erau mai lungi decât ai lui Brandon şi păreau, oarecum, şi mai înfricoşători. Claire înghiţi în sec şi se concentră asupra cărţii din faţa ei. Pe copertă scria: Cereale din Lumea Nouă. O carte întreagă despre cereale. Uau. Se miră cum de rămăsese sănătos profesorul Wilson după atâţia ani. Porumbul face parte din familia erbaceelor şi este originar de pe continentul american... Răsfoi paginile. Tot despre porumb. Nici nu-şi dădea seama cum ai putea să scrii atât de multe despre o singură plantă.

Lângă ea, profesorul Wilson înjură încet în şoaptă, făcând-o să-şi ridice privirea, nedumerită. Se albise tot la faţă, excepţie făcând două puncte roşii în partea de sus a obrajilor. Îşi alcătui la repezeală un zâmbet prefăcut şi ridică un deget brăzdat cu roşu.

— M-am tăiat cu hârtia, explică el. Vocea îi suna stridentă şi încordată, iar Claire îi urmări privirea şi-i văzu pe Angela şi pe John apropiindu-se şi examinându-i degetul profesorului cu o sinistră concentrare. Nu e nimic. Absolut nimic, îi asigură el.

Se scotoci prin buzunar, scoase o batistă şi şi-o înfăşură în jurul degetului însângerat. încercând să se oblojească, trânti cartea pe care-o examina. Cu un gest instinctiv, Claire se aplecă s-o ridice de pe podea, însă piciorul lui Wilson se făcu cârlig în jurul cărţii şi-o trase mai încolo, încât ea să n-o poată ajunge. Apoi se aplecă la rândul lui şi, în întunericul de sub pupitru... schimbă cărţile.

Claire îi urmări mişcările cu gura căscată. Ce naiba tot făcea? Dar, până să poată ea comite vreo prostie prin care să-i dea de gol, se auzi un ding dinspre liftul aflat de cealaltă parte a încăperii, urmat de huruitul deschiderii uşilor.

— A, exclamă Wilson, vădit uşurat. Uite că s-a făcut vremea de plecare.

Se aplecă, luă de jos cartea ascunsă şi şi-o strecură în servieta lui din piele, cu mişcări atât de îndemânatice, încât Claire nici nu fu sigură că l-ar fi văzut făcând ceva.

— Haide, Neuberg.

— Ea nu, se împotrivi John, zâmbind vesel. Ea trebuie să mai rămână după ore.

— Dar...

Claire îşi muşcă buzele şi-i căută disperată privirea profesorului, care se încruntă şi-şi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Domnule profesor, n-aş putea să merg cu dumneavoastră? Vă rog?

— Da, bineînţeles, răspunse el. Haide, doar ţi-am zis. Domnule Hargrove, dacă nu-ţi convine, te rog să discuţi cu administraţia. Eu am ore.

Poate că ar fi scăpat şi el cu bine, dacă Angela n-ar fi fost atât de vigilentă, sau de bănuitoare: îl opri la jumătatea drumului spre lift, îi deschise servieta şi scoase de-acolo cartea pe care şi-o pusese deoparte. O frunzări în tăcere, apoi i-o înmână lui John, care procedă la fel.

Amândoi îl priviră pe profesor cu ochii calmi, reci şi neobişnuit de încântaţi.

— Ei bine, rosti Angela, nu ştiu, dar cred că asta ar putea să constituie o încălcare a regulilor, profesore. Scoaterea cărţilor din bibliotecă fără verificarea lor prealabilă. Ruşine, ruşine.

Deschise ostentativ la prima pagină şi citi: „Era cea mai bună dintre vremuri, era cea mai rea dintre vremuri...”, după care frunzări cu grijă, oprindu-se ici şi colo, la întâmplare, şi citind rânduri de text. Totul îi suna corect lui Claire. Tresări în clipa în care Angela împinse cartea spre ea.

— Citeşte, îi ceru femeia vampir.

— Ăăă... de unde?

— De oriunde.

Claire recită, cu o voce tremurată, câteva rânduri de pe pagina 229.

— Poveste despre două oraşe,[31] zise John. Dă-mi voie să ghicesc, profesore... o ediţie princeps?

— În perfectă stare, zise Angela, culegând-o din mâinile tremurătoare ale lui Claire. Cred că profesorul are un plan frumuşel pentru pensionare, constând din ciupeli ale profiturilor care ni se cuvin.

— Hî, exclamă John. Nu mi se păruse chiar atât de dobitoc. Doar şi-a luat atâtea diplome şi titluri academice...

---

31 Roman de Charles Dickens

— Aşa sunt cărturarii ăştia. Niciodată nu poţi să ştii ce e cu adevărat în capetele lor, până nu le deschizi.

Cei doi vorbeau de parcă profesorul nici n-ar fi fost acolo.

Tenul palid al profesorului Wilson era acum acoperit de luciul transpiraţiei.

— Un moment de slăbiciune, zise. Îmi cer scuze, zău. N-o să se mai întâmple, vă jur.

— Se acceptă scuzele, zise Angela, după care plonjă înainte, îi înfipse mâna în piept şi-l trânti pe podea. Şi, apropo, adăugă ea, chiar te cred.

Îi înhăţă încheietura, şi-o duse la gură şi se opri să-i scoată ceasul din aur şi să-l azvârle pe podea. În timp ce se rostogolea, ochii îngroziţi ai lui Claire zăriră simbolul de pe capacul ceasului. Un triunghi. Delta?

Şocul i se risipi la auzul ţipătului profesorului. Adulţii nu ţipă astfel. Era un sunet, pur şi simplu, nepotrivit. Spaima o făcu să se înfurie, aşa că-şi lăsă rucsacul cu cărţi să cadă, îşi luă recipientul de pe umăr şi-i smulse capacul.

Apoi, îi azvârli Angelei azot lichid pe tot spatele. În clipa în care se întoarse John spre ea, mârâind, îi împroşcă faţa cu tot ce-i mai rămăsese, ţintindu-i mai ales ochii. Wilson se rostogoli şi se ridică în picioare, în timp ce Angela se prăbuşea, ţipând strident şi zvârcolindu-se; John se întinse după profesor, însă Claire izbutise să-l scoată şi pe el din luptă: nu-l nimeri. Wilson îşi înşfacă servieta, iar ea îşi luă rucsacul şi fugiră amândoi spre lift. Un extrem de surprins profesor — unul pe care Claire nu-l recunoştea — rămăsese acolo, cu gura căscată. Wilson urlă la el să se dea la o parte, sări în cabină şi apăsă pe butonul JOS cu atâta frenezie, încât Claire se temu că l-ar putea face să sară din locul lui, sau să se înţepenească, sau cine mai ştie ce.

Uşile se închiseră, iar liftul începu să coboare. Claire încercă să-şi regleze respiraţia, însă degeaba; era pe cale să facă hiperventilaţie. Şi totuşi, era într-o stare cu mult mai bună decât profesorul. El arăta îngrozitor: chipul îi devenise la fel de cenuşiu ca şi părul, iar respiraţia consta în icnete firave, greoaie.

— Of, Doamne, zise, cu un firicel de voce. Asta n-a fost bine.

După care se prelinse lent de-a lungul peretelui cabinei, până când rămase stând în şezut, cu picioarele răşchirate.

— Domnule profesor?

Claire se repezi spre el, aplecându-se.

— Inima, gâfâi el, apoi scoase un sunet înecat. Ea îi desfăcu cravata, dar asta păru să nu-l ajute. Ascultă, zise Wilson. Acasă. La mine. Biblioteca. O carte. Copertă neagră. Du-te.

— Domnule profesor, liniştiţi-vă, o să fie bine...

— Nu. Nu pot să-i las s-o aibă. Pe raft. Coperta neagră...

Făcu ochii mari de tot, spinarea i se arcui, iar fata îl auzi scoţând un icnet îngrozitor, după care...

După care, pur şi simplu, muri. Nimic dramatic în asta: nu tu tirade grandioase, nu muzică sporindu-şi treptat volumul, ca s-o informeze cum ar fi trebuit să se simtă. Profesorul pur şi simplu... se duse, şi chiar dacă-şi apăsă degetele tremurânde pe gâtul lui, nu izbuti să simtă nimic, fiindcă era cu totul altul acum. Era ca o păpuşă din cauciuc, nu ca un om.

Uşile liftului se deschiseră. Claire icni, îşi luă cărţile şi recipientul gol din argint, şi sprintă de-a lungul coridorului gol, cu pereţi din BCA crăpaţi, până la capătul acestuia, unde o uşă pentru cazuri de incendiu se deschidea spre strălucirea soarelui după-amiezii.

Rămase acolo timp de câteva secunde prelungite, doar tremurând şi gâfâind şi plângând, după care încercă să se gândească încotro să se îndrepte. Angela şi John rămăseseră cu impresia că o cheamă Neuberg, ceea ce era bine — probabil, nu la fel de bine şi pentru Neuberg, în cazul în care exista — însă până la urmă tot îi vor afla adevărata identitate. De aceea, era necesar să ajungă acasă înainte să se-ntâmple aşa ceva.

Biblioteca. O carte. Copertă neagră.

Profesorul Wilson fusese în încăperea aceea de şapte ani încoace, luând toate cărţile la mână. Probabil, strecurându-le afară pe cele despre care considera că ar valora ceva la bursa neagră.

Dar dacă...?

Nu. Era imposibil.

Şi totuşi... dacă era? Dacă, în urmă cu un an, sau cu cinci, profesorul Wilson a descoperit cartea pe care se îndârjeau atât de tare vampirii s-o obţină, hotărându-se s-o păstreze pentru zile negre? În definitiv, ea plănuise practic cam acelaşi lucru, numai că pentru ea cerul deja se întunecase.

Avea nevoie de adresa lui.

Nu era departe de clădirea pentru Artele Comunicării, aşa că alergă cât putu, până ca durerea gleznei încă suferinde şi a

spatelui încă rănit s-o oblige să încetinească. Două şiruri de trepte o conduseră până la birouri, unde trecu pe lângă cel al profesorului Wilson, a cărui uşă era închisă şi încuiată, oprindu-se lângă dezordonatul pupitru plasat în spaţiul dintre coridoare. Pe plăcuţa de pe acesta scria VIVIAN SAMSON, dar toată lumea o numea doar Zmeoaica, iar femeia care stătea în spatele lui îşi merita numele. Era bătrână, grasă şi proverbial de ţâfnoasă. Fumatul era interzis în toate clădirile universităţii, însă Zmeoaica avea pe colţul biroului o scrumieră dând pe-afară de chiştoace şi în colţul buzelor date cu roşu o ţigară aprinsă. Părul prins într-un coc ca un stup de albine părea parcă desprins direct dintr-un film vechi. Avea pe birou un computer, însă nu era pornit şi, din câte putea să-şi dea seama Claire după unghiile de un roşu aprins, lungi de cinci centimetri, Zmeoaica nici nu folosea tastatura.

N-o luă în seamă pe Claire şi continuă să citească din revista deschisă în faţa ei.

— Ăăă... nu vă supăraţi? i se adresă Claire. Se simţea leoarcă de o transpiraţie cleioasă după fuga ei prin arşiţă, şi încă oarecum îngreţoşată după ceea ce se-ntâmplase în bibliotecă. Zmeoaica întoarse o pagină din revistă.

— Sunt în pauză, anunţă ea. Mâna cu gheare roşii scoase ţigara din gura cu buze roşii, ducând-o într-o excursie până la scrumieră, ca să-şi depună surplusul. Nici măcar n-ar fi trebuit să fiu aici azi, adăugă femeia. Să-i ia naiba de absolvenţi. Întoarce-te peste o jumătate de oră.

— Dar...

— Niciun dar. Sunt în pauză. Uş!

— Dar domnul profesor Wilson m-a trimis să-i aduc ceva de-acasă, şi a uitat să-mi dea adresa. Vă rog...

Zmeoaica închise revista cu zgomot.

— Of, ferească Dumnezeu. Îi sucesc gâtul când îl mai prind pe-aici. Ia.

Înhăţă o carte de vizită dintr-un suport de pe biroul ei şi i-o azvârli lui Claire, privind-o chiorâş.

— Dacă eşti vreo ţăcănită, nu e problema mea. Şi spune-i Înălţimii Sale că, dacă are chef de tăvăleală cu studentele, ar putea să-şi amintească să le şi dea naibii adresa de-acum încolo. Clar?

— Clar, încuviinţă Claire, cu vocea pierită. Tăvăleală cu... Nici

măcar prin gând nu i-ar fi trecut. Absolut deloc. Vă mulţumesc, îi zise femeii.

Zmeoaica scoase un nor de fum pe ambele nări şi-şi înălţă sprâncenele pensate mai degrabă ca o iluzie, decât într-o formă reală.

— Eşti politicoasă. Haide, şterge-o de-aici, până nu-mi aduc aminte că trebuia să am zi liberă azi.

Şi Claire o rupse la fugă, strângând cartea de vizită în degetele transpirate.

Treisprezece

Ştii ce, îi zise Shane, douăzeci de minute mai târziu, m-aş fi simţit cu mult mai bine pentru noi doi, dacă nu m-ai fi pus pe post de responsabil cu spargerea şi cu efracţia.

Stăteau pe veranda din spatele casei profesorului, şi Claire se zgâia printr-o fereastră întunecată într-un living la fel de întunecat. Simţi un junghi de vinovăţie în legătură cu spargerea şi cu efracţia — doar ea îl chemase — imediat înainte ca inima să-i facă un mic şi ciudat salt dureros şi să-l audă din nou, de data aceasta în mintea ei, spunând noi doi.

Nu îndrăzni să-l privească. Sigur nu se referise la asta, chiar aşa. Asta însemna, se ştie, prietenie, sau cam aşa ceva. El o trata ca pe un copil. Ca pe sora lui. Nu putea... n-ar fi putut...

Dar dac-ar fi putut?

Şi nu-i venea să creadă că se gândea acum la aşa ceva, pe pragul casei unui mort. Amintirea trupului inert, ca din cauciuc, al profesorului Wilson, o făcu să-şi revină şi să fie, în sfârşit, capabilă să se dezlipească de fereastră şi să-i întâlnească privirea lui Shane fără să freamăte ca o vrăbiuţă speriată.

— Păi, pe Eve nu puteam s-o rog, zise, apelând la logică. E la serviciu.

— Corect. Hei, ia uite, asta ce-i?

Shane îi arătă ceva. Ea făcu stânga-mprejur şi privi cu atenţie. În spatele ei se auzi un clinchet de sticlă şi, când se întoarse la loc, văzu că el deschisese uşa din spate.

— Gata. Aşa, poţi să declari că n-ai ştiut c-o să fac asta. Nevinovată.

Mă rog, nu chiar. Încă avea atârnat de umăr cilindrul metalic.

Se întrebă dacă vampirii şi-or fi revenit deja, şi dacă i-o fi trecut cuiva prin minte să-l interogheze pe asistentul din laboratorul de chimie. Spera să nu. Era un tip simpatic şi, în felul lui, curajos, dar nu-şi făcea iluzii cu privire la faptul că n-ar da-o pe mâna lor într-o clipă înfierbântată. Prin Morganville, eroi nu mai găseai pe toate drumurile.

Unul dintre ultimii rămaşi se întoarse spre ea din prag şi-i zise:

— Hai, puştoaico, ori intri, ori nu, că soarele arde.

Îl urmă pe Shane dincolo de prag, în casa profesorului Wilson.

Era oarecum ciudat, zău: putea să observe că el fusese acolo cu câteva ore mai devreme, trăindu-şi viaţa, iar acum casa părea să-l aştepte. Poate nu atât ciudat, cât trist. Intrară prin bucătărie, iar acolo văzură un bol pentru cereale, un pahar şi o ceaşcă pentru cafea în suportul pentru vase. Cel puţin, profesorul îşi luase micul dejun. Când atinse şervetul de sub suport, observă că era umed încă.

— Hei, zise Shane. Până la urmă, ce căutăm aici?

— Rafturi de bibliotecă, răspunse ea.

— Este! Le-am găsit.

Vocea îi suna neobişnuit. Claire îl urmă în camera alăturată — livingul — şi-şi simţi stomacul strângându-se un pic. Cum de nu se gândise la asta? Doar el fusese profesor. Evident că avea vagoane de cărţi... şi iată-le, umplând toţi pereţii, de sus şi până jos. înghesuite. Pe alocuri, stivuite şi pe podea. Stivuite pe mese. Crezuse despre Casa de Sticlă că era paradisul cititorilor, dar aici...

— Avem două ore la dispoziţie, o anunţă Shane. După care am plecat. Nu vreau să mai risc să te las pe străzi după ce se-ntunecă.

Ea îi făcu un semn amorţit de încuviinţare şi se îndreptă spre primul rând de etajere.

— Zicea că are copertă neagră. Poate că asta o să ne-ajute.

Dar nu-i ajută. Începu să scoată din rafturi toate cărţile legate în coperte negre şi le îngrămădi pe masă; Shane procedă întocmai. Până să se întâlnească la mijlocul drumului printre rafturile cu cărţi, trecuse deja o oră, iar mormanul de pe masă era uriaş.

— Dar ce naiba căutăm? întrebă el, privindu-o fix. Ea bănui că Nu ştiu n-ar fi reprezentat un răspuns în măsură să-i atragă vreo

apreciere.

— Mai ştii tatuajul de pe braţul lui Eve?

Shane reacţionă de parcă i-ar fi înfipt o furculiţă în popou.

— Ce, căutăm cartea aia? Aici?

— Păi...

Se hotărî să capituleze.

— Nu ştiu. Poate. Merită încercat.

El doar clătină din cap, cu o expresie pe undeva între Eşti nebună şi Eşti formidabilă. Dar nu în sensul bun. Claire îşi trase un scaun şi începu să frunzărească volumele, unul după altul. Nimic... nimic... nimic...

— Claire...

Din nou, vocea lui Shane avea o sonoritate neobişnuită, îi întinse o carte legată în piele neagră.

— Ia aruncă o privire.

Era prea nouă. Ei căutau o carte veche, nu? Iar aceasta era... aceasta era o Biblie. Cu o cruce pe copertă.

— Caută înăuntru, o îndemnă el. Claire deschise cartea. Primele câteva pagini din foiţă aurită erau clasice, cu aceleaşi cuvinte familiare cu care crescuse, şi în care credea încă. Eve zisese că mai aveau puţine biserici în Morganville, dar tot aveau, nu? Poate că se ţineau şi slujbe. Trebuia să se intereseze.

Cam pe la jumătatea Exodului, paginile începură să fie scobite, iar înăuntrul Bibliei văzu că era ascunsă o cărticică minusculă. Veche. Foarte veche. Coperta era din piele murdară, pătată de apă, şi avea scrijelit pe ea un simbol.

Acel simbol.

Claire o scoase din Biblie şi o deschise.

— Ei bine? întrebă Shane, după vreo câteva secunde. Ce-i cu ea?

— E... îşi înghiţi nodul din gât. E în latină.

— Şi? Ce zice?

— Nu ştiu latina!

— Glumeşti. Eu credeam că toate geniile ştiu latina. Nu e asta limba internaţională a deştepţilor?

Ea luă o carte, fără s-o privească, şi-o azvârli spre el. Shane se feri. Cartea căzu pe podea. Claire răsfoi volumaşul. Era scris de mână, cu o cerneală arămie, decolorată, în acel gen de caligrafie de o frumuseţe perfectă de acum câteva secole.

Chiar avea cartea în mână.

Şi când te gândeşti că nu voise decât s-o falsifice...

— Ar cam trebui s-o luăm din loc, propuse Shane. Serios. Nu vreau să fiu aici când or să vină poliţaii să sune la uşa de la intrare.

— Crezi c-or să vină?

— Păi, dacă dragul de profesor Wilson a dat colţul după ce le-a tras clapa vampirilor, mda, cred că ar cam trimite vreo doi poliţai pe-aici, să facă inventarul bunătăţilor. Aşa că ar fi de preferat s-o ştergem.

Ea îndesă la loc cărticica în Biblie şi vru să le pună în rucsac, dar se opri, pradă unei totale disperări. Avea deja prea multe.

— Mai avem nevoie de o sacoşă, zise. Una mică. Shane aduse din bucătărie o pungă din plastic, puse înăuntru Biblia, după care o grăbi spre ieşire. Ea mai privi, pentru ultima dată, livingul pustiu al profesorului Wilson. Un ceasornic ticăia pe o policioară, şi totul aştepta o viaţă care nu mai avea să revină vreodată.

Avusese dreptate mai devreme. Chiar era trist.

— Fuga, mai întâi de toate, o sfătui Shane. Boceala, pe urmă.

Era o deviză perfectă pentru Morganville.

Ajunseră acasă cu aproximativ o jumătate de oră mai devreme, dar în clipa în care cotiră, intrând pe strada Lot, unde matahala gotică reprezentată de Casa de Sticlă făcea ca aproape toate celelalte clădiri, mai noi, din jurul ei, să pară pipernicite, ochii lui Claire se opriră imediat asupra unui SUV albastru parcat lângă trotuar. Părea cunoscut...

— O, Doamne, zise ea, încremenind pe loc.

— Cum, te opreşti? Nu mi se pare o idee prea bună. Haide, Claire, să...

— Asta-i maşina părinţilor mei! zise ea. Părinţii mei sunt aici! Of, Doamne!

Ultimul cuvânt fii, practic, un scâncet, şi s-ar fi întors să fugă dacă Shane n-ar fi prins-o de gulerul bluzei, trăgând-o înapoi.

— Mai bine împacă-te cu situaţia, zise el. Dacă ţi-au dat de urmă până aici, înseamnă că n-au de gând să plece acasă fără să te salute.

— Of, frate! Dă-mi drumul!

Îi dădu. Claire îşi aranjă cu un gest nervos bluza la umeri şi-l privi furioasă, iar el îi răspunse printr-o plecăciune extravagantă.

— Tu prima, zise Shane. Eu îţi ţin spatele.

Dar pe ea o preocupa, cel puţin deocamdată, faţa.

Deschizând uşa casei, auzi vocea neliniştită a lui Eve.

— Sunt convinsă c-o s-ajungă dintr-o clipă în alta... e, ştiţi, la ore, şi...

— Domnişoară, fata mea nu este la ore. Eu am fost la orele ei. N-a fost la şcoală toată după-amiaza. Şi-acum, ai de gând să-mi spui unde este, sau va trebui să chem poliţia?

Vocea tatălui ei era şucărită. Claire înghiţi în sec, se împotrivi ispitei care-o îmboldea să facă pasul înapoi, să închidă uşa şi să fugă — în principal, din cauză că Shane era imediat în spatele ei şi că lui i se părea situaţia mult prea distractivă, încât s-o lase să scape — şi porni pe coridor în direcţia vocilor. Deocamdată, se auzeau doar Eve şi tata. Unde-o fi...

— Claire!

Ţipătul acesta de uşurare l-ar fi recunoscut oriunde în lume. Până să poată spune Bună, mami, fu cuprinsă într-o îmbrăţişare şi într-un val de parfum L'Oréal. Parfumul persistă mai mult decât îmbrăţişarea, care se transformă în ţinerea lui Claire la o lungime de braţ şi scuturarea ei ca pe o păpuşă din cârpă.

— Claire, ce-ai făcut? Ce cauţi aici?

— Mami...

— Am fost atât de îngrijoraţi pentru tine, după accidentul acela îngrozitor, dar Les n-a putut să scape de la muncă până azi...

— N-a fost chiar atât de mare scofală, mami...

— Şi trebuia să venim să te vedem, dar am găsit camera ta din cămin goală. La ore n-ai fost... Claire, ce s-a întâmplat cu tine? Nu pot să cred că faci una ca asta?

— Dar ce fac? întrebă ea, oftând. Mami, vrei să nu mă mai zgâlţâi? Mă faci să ameţesc.

Mama îi dădu drumul şi-şi încrucişă braţele. Nu era prea înaltă — doar cu vreo cinci centimetri peste înălţimea lui Claire, chiar şi cu tocurile ei medii — dar tata, care-l privea fioros pe Shane din fundal, era la fel de înalt şi de două ori mai lat.

— El e? întrebă. El te-a vârât în necazuri?

— Nu eu, se apără Shane. Aşa e faţa mea.

— Gura! îi şuieră Claire. îşi dădea seama că lui i se părea distractiv. Ei, nu. Shane nu e decât un prieten, tată. La fel ca Eve.

— Eve? Părinţii ei se priviră reciproc, consternaţi. Adică...

Simultan, îşi îndreptată privirile îngrozite spre Eve, care stătea cu braţele încrucişate, străduindu-se să pară pe cât posibil de sfioasă, în condiţiile unei vestimentaţii ca de balerină goth: numai plasă neagră peste fusta şi peste bluza roşie din satin. Avea un zâmbet drăguţ, pe care-i cam stricau însă rujul de un roşu aprins (să-i fi împrumutat de la Miranda?) şi cerceii în formă de cranii.

— Claire, rosti slab mama ei, aveai prietene atât de drăguţe. Ce s-a întâmplat cu Elizabeth?

— S-a dus la Texas A & M[32], mami.

— Nu e un motiv să nu mai fiţi prietene.

Logică tipică pentru mama. Claire ajunse la concluzia că Shane avusese dreptate: nu avea cum să scape din situaţia asta. Putea la fel de bine să sară în apă: rechinii oricum i-ar fi dat roată, orice-ar fi făcut.

— Mamă, Eve şi Shane sunt doi dintre colegii mei de locuinţă. De aici. Din casa asta.

Tăcere. Mama şi tata păreau încremeniţi.

— Les? întrebă mama. A spus cumva că locuieşte aici?

— Domnişoară, tu nu locuieşti aici, declară tata. Tu locuieşti în cămin.

— Ba nu. Locuiesc aici, fiindcă asta e hotărârea mea.

— Este ilegal! Regula spune că trebuie să locuieşti în campus, Claire. Nu poţi chiar să...

Dincolo de ferestre, noaptea se strecura, învăluindu-i furişă şi agilă ca un asasin.

— Ba pot, îl întrerupse Claire. Am şi făcut-o. Şi nu mă mai întorc la cămin.

— Ei bine, nici eu nu plătesc o grămadă de bani ca tu să te stabileşti ilegal într-o dărăpănătură veche cu o gaşcă de...

Tatăl ei rămase în pană de cuvinte când veni vorba să-şi exprime consideraţia faţă de Eve şi de Shane.

— Prieteni! Şi măcar sunt şi ei la şcoală?

— Eu, în prezent, sunt între două specializări, se amestecă

---

32 Universitate cu sediul în localitatea College Station, cea mai mare instituţie din Texas şi a şaptea ca mărime din S.U.A. La înfiinţare, în 1876, a fost numită Agricultural and Mechanical College of Texas (Şcoala superioară agricolă şi mecanică din Texas) şi avea ca scop pregătirea tinerilor albi în domeniile agricol şi militar. Abia după 1960 a devenit mixtă şi şi-a lărgit considerabil sfera tematică, iniţialele A & M fiind păstrate ca legătură cu trecutul instituţiei

Shane.

— Taci odată! Lui Claire aproape că-i dăduseră lacrimile.

— Bine, ajunge. Ia-ţi lucrurile, Claire. Mergi cu noi.

Tot amuzamentul i se şterse lui Shane de pe faţă.

— Nu, nu merge, zise. Nu noaptea. îmi pare rău.

Tata se înroşi tot la faţă şi se înfurie şi mai rău, ridicând un deget spre ea.

— De-asta eşti aici? Cu băieţi mai mari? Locuind sub acelaşi acoperiş?

— Of, Claire, suspină mama. Eşti prea tânără pentru aşa ceva. Iar tu...

— Shane, o ajută Shane.

— Shane, sunt convinsă că eşti un băiat cât se poate de cumsecade — cu toate că nu părea grozav de convinsă — clar trebuie să înţelegi că fata noastră este foarte specială, şi foarte tânără pe deasupra.

— E un copil! o întrerupse tata. Are şaisprezece ani! Şi dacă ai profitat cumva de ea...

— Tată! izbucni Claire, care avea impresia că faţa îi era la fel de roşie ca a tatălui ei, dar din motive extrem de diferite. Gata, ajunge! Shane e prietenul meu! Nu mă mai face de ruşine!

— Să te fac de ruşine pe tine? Claire, dar noi cum crezi că ne simţim? răcni tata.

În tăcerea care se aşternu, Claire îl auzi pe Michael rostind, cu blândeţe, de pe scară:

— Cred că ar fi mai bine să stăm jos cu toţii.

Nu stătură jos chiar cu toţii. Shane şi Eve fugiră în bucătărie, de unde Claire auzi zăngănit de cratiţe şi şuşoteli furioase; ea stătea, deloc comod, pe canapea, între copertele ei părinteşti, privind cu jale spre Michael, care se aşezase pe fotoliu. Arăta calm şi adunat, dar, la urma urmei, era şi cazul. Mami, tati, el e Michael A, şi e mort... Mda, asta chiar că ar fi ajutat-o...

— Numele meu este Michael Glass, se prezentă, întinzându-i mâna tatălui lui Claire ca un egal. Tatăl, surprins, i-o luă şi i-o strânse. I-aţi cunoscut deja pe ceilalţi doi colegi de locuinţă ai noştri, pe Eve Rosser şi pe Shane Collins. Ştiu că sunteţi preocupaţi pentru Claire. Este normal. Ea e pentru prima dată pe cont propriu, şi e mai tânără decât cei mai mulţi dintre copiii care vin la facultate. Nu vă învinuiesc pentru faptul că sunteţi

îngrijoraţi.

Tata, confuz, se hotărî să joace cartea încăpăţânării.

— Şi dumneata cine naiba mai eşti, domnule Michael Glass?

— Sunt proprietarul casei, răspunse el. I-am închiriat o cameră fiicei dumneavoas-tră.

— Câţi ani ai?

— Puţin peste optsprezece. La fel au şi Shane, şi Eve. Ne cunoaştem între noi de multă vreme şi, sincer să fiu, n-am prea fi vrut să primim şi pe altcineva în casă, dar... Michael ridică din umeri. Aveam un dormitor liber, iar împărţirea costurilor la patru este preferabilă faţă de cea la trei. M-am gândit mult până s-o las pe Claire să stea aici. Am ţinut şedinţe cu toţi cei din casă.

Claire clipi spre el, nedumerită. Chiar s-a gândit? Chiar au ţinut şedinţe?

— Fata mea este minoră, zise tatăl. Nu mă bucur deloc pentru situaţia aceasta. Absolut deloc.

— Domnule, vă înţeleg. Nici eu nu m-am bucurat, să ştiţi. Până şi faptul că ea stă aici înseamnă un risc pentru noi, înţelegeţi?

Michael nu avea nevoie să argumenteze: Claire văzu clar că tatăl ei înţelesese pe deplin.

— Numai că ea avea nevoie de noi, iar noi nu puteam să-i întoarcem spatele, adăugă Michael.

— Nu puteai să întorci spatele banilor ei, ripostă tatăl, încruntându-se. În loc de orice alt răspuns, Michael se ridică, se duse spre o cutiuţă din lemn aşezată pe o etajeră şi scoase de-acolo un plic, pe care i-l întinse tatălui lui Claire.

— Asta e plata chiriei, zise el. Suma întreagă. Am păstrat banii, pentru eventualitatea în care ea ar fi vrut să plece. N-a fost vorba deloc despre bani, domnule Danvers. A fost vorba despre siguranţa lui Claire.

Michael îi aruncă o privire rapidă, iar Claire îşi muşcă buzele. Spera să evite asta — spera cu disperare — dar acum nu mai vedea nicio cale de scăpare. Îi făcu un uşor semn de încuviinţare şi se lăsă pe spate, peste pernele canapelei, încercând să se facă pe cât posibil mai măruntă. Şi mai măruntă.

— Căminul lui Claire era numai pentru fete, preciză mama ei. Întinse mâna să-şi mângâie fata pe păr cu un gest absent, aşa cum proceda când era mititică. Iar Claire o suportă. De fapt, în taină chiar simţea o oarecare plăcere, una mică, şi fu nevoită să

se împotrivească tentaţiei de a se relaxa alături de mama şi de a se lăsa îmbrăţişată de ea. Protejată. Era în siguranţă, nu? continuă mama. Fata aceea, Monica, zicea...

— Ai vorbit cu Monica? întrebă tăios Claire, privindu-şi mama cu ochii mari. Mama se încruntă un pic şi o umbră de nelinişte îi întunecă ochii.

— Da, sigur că am vorbit. Încercam să aflu unde ai dispărut, iar Monica a fost foarte îndatoritoare.

— Da, sigur, bombăni Claire. Imaginea cu Monica, stând faţă-n faţă cu mama ei şi zâmbindu-i — probabil, cu o înfăţişare nevinovată şi drăgălaşă — îi făcea greaţă.

— Ea mi-a zis că locuieşti aici, încheie mama, încă încruntată. Claire, scumpo, de ce ai plecat din cămin? Ştiu că nu eşti o fată nechibzuită. N-ai fi făcut-o, dacă n-ai fi avut un motiv.

— A avut, răspunse Michael, în locul ei. A fost hărţuită.

— Hărţuită? repetă mama cuvântul, ca şi când habar n-ar fi avut ce însemna.

— Din ceea ce mi-a povestit Claire, totul a pornit dintr-un fleac: toate boboacele şi-o cam încasează de la cele cu vechime. Un obicei urât, dar nu foarte periculos. Numai că ea s-a nimerit cum nu trebuia pe lângă cine nu trebuia, şi a ajuns să fie rănită.

— Rănită? Acesta fusese tata, care avea acum de ce să se agaţe.

— Când a venit aici, avea atâtea vânătăi, de ziceai că e o hartă rutieră, preciză Michael. Cinstit să fiu, am vrut să chem poliţia. Ea nu m-a lăsat. Dar nici nu puteam s-o las să se mai întoarcă în căminul ăla. Nu numai că avea să ia din nou bătaie... dar cred că şi viaţa îi era în primejdie.

Mama încremeni cu mâna în părul lui Claire şi scoase un mic geamăt.

— N-a fost chiar atât de rău, sări Claire. Adică, uite, n-am nimic rupt, sau mai ştiu eu ce. Am avut o gleznă umflată ceva vreme, şi un ochi vânăt, dar...

— Un ochi vânăt?

— S-a dus. Vezi? zise Claire, fluturându-şi genele. Mama îi examină faţa cu o nelinişte chinuitoare. Serios, s-a dus, insistă fata. S-a terminat. Totul e bine acum.

— Ba nu, interveni Michael. Nu e bine. Dar Claire se descurcă, iar noi avem grijă de ea. Mai ales Shane. El... el a avut o soră mai mică, şi-şi dă tot interesul să se asigure că fata

dumneavoastră nu păţeşte nimic. Dar, mai mult decât atât, eu sunt de părere că şi Claire are grijă de ea însăşi. Iar acesta este un lucru pe care trebuie să-l înveţe, sunteţi de acord?

Michael se aplecă în faţă, cu mâinile împreunate lejer şi cu coatele rezemate pe genunchi. În lumina aplicelor, părul lui era de un auriu bogat, iar ochii, de un albastru îngeresc. Dacă vreodată putea cineva să arate demn de toată încrederea, atunci acela era Michael Glass.

Fireşte, era mort şi aşa mai departe, iar Claire era nevoită să-şi muşte limba ca nu cumva să-i scape o astfel de informaţie, în starea ei, atât de afectată de panică.

Mami şi tati se gândeau. Ştia că era momentul să spună ceva... ceva important. Ceva care să-i convingă să n-o ducă de urechi acasă.

— Nu pot să plec, le zise. Vorbele îi veniseră din suflet, şi exprimau exact ceea ce simţea. Şi vocea îi sună absolut fermă... măcar o dată. Mami, tati, continuă ea, ştiu că vă temeţi pentru mine, iar eu... vă iubesc. Dar am nevoie să rămân aici. Michael nu v-a spus-o, dar ei îşi pun pielea-n joc pentru mine, iar eu le sunt datoare să rămân alături de ei până când se va rezolva totul, şi ei nu vor mai putea avea necazuri din cauza mea. E ceea ce trebuie să fac, înţelegeţi? Şi pot s-o fac. Trebuie.

— Claire, zise mama, cu o voce pierită, sugrumată. Ai şaisprezece ani! Eşti un copil.

— Ba nu, replică ea, simplu. Am şaisprezece şi jumătate, şi n-am de gând să renunţ. Niciodată n-am renunţat. Şi voi ştiţi asta.

O ştiau. Claire luptase de când se ştia împotriva inegalităţii şanselor, şi amândoi părinţii ei o ştiau. Ştiau şi cât era de încăpăţânată. Mai mult, ştiau şi cât de important era pentru ea.

— Mie nu-mi place asta, zise tatăl ei, însă acum, după voce, părea nemulţumit, nu furios. Nu-mi place că locuieşti cu băieţi mai în vârstă decât tine. În afara campusului, Şi vreau ca persoanele care te-au maltratat să înceteze.

— Atunci, eu sunt cea care trebuie să le facă să înceteze, preciză Claire. E problema mea. Şi mai sunt şi alte fete din cămin maltratate, aşa că nu e vorba numai despre mine. Trebuie s-o fac şi pentru ele.

Michael îşi înălţă uşor sprâncenele, dar nu interveni. Mama îşi şterse ochii cu batista. Eve îşi făcu apariţia în prag, purtând un şorţ uriaş cu o emblemă înfăţişând două buze roşii şi pe care

scria PUPAŢI-O PE BUCĂTĂREASĂ. Îi privi ezitantă şi le adresă părinţilor lui Claire un zâmbet temător.

— Gata masa! anunţă ea.

— O, dar nu putem, zise mama.

— Nu putem, pe naiba, exclamă tata. Mor de foame. Ce-i ăla, chili?

Cina se desfăşură într-o atmosferă stingheritoare. Tata nu se abţinu de la mormăielile lui intolerante cu privire la calitatea mâncării. Shane părea, în cea mai mare parte a timpului, că abia îşi mai poate stăpâni râsul. Eve era atât de agitată, încât Claire avea impresia c-o să sară de pe scaun dintr-o clipă într-alta, de neastâmpăr, iar Michael... Michael era cel calm. Adultul. Claire nu se mai simţise niciodată, în viaţa ei, mai mult ca un copil la masa celor mari.

— Aşadar, Michael, întrebă mama lui Claire, în timp e ciugulea cu o lingură din chili, cu ce te ocupi?

Cu bântuitul casei în care a murit, răspunse Claire în gând, şi-şi muşcă iar limba, sorbind repede din cola.

— Sunt muzician, zise el.

— A, chiar aşa? se miră mama, luminându-se la faţă. La ce cânţi? Ador muzica clasică!

De data aceasta, până şi Michael păru stânjenit. Shane tuşi în şerveţel şi-şi goli cutia de Coca din câteva înghiţituri uriaşe, ca să-şi înece râsul cu sughiţuri.

— La pian şi la chitară, răspunse Michael. Dar în principal la chitară. Acustică şi electrică.

— Hm, mormăi tatăl lui Claire. Şi-ţi foloseşte la ceva?

Deja umerii lui Shane se zguduiau.

— Nu ştiu, zise Michael. Exersez din răsputeri.

— E foarte bun, sări Eve, cu ochii strălucitori şi scânteietori. Zău, Michael, ar trebui să nu mai fii atât de modest. Eşti de-a dreptul grozav. E doar o chestiune de timp până când o să reuşeşti ceva cu adevărat important, şi tu ştii asta.

Chipul lui Michael era... de nepătruns. Inexpresiv. Asta nu prea reuşea să-i ascundă suferinţa, se gândi Claire.

— Într-o zi, răspunse el, ridicând din umeri. Hei, Shane, mersi pentru cină. Bună mâncare.

— Mda, îl susţinu Eve. N-a fost rea deloc.

— Condimentată, remarcă tatăl lui Claire, de parcă ar fi fost

un cusur. Claire ştia precis că el obişnuia să adauge sos Tabasco încă pe jumătate faţă de cât avusese acum în mâncare. V-ar deranja dacă aş mai lua o porţie?

Eve sări de pe scaun ca un muţunache dintr-o cutie.

— V-aduc eu!

Numai că tata era în capul mesei, cel mai aproape de bucătărie, şi deja se ridicase şi se îndrepta în direcţia aceea.

Michael şi Shane schimbară o privire între ei. Claire se încruntă, încercând să-şi dea seama de ce se arătau atât de alarmaţi.

Aşteptară în tăcere cât timp se deschise frigiderul, clănţăniră sticlele, apoi se închise la loc. Tata se întoarse, cu o cutie brumată de Coca într-o mână.

În cealaltă, ţinea o sticlă cu bere. O aşeză pe mijlocul mesei şi-i aruncă o privire fioroasă lui Michael.

— Eşti amabil să-mi explici ce caută o bere într-un frigider din casa în care se află o fată de şaisprezece ani? îl luă el la rost. Ca să nu mai vorbesc că niciunul dintre voi nu are vârsta legală ca s-o bea.

Ei bine, asta fusese. Uneori, îşi zise Claire, pur şi simplu n-aveai cum să ieşi învingător.

Avea la dispoziţie două zile, şi asta numai pentru că tatăl ei fusese de acord să-i permită să meargă la secretariat şi să-şi rezolve formalităţile pentru transfer. Michael făcuse tot ce-i stătea în puteri, însă nici măcar înfăţişarea angelică şi totala sinceritate nu erau suficiente de data aceasta. De la un anumit punct încolo, Shane încetase să se mai distreze şi începuse să urle. Eve se dusese în camera ei.

Claire plânsese. Mult. Cu furie.

Era, în realitate, într-atât de supărată, încât nici nu prea-i mai păsa că mama şi tata aveau să plece cu maşina din Morganville pe întuneric, neprotejaţi şi nepreveniţi. Michael se ocupă, totuşi, de aspectul acesta, ticluind o poveste despre existenţa în regiune a unor bande de hoţi de automobile, specializaţi în SUV-uri. Era tot ce se putea face şi, oricum, mai mult decât ar fi dorit Claire.

Tatăl ei o privise ca pe o dezamăgire.

Ea niciodată, în viaţa ei, nu mai fusese o dezamăgire, iar asta o întorcea complet pe dos, fiindcă n-o merita, nici măcar un pic.

Michael şi Shane stăteau în pragul casei, privind cum părinţii ei se grăbeau, prin întuneric, spre SUV-ul lor. Shane, observă ea, avea o cruce mare, cioplită de mână, şi era pregătit să sară în ajutor, chiar dacă era al naibii de înfuriat. Totuşi, nu fu nevoie de intervenţia lui. Mama şi tata se urcară în maşina lor şi plecară prin noaptea tăcută din Morganville, aşa că Michael închise uşa, o încuie, apoi se întoarse s-o privească pe Claire.

— Îmi pare rău, zise. Ar fi putut să iasă şi mai bine.

— Crezi? îl repezi ea. Avea ochii umflaţi şi încinşi, şi se simţea de parcă ar putea să explodeze, de cât vibra de furie. Nu plec, declară ea. Nici gând!

— Claire, zise Michael, întinzându-se şi punându-i mâinile pe umeri. Până când împlineşti optsprezece ani, chiar nu ai dreptul să spui aşa ceva, bine? Ştiu, ai aproape şaptesprezece, eşti mai inteligentă decât nouăzeci la sută din populaţia lumii...

— Şi cu sută la sută mai inteligentă decât oricine din casa asta, interveni Shane.

— ... dar asta nu contează. Va conta, dar nu în clipa de faţă. Dacă te hotărăşti să te împotriveşti părinţilor tăi, o să iasă urât şi, Claire, nu ne putem permite asta. Înţelegi?

Îi căută privirea, şi ea fu nevoită să încuviinţeze.

— Îmi pare rău, continuă el. Crede-mă, nu aşa aş fi vrut să se-ntâmple, dar bine măcar că scapi de Morganville, O să fii la adăpost.

O îmbrăţişă. Ea simţi cum i se taie răsuflarea pentru o clipă, după care el se desprinse şi se îndepărtă.

Claire îşi întoarse privirea spre Shane.

— Ei bine, eu n-o să te iau în braţe, zise el. Era foarte aproape de ea, atât de aproape, încât trebuia să-şi lungească gâtul ca să-l privească în ochi. Şi, pentru câteva clipe foarte lungi, nu spuseră nimic; el doar... o privi. Dincolo, în living, o auzi pe Eve vorbind cu Michael, dar aici, în antreu, domnea tăcerea. Îşi auzea inima bătându-i cu putere, şi se întreba dacă nu cumva o auzea şi el.

— Claire... zise Shane, într-un târziu.

— Ştiu, îl întrerupse ea. Am şaisprezece ani. Am auzit asta deja.

El o cuprinse cu braţele. Nu tocmai cum o îmbrăţişase Michael... nu ştia de ce anume i se părea altfel, dar era. Nu era o îmbrăţişare; era — aşa simţea ea — apropiere.

El nu se mai reţinea: asta era. Şi ea se destinse în braţele lui, cu un oftat fără răsuflare, lipindu-şi obrazul de pieptul lui, aproape torcând de uşurare. El îşi sprijini bărbia de creştetul ei. Se simţea atât de mică pe lângă el, dar era bine. N-o făcea să se simtă slabă.

— O să-mi fie dor de tine, îi şopti el, iar ea se lăsă pe spate, să-l privească din nou în ochi.

— Chiar?

— Mda.

Crezu — chiar crezu — că avea s-o sărute, dar tocmai atunci, o auzi pe Eve strigând: „Shane!”, iar el tresări, se trase înapoi, şi iată-l pe vechiul Shane, pe arogantul Shane, întorcându-se.

— Tu ai făcut ca viaţa de pe-aici să devină palpitantă, îi mai zise el.

Şi porni cu paşi elastici de-a lungul coridorului, iar ea simţi o izbucnire de furie pură.

Băieţii. De ce erau ei întotdeauna atât de tâmpiţi?

Noaptea îşi derulă obişnuitele trucuri: scârţâituri sinistre de sus, şuierăturile vântului în ferestre, ciocănitul crengilor. Claire nu putu să doarmă. Nu se putea obişnui cu ideea că încăperea aceasta, camera aceasta încântătoare, avea să-i mai aparţină doar pentru încă două nopţi, după care avea să fie transportată de-acolo, umilită şi înfrântă, înapoi acasă. Nici gând ca părinţii ei s-o mai lase acum oriunde. Era nevoită să mai aştepte un an şi jumătate, ceea ce însemna că dosarul pentru admitere trebuia refăcut, şi era obligată s-o ia de la început...

Cel puţin, acum nu mai avea importanţă că trăgea chiulul de la ore, se gândi, şi-şi burduşi perna cu pumnul, dându-i o formă mai comodă. În mai multe rânduri.

Dac-ar fi adormit — fie şi numai un pic — n-ar fi auzit ciocănitul în uşă, atât de uşor fusese, însă era prea agitată şi încărcată de o energie febrilă, aşa că se prelinse jos din pat şi se duse să descuie şi să deschidă uşa.

Era Shane. Stătea acolo, în faţa uşii, evident dorind să intre, neîndrăznind să intre, mai nesigur decât îl văzuse ea vreodată. Purta un tricou lăbărţat şi pantaloni de trening, era desculţ, şi ea simţi un val de... ceva... străbătând-o.

Probabil că în aşa ceva dormea el. Sau... poate în ceva mai puţin de-atât.

OK, chiar era cazul să nu se mai gândească la asta.

Deveni conştientă, o secundă de fierbinţeală mai târziu, că ea era într-un tricou subţire, prea larg — unul dintre cele vechi ale lui Michael — şi avea picioarele goale de la jumătatea coapselor în jos. Să fi spus că era pe jumătate goală n-ar fi însemnat o exagerare.

— Bună, zise ea.

— Bună, răspunse Shane. Te-am trezit?

— Nu. Nu puteam să dorm.

Era acut conştientă de prezenţa patului în spatele ei, cu aşternuturile mototolite.

— Ăăă... vrei să... ăăă... să intri?

— Mai bine nu, rosti el, moale. Claire, eu...

Scutură din cap, părul şaten fluturându-i în jurul feţei.

— Nici măcar n-ar fi trebuit să fiu aici.

Dar nici nu pleca.

— Bine, zise ea. Eu stau jos. Tu, dacă vrei să stai acolo în picioare, treaba ta.

Se duse spre pat şi se aşeză, grijulie la poziţie. Picioarele lipite, cuviincios şi corespunzător. Degetele picioarelor abia de atingeau covorul. Se simţea însufleţită şi fremătând toată.

Îşi coborî privirea spre mâinile ei, spre unghiile ciobite, şi începu să şi le roadă, nervoasă.

Shane făcu doi paşi înăuntru.

— În următoarele două zile, nu vreau să ieşi din casă, zise el.

Asta nu era ceea ce s-ar fi aşteptat ea să audă din partea lui. Absolut deloc.

— Taică-tău deja crede că te îmbătăm şi organizăm orgii pe palier. Şi ultimul lucru pe care l-aş vrea ar fi să te trimit acasă cu urme de colţi pe gât. Sau într-un sicriu.

Vocea îi scăzu şi mai mult.

— N-aş putea să suport una ca asta. Chiar n-aş putea. Ştii, nu?

Ea nu-şi ridică privirea. El se mai apropie cu un pas, iar tălpile goale şi pantalonii de trening îi apărură în câmpul vizual.

— Claire. Trebuie să-mi promiţi.

— Nu pot, răspunse ea. Nu sunt copil mic. Şi nici sora ta.

El râse, un hohot surd, din fundul gâtului.

— A, da. Asta ştiu. Dar nu vreau să te mai văd că suferi. Palma lui făcută căuş îi cuprinse bărbia şi-i ridică faţa. Lumea

întreagă făcu liniște, într-o secundă de perfectă încremenire. Claire avea impresia că nici măcar inima nu-i mai bătea.

Buzele lui erau calde şi moi şi dulci, iar senzaţia o orbi de-a binelea, o făcu să se simtă neîndemânatică şi speriată. Eu niciodată... în viaţa mea... n-ar trebui să fac asta... Se detesta pe sine, se detesta din cauză că nu ştia să-i răspundă la sărut, ştia că el o compara cu toate celelalte fete, cu toate fetele mai pricepute pe care le sărutase.

Se opri. Inima îi bătea atât de tare, încât i se părea că-şi flutură aripile o pasăre în pieptul ei. Era roşie la faţă şi înfierbântată şi încălzită, atât de încălzită...

Shane îşi lipi fruntea de a ei şi oftă. Respiraţia lui îi încălzi faţa şi, de data asta, îl sărută ea, lăsându-şi instinctul s-o călăuzească, lăsându-l pe el s-o ridice în picioare. Mâinile le erau împreunate, degetele înlănţuite, iar anumite părţi din ea — părţi pe care până acum nu şi le încălzise vreodată decât singură — erau acum ca un cuptor încins.

De astă-dată, când se desprinseră să ia aer, el se trase înapoi de tot. Era roşu la faţă şi ochii îi străluceau. Claire îşi simţea buzele umflate, calde, de-a dreptul delicios de umede. Au, îşi zise ea. Cred c-ar fi trebuit să fac şi chestia cu limba. Transpunerea teoriei în practică era dificilă atunci când creierul voia s-o scurteze de tot.

— OK, zise Shane. Asta... asta n-ar fi trebuit să se-ntâmple.

— Probabil că nu, acceptă ea. Dar plec peste două zile. Ar fi fost o prostie dacă nu te-aş fi sărutat măcar o dată.

Nu mai ştiu precis cine pe cine sărută de data asta. Poate că se întorsese pe dos gravitaţia, poate că explodaseră stelele. Ea aşa simţea. Mâinile lui erau libere de data asta, şi-i cuprindea obrajii, îi mângâiau părul, gâtul, până spre umeri...

Icni în gura lui deschisă, iar el gemu. Gemu. Habar n-avea cum era posibil să fie străbătută aşa de o senzaţie, circulându-i prin piele şi prin nervi ca fulgerul.

Mâinile lui se opriră exact acolo, la mijloc.

Când li se atinseră limbile, delicate şi nesigure şi umede, i se înmuiară genunchii. Întreaga şiră a spinării îi clănţăni ca un şirag de oase uscate. Shane îi cuprinse talia cu braţul drept, ţinând-o aproape, şi-şi încleştă stânga de ceafa ei.

OK, ăsta chiar era sărut. Sărut de-adevăratelea. Nu doar un sărut de dinaintea plecării, nu un rămas-bun, ăsta era unul de

Bună, frumoaso, şi uau, niciodată nu bănuise măcar că ar putea să se simtă aşa.

Când o lăsă din braţe, ea căzu pe spate, aşezându-se pe pat, complet slăbită, şi gândindu-se că, dacă el ar fi urmat-o, s-ar fi trântit de-a binelea şi...

Dar Shane făcu doi paşi uriaşi înapoi, după care se răsuci pe călcâie şi ieşi pe coridor. Ferindu-şi intenţionat privirea. Cuprinsă de un soi de transă onirică, îi urmări muşchii puternici, mari, ai spatelui, agitându-i-se pe sub tricou, în timp ce inspira profund.

— OK, zise el, în cele din urmă, întorcându-se. Dar rămânând bine de tot pe coridor. OK, asta chiar n-ar fi trebuit să se-ntâmple. Şi noi n-o să vorbim despre asta, da? Niciodată, da?

— Da, aprobă ea. Se simţea de parcă i-ar picura lumină din buricele degetelor. De parcă i s-ar fi revărsat din degetele de la picioare. Se simţea inundată de lumină, de fapt, de o lumină solară cremoasă şi caldă. Nu s-a întâmplat niciodată.

El deschise gura, apoi o închise la loc şi-şi închise şi ochii.

— Claire...

— Ştiu.

— Încuie uşa, zise el.

Ea se ridică şi o închise aproape de tot. O ultimă privire spre el prin deschizătură, după care încuietoarea clănţăni şi zăvorul de siguranţă lunecă până la capăt.

Auzi un bubuit înfundat în uşă. Shane se lăsase să cadă peste ea de cealaltă parte, ştia asta.

— Sunt un om mort, murmură el.

Ea se întoarse în pat şi stătu acolo întinsă, plină de lumină, până dimineaţă.

Paisprezece

Nici urmă de Shane luni dimineaţă, însă ea coborâse din pat foarte devreme; mai precis, imediat după ce probabil că dispăruse Michael în ceaţă. Făcu un duş şi scoase o Pop-Tart din bufet pentru micul dejun, spălă vasele aruncate în chiuvetă după dezastrul de aseară al Cinei cu Părinţii — ce, asta nu fusese treaba lui Michael? — şi-şi goli rucsacul, astfel încât să poată îndesa în el recipientul metalic (pe care avea să-l restituie laboratorului de chimie, ceea ce ar fi însemnat că luase cu împrumut, nu furase) şi Biblia, cu secretul ei bine ascuns.

Dar apoi se gândi: N-ar mai fi de niciun folos dacă mi-ar fura-o, pur şi simplu, aşa că o scoase din rucsac şi-o puse pe etajeră, înghesuind-o între un vechi volum 10 din Enciclopedia Universală şi un roman de care nu auzise în viaţa ei. Apoi, ieşi din casă, încuie uşa şi porni spre şcoală.

Laboratorul de chimie era aglomerat atunci când ajunse acolo, între două ore, şi nu avu nicio problemă să se strecoare în magazia cu materiale şi să pună recipientul la loc, după ce-şi şterse cu grijă amprentele de pe orice-i trecu prin minte. Această datorie morală fiind achitată, se grăbi spre secretariat, să-şi completeze actele necesare retragerii de la şcoală. Nimeni nu păru surprins. Bănui că oricum se retrăgeau pe capete. Sau dispăreau.

Era ora prânzului când plecă spre Common Grounds. Eve tocmai sosea, căscând şi cu ochii cârpiţi; păru surprinsă s-o vadă pe Claire, căreia îi întinse o ceaşcă de ceai.

— Credeam că nu trebuia să ieşi din casă, zise ea. Michael şi Shane ziceau...

— Trebuie să vorbesc cu Oliver, o întrerupse Claire.

— E în spate, îi arătă Eve. În birou. Claire? E ceva în neregulă?

— Nu, îi răspunse. Dar cred că e momentul să se schimbe ceva.

Uşa pe care scria BIROU era închisă. Ciocăni, auzi vocea caldă a lui Oliver invitând-o să intre, şi intră. Stătea în spatele unui mic pupitru într-o încăpere extrem de mică, fără ferestre, cu un computer pornit în faţă. Îi zâmbi şi se ridică să-i strângă mâna.

— Claire, zise. Mă bucur să te văd teafără. Am auzit c-au fost

unele... neplăceri.

Oliver purta un tricou cu Grateful Dead[33] şi blugi cu petice decolorate pe genunchi; nu atât pentru stil, cât pentru tăvăleală. Părea obosit şi îngrijorat, iar ei i se păru deodată că avea ceva anume prin care semăna foarte mult cu Michael. Cu excepţia faptului că el era aici, ziua, desigur, ca şi noaptea, aşa că nu putea să fie o fantomă. Sau putea?

— Brandon e foarte nemulţumit, zise el. Mă tem c-o să treacă la represalii. Lui Brandon îi place să lovească dintr-o parte, nu drept din faţă, aşa că ar fi mai bine ca şi prietenii tăi să fie cu băgare de seamă. Şi aici s-ar include şi Eve. Am rugat-o să-şi ia măsuri suplimentare de precauţie.

Ea încuviinţă, cu inima cât un purice.

— Ăăă... şi dac-aş avea eu ceva de oferit la schimb?

Oliver se aşeză, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— La schimb cu ce? Şi cui?

— Eu... am ceva important. Nu vreau să intru în mai multe detalii.

— Mă tem că va trebui, dacă vrei ca eu să joc un fel de rol de intermediar în numele tău. Nu pot să negociez dacă nu ştiu ce ofer.

Ea îşi dădu seama că avea încă în mână ceaşca de ceai, aşa c-o aşeză pe colţul biroului.

— Âăă... aş prefera s-o fac eu însămi. Dar nu ştiu la cine să mă duc. Bănuiesc că la persoana de care ascultă Brandon. Sau chiar mai sus.

— Există o ierarhie socială în comunitatea vampirilor, fu de acord Oliver. Brandon nu prea e aproape de vârf. Există două facţiuni, să ştii. Brandon face parte din una dintre ele: din cea întunecată, presupun c-ai putea s-o numeşti. Depinde de unghiul de vedere. Oricum, din punctul de vedere omenesc, niciuna dintre facţiuni nu e tocmai pură ca floarea de crin.

Ridică din umeri.

— Eu pot să te-ajut, dacă-mi dai voie. Crede-mă, nu ţi-ai dori să ai de-a face singură cu astfel de persoane. Şi nu sunt sigur nici măcar că ţi-ar permite să te apropii.

Claire îşi muşcă buzele, amintindu-şi de ceea ce spusese Michael referitor la înţelegerile din Morganville. Ea nu se

---

33 Una dintre cele mai populare formaţii rock ale epocii flower power (hippy), renumită pentru lungile improvizaţii instrumentale din concerte

pricepea la aşa ceva; o ştia bine. Şi nici nu cunoştea regulile.

— OK, zise. Am cartea.

Sprâncenele sure ale lui Oliver se lăsară în jos, alcătuind o linie dreaptă.

— Cartea?

— Ştii tu. Cartea.

— Claire, rosti el, cu încetineală. Sper că înţelegi ce spui. Pentru că n-ai voie să te înşeli în privinţa asta, şi sub nicio formă să minţi. Un bluf ar însemna moartea, atât a ta, cât şi a prietenilor tăi. Fără milă. Au încercat şi alţii, predându-le falsuri, sau pretinzând că au cartea, dar apoi fugind. Toţi au murit. Toţi. înţelegi?

Ea înghiţi din nou, convulsiv. Îşi simţea gura extrem de uscată. Se străduia să-şi amintească senzaţia de noaptea trecută, numai căldură şi lumină, dar ziua era rece şi dură şi înfricoşătoare. Iar Shane nu era aici.

— Da, răspunse în şoaptă. Înţeleg. Numai că eu o am, şi nu cred să fie un fals. Şi sunt dispusă s-o ofer la schimb.

Oliver nici nu clipi. Ea încercă să-şi abată privirea, dar era ceva anume la el, ceva dur şi poruncitor, făcând-o să simtă un val de frică reală.

— Foarte bine, zise el. Dar nu poţi să faci asta de una singură. Eşti prea tânără, şi prea fragilă. Pot să iau sarcina asta asupra mea, dar am nevoie de dovezi.

— Ce fel de dovezi?

— Trebuie să văd cartea. Să fac fotografii, măcar cu coperta şi cu o pagină de interior, să-i dovedesc autenticitatea.

— Credeam că vampirii nu pot s-o citească.

— Nu pot, cel puţin din câte susţine legenda. E vorba despre simbol. Ca şi simbolurile care asigură Protecţia, are anumite proprietăţi pe care oamenii nu sunt capabile să le înţeleagă întru totul. În acest caz, le tulbură simţurile vampirilor. Numai oamenii sunt capabili să citească toate cuvintele dinăuntru... numai că o fotografie înlătură confuzia. Minunat lucru, tehnologia.

Aruncă o privire spre ceas.

— În după-amiaza asta am o întâlnire pe care nu pot s-o amân. Trec diseară pe la tine acasă, dacă vrei. Mi-ar plăcea să am o şansă să discut şi cu Shane şi cu Eve, în acelaşi timp. Şi cu celălalt prieten, cel pe care nu l-am văzut niciodată intrând...

Michael, corect? Michael Glass?

Claire se pomeni făcând un semn de încuviinţare, un pic alarmată şi nici măcar dându-şi seama precis de ce-ar trebui să fie aşa. Doar era OK, nu? Oliver era din tabăra băieţilor buni.

Şi habar n-avea la cine altcineva ar mai fi putut să apeleze, cel puţin în Morganville. La Brandon? Da. Tare bună opţiune...

— Diseară, repetă ea. OK.

Se ridică şi ieşi, simţindu-se neobişnuit de înfrigurată. Eve o privi, se încruntă şi încercă să vină după ea, însă se înghesuiau mai multe persoane la bar, iar Claire se grăbi să ajungă la uşă şi să fugă înainte ca Eve s-o poată încolţi. Nu voia să discute despre ceea ce făcuse. Avea o bolnăvicioasă certitudine a faptului că tocmai comisese o cumplită greşeală, dar nu ştia ce anume, sau de ce, sau cum.

Era atât de transpusă de asta, pierdută în propriile gânduri şi legănată de fierbintea siguranţă a soarelui, ca să nu mai vorbim despre lumea de pe străzi, încât uită că nu toate primejdiile apăreau doar noaptea în Morganville. Primul semn de avertisment de care avu parte fu, de fapt, huruitul grav al unui motor, după care se pomeni lovită, pierzându-şi echilibrul şi prăbuşindu-se peste uşa din spate, încinsă de soare, a unei dubiţe, care se deschise.

Cineva o împinse dintr-o parte, altcineva o trase din cealaltă şi, înainte să poată scoate ceva mai mult decât un scheunat, era deja în dubiţă, mai multe trupuri îngrămădindu-se peste ea, după care uşa dubiţei se trânti, acoperind soarele. Alunecă pe podeaua mochetată în timp ce dubiţa accelera, şi auzi strigăte de bucurie şi râsete.

Râsete de fete.

Cineva se lăsa în genunchi pe pieptul ei, îngreunându-i respiraţia; încercă să se răsucească şi s-o azvârle de pe ea, dar nu-i merse. După ce clipi, alungându-şi stelele verzi, văzu că cea care stătea pe ea era Gina, arătând proaspăt machiată şi perfect la modă îmbrăcată, singurul amănunt discordant fiind licărul dement din ochi. Monica era îngenuncheată lângă ea, cu un zâmbet încordat, un mic zâmbet crud. Jennifer conducea. Mai erau şi alte două fete în dubiţă, ale căror chipuri şi le aminti ca aparţinându-le unora dintre cele prezente la confruntarea din subsolul căminului. După toate aparenţele, Monica îşi continua recrutările, iar acestea două reuşiseră să treacă de examenul

pentru admiterea la Şcoala Superioară de Psihopate.

— Dă-te jos de pe mine! urlă Claire, încercând s-o pocnească pe Gina. Monica o prinse de mâini şi i le smuci deasupra capului, dureros de tare. Dă-te jos, căţea!

Monica îi trase un pumn în burtă, scoţându-i tot puţinul aer care-l mai rămăsese în plămâni şi făcându-i respiraţia şuierătoare. Greutatea cu care o apăsa Gina făcea ca respiraţia să devină ceva incredibil de dificil. Oare era posibil să omori aşa pe cineva? Să-l sufoci aşa? Poate, dacă victima era mărunţică... aşa, ca ea...

Dubiţa îşi continua drumul, îndepărtând-o din ce în ce mai mult de siguranţă.

— Tu, zise Monica, aplecându-se asupra ei, chiar m-ai şucărit, paraşuto. Şi eu nu uit chestiile astea. Nici iubitul meu nu uită.

— Brandon? şuieră Claire. Doamne, măcar ia-ţi unul cu puls!

Pentru asta, se alese cu un nou pumn, dar acum o duru suficient cât s-o facă să plângă, de furie şi de neputinţă. Gina îşi încleştă o mână de gâtul ei şi începu să strângă. Nu destul cât s-o omoare, dar exact cât trebuia ca s-o doară şi să-i facă şi mai dificile icnetele după preţiosul şi puţinul aer.

Puteau s-o ţină aşa ore în şir, dacă voiau. Totuşi, Claire se gândi că mai aveau destule surprize puse deoparte pentru ea.

Şi, cum era de aşteptat, Monica îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de acolo o brichetă, una dintre acelea cu butan, cu flacără lungă şi strălucitoare. O aduse aproape de faţa lui Claire.

— O să facem un grătar, anunţă ea. Arătare friptă. Dac-o să mai scapi cu viaţă, o să fii hidoasă. Dar nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta, fiindcă probabil n-o să supravieţuieşti, oricum.

Claire ţipă din toate puterile care-i mai rămăseseră, ceea ce nu însemna mare lucru; totuşi, o zăpăci pe Monica şi categoric o sperie pe Jennifer, care conducea. Aceasta din urmă întoarse capul spre ele, sucind în acelaşi timp şi volanul.

Greşeală.

Dubiţa se înclină spre dreapta şi se izbi de ceva solid. Claire zbură prin aer, cu Gina călărind-o de parcă ar fi fost un covor fermecat. Se izbi de spătarul căptuşit al scaunelor, iar Monica şi Gina se rostogoliră învălmăşite, în timp ce dubiţa se oprea, derapând.

Claire îşi scutură panica şi plonjă spre uşa dubiţei. Ţâşni afară. Dubiţa se înfipsese în portbagajul unei alte maşini, parcată într-

o parte, şi alarma acesteia se declanşă. Se simţea ameţită şi fu cât pe ce să cadă, apoi o auzi pe Monica, zbierând furioasă după ea. Asta o făcu să-şi revină mai repede. Începu să fugă.

Partea aceea a centrului era, în cea mai mare parte, pustie: magazinele închise, doar câţiva pietoni pe stradă.

Niciunul dintre ei nu voia s-o privească.

— Ajutor! urlă ea, agitându-şi braţele. Ajutaţi-mă! Vă rog...

Cu toţii îşi continuară drumul, ca şi cum ea ar fi fost invizibilă. Scânci pentru o clipă, îngrozită, după care se azvârli după un colţ, unde se opri brusc.

O biserică! Nu văzuse niciuna în tot timpul cât fusese în Morganville, şi iată că avea acum una în faţă. Nu era mare: o clădire albă modestă, cu o clopotniţă de mici dimensiuni. Nu avea vreo cruce pe ea, însă era o biserică, indubitabil.

Traversă ca săgeata strada, urcă treptele şi izbi uşile din fugă.

Şi ricoşă din ele.

Erau încuiate.

— Nu! urlă, zgâlţâindu-le. Nu, haideţi, vă rog!

Afişul de pe uşă anunţa că biserica era deschisă de la apus şi până la miezul nopţii. Ce naiba... ?

Nu îndrăzni să se gândească prea mult. Sări jos de pe trepte şi fugi, ocolind clădirea până în spate. Lângă containerul pentru gunoi de acolo, era o uşă cu geam din sticlă. Şi aceasta era încuiată. Căută cu privirea în jur şi găsi o bucată ruptă de lemn, pe care o luă şi-o avântă ca pe o bâtă de baseball.

Zbang!

Îşi zgârie braţul întinzându-l prin spărtura geamului spre încuietoare, dar izbuti şi pătrunse înăuntru, trântind uşa după ea. O încuie la loc, privi disperată în jur şi găsi un avizier negru, pe care-l propti în spaţiul gol în care se aflase geamul. Cu puţin noroc, putea să treacă neobservat la o examinare rapidă.

Se trase înapoi, transpirată, simţind abia acum durerea în urma ciocnirii şi a fugii; se întoarse să meargă în capelă. Era, indiscutabil, o capelă, cu ferestre cu vitralii abstracte şi cu lungi şiruri de strane dintr-un lemn lucitor, dar nu se vedea nicio cruce, niciun crucifix, niciun simbol, de oricare fel. Biserica unitariană[34] la superlativ, îşi zise.

---

34 Doctrină creştină reformată, apărută în secolul al XVI-lea în diverse ţări europene, care nu recunoaşte Sfânta Treime, reprezentându-l pe Dumenezeu ca pe o unică persoană

Bine măcar că era pustie.

Claire se lăsă jos, pe o strană aflată la jumătatea drumului spre altar, şi se întinse cât era de lungă pe tapiţeria din catifea roşie. Inima îi bătea repede, atât de repede, şi era încă extrem de speriată.

Nimeni nu ştia unde se află. Şi, dacă încerca să plece, Monica putea să...

Aveau de gând să mă ardă de vie...

Se cutremură şi-şi şterse lacrimile de pe obraji, încercând să se gândească, să găsească o cale ca să scape din situaţia asta. Poate că exista un telefon pe-acolo. Oare s-o sune pe Eve, sau pe Shane? Pe amândoi, se hotărî. Pe Eve, pentru maşină, iar pe Shane, pentru rolul de bodyguard. Bietul Shane... Avusese dreptate: chiar ar fi trebuit să înceteze odată, să-l tot cheme ori de câte ori avea nevoie de forţă brută. Nu părea corect, într-un fel.

Claire încremeni, incapabilă să mai respire, în clipa în care auzi un zgomot slab în capelă. Ca un foşnet de stofă în mişcare. Abia o şoaptă, poate doar o draperie mişcându-se în briza iscată de aerul condiţionat, nu? Sau...

— Bună, zise femeia extrem de palidă aplecată deasupra stranei şi privind drept spre ea. Tu trebuie să fii Claire, cred.

De îndată ce groaza paralizantă se mai domoli puţin, Claire îşi dădu în sfârşit seama de unde s-o ia. Ştia unde o mai văzuse. Fusese doar o imagine de o fracţiune de secundă, însă era clar că ea fusese femeia — vampiriţa — care fusese adusă la Common Grounds într-o limuzină după ora închiderii.

Dar ce căuta ea într-o biserică?

Claire se ridică lent în şezut, neputând să-şi ia ochii de pe faţa femeii, care zâmbea uşor. Lumina se strecura delicat prin geamurile vitrate, învăluind-o într-o strălucire aurie.

— Te-am urmărit, zise femeia. Cu toate că, pe cuvânt, chiar îmi place puţin biserica asta. Foarte liniştită, nu ţi se pare? Un loc sacru. Şi unul care le garantează celor aflaţi înăuntru o anumită... imunitate faţă de pericol.

Claire îşi linse buzele şi simţi sarea din transpiraţie şi din lacrimi.

— Vreţi să spuneţi că n-o să mă omorâţi aici.

Zâmbetul rămase intact. Dacă se produse vreo schimbare,

atunci se lăţi şi mai mult.

— Exact asta vreau să spun, draga mea. Şi este valabil şi pentru gardienii mei, evident. Te asigur, sunt şi ei prezenţi. Nu sunt niciodată lăsată singură. Face parte dintre năpastele poziţiei pe care o deţin.

Zâmbi şi-şi înclină capul într-o parte într-un unghi elegant. Totul era elegant la ea, de la strălucitoarea cunună aurie a părului, până la îmbrăcăminte. Claire nu se pricepea prea tare la observaţiile vestimentare, în afara cazurilor în care era vorba despre fetele care-o băteau până făcea pe ea, însă ţinuta aceasta părea ca scoasă dintr-o veche fotografie protocolară din vremea mamei. Sau a bunicii.

— Eu sunt Amelie, continuă femeia. Deja, într-un sens, ai făcut cunoştinţă cu mine, deşi poate că n-o ştii. Te rog, copilă, nu fi atât de înfricoşată. Te asigur că nu vei păţi absolut niciun rău, atât timp cât vei fi cu mine. Întotdeauna dau avertismente extrem de clare înainte să fac orice gest violent.

Claire habar n-avea cum să arate mai puţin înfricoşată, dar îşi împreună strâns mâinile în poală, ca să le oprească tremuratul. Amelie suspină.

— Eşti foarte nouă în oraşul nostru, zise ea, dar rareori am văzut pe cineva capabil să deranjeze atât de multe viespi într-un timp atât de scurt. Mai întâi, pe Monica; apoi, pe Brandon, după care aud că te-ai dus la dragul meu Oliver în căutarea unui sfat... şi acum, te văd fugind să-ţi salvezi viaţa, pe străzile mele... Ei bine, să ştii că-mi pari interesantă. Mă pomenesc punându-mi întrebări în legătură cu tine, Claire. În legătură cu cine eşti. Cu ce eşti.

— Eu... sunt nimeni, răspunse Claire. Şi plec din oraş. Părinţii mei mă retrag de la facultate.

Deodată, i se părea o idee chiar bună. Nu atât fugă, cât retragere.

— Da? Ei bine, mai vedem, zise Amelie, făcând ca simpla ridicare din umeri să pară un gest străin. Ştii cine sunt eu?

— Cineva important.

— Da. Cineva foarte important.

Ochii Ameliei arătau fermi în lumina slabă, părând să nu aibă nicio culoare... să fi fost gri, oare? Sau albaştri? Dar nu culoarea le dădea puterea.

— Eu sunt cel mai vechi vampir din lume, draga mea. Într-un

anumit sens, sunt singurul vampir care contează.

O spusese fără vreo notă anume de mândrie.

— Cu toate că alţii, desigur, pot să aibă păreri cu totul diferite. Numai că ar fi ceva întristător şi, în chip fatal, eronat.

— Nu... nu înţeleg.

— Da, nici nu mă aştept să înţelegi.

Amelie se aplecă în faţă şi-şi puse mâinile elegante, albe, pe lemnul stranei din faţa ei, după care-şi rezemă bărbia ascuţită pe ele.

— Cumva, ai ajuns să te amesteci în munca noastră de căutare a cărţii. Cred că ştii despre ce vorbesc.

— Eu... hm... da.

Nici gând să mărturisească despre ce lăsase acasă. Deja făcuse o dată greşeala asta.

— Adică, ştiu despre toţi...

— Vampirii, o ajută Amelie, îndatoritoare. Nu e un secret, draga mea.

— Despre toţi vampirii care o caută.

— Şi, absolut întâmplător, tu ai nimerit peste operaţiunea din bibliotecă, în care triam volumele pentru găsirea ei?

Claire clipi, surprinsă.

— Vă aparţine?

— Într-un fel. Să spunem că-mi aparţine la fel de mult ca oricui dintre cei care sunt acum în viaţă. Dacă se poate spune, în sensul propriu, că eu aş fi în viaţă. Vechiul termen era de ne-mort, ştii, dar nu sunt toate fiinţele vii ne-moarte? îmi displac impreciziile. Cred că e posibil să avem acest lucru în comun, domnişoară.

Amelie îşi mai aplecă puţin capul într-o parte. Claire îşi aminti, cu un fior rece, de un documentar despre natură. O călugăriţă[35], examinându-şi viitoarea hrană.

— Vampir e un termen atât de vechi! Cred că o să însărcinez universitatea cu găsirea altuia, unul mai — cum se spune, în prezent? — mai prietenos pentru utilizator, referitor la ceea ce suntem noi.

— Şi eu... ce vreţi de la mine? bolborosi Claire. După care, în chip ridicol, adăugă: Mă scuzaţi. Fiindcă ştia că replica ei sunase nepoliticos şi, oricât de înfricoşătoare ar fi părut această femeie-vampir, sau ce-o mai fi fost, oricum nu fusese nepoliticoasă.

35 Insectă carnivoră mare (Mantis religiosa), de culoare verde-cafenie

— Nu e nimic. Eşti supusă unui mare volum de stres. O să-ţi iert scăparea de comportament. Ceea ce vreau este doar adevărul, copilă. Vreau să ştiu ce-ai aflat despre carte.

— Păi, eu... ăăă... nimic.

Urmă o lungă tăcere. Prin ea, Claire auzi zgomote îndepărtate: cineva trăgea de uşa de la intrarea din faţă a bisericii.

— E regretabil, rosti Amelie, pe un ton liniştit. Sperasem să te pot ajuta. Se pare că nu.

— Ăăă... asta e? Asta-i tot?

— Da, mă tem că e tot.

Amelie se lăsă din nou în spate, împreunându-şi braţele în poală.

— Poţi să pleci pe unde ai intrat. Îţi doresc noroc, draga mea. Vei avea nevoie. Din nefericire, viaţa muritorilor este extrem de fragilă, şi extrem de scurtă. Iar a ta ar putea să fie mai scurtă decât media.

— Dar...

— Nu pot să te ajut, dacă nu ai ce să-mi oferi. Există reguli pentru viaţa din Morganville. N-am cum să adopt, pur şi simplu, rătăciţi, doar pentru că-mi dau impresia că l-ar avea pe vino-ncoace. Adio, micuţă Claire. Mergi cu bine.

Claire n-avea habar ce însemna vino-ncoace, dar înţelesese mesajul. Indiferent spre ce i se deschisese uşa — fie că ducea spre ceva bun, fie spre rău — i se trântise acum în nas. Se ridică, întrebându-se ce-ar putea să spună, şi ajunse la concluzia că, poate, cel mai bine era dacă nu spunea nimic...

... şi auzi uşa din spate deschizându-se cu violenţă.

— Rahat, şopti. Amelie o privi cu reproş. Mă scuzaţi.

— Suntem într-un lăcaş de cult, o mustră femeia, cu severitate. Zău aşa, pe cei din generaţia voastră chiar nu are cine să vă înveţe buna-cuviinţă?

Claire se ascunse în spatele unei strane. Auzi zgomot grăbit de paşi, apoi vocea Monicăi.

— Doamnă! îmi cer scuze. N-am ştiut că sunteţi...

— Şi totuşi, sunt, replică Amelie, cu răceală în glas. Morrell, nu? Niciodată nu reuşesc să vă reţin pe vreuna dintre voi.

— Monica.

— O, cât de încântător.

Vocea Ameliei trecuse de la rece la rece-ca-gheaţa.

— Va trebui să te rog să pleci, domnişoară Morrell. N-ai ce să cauţi aici. Pecetea mea este asupra locului acestuia. Cunoşti regulile.

— Îmi cer scuze, doamnă. Nu m-am gândit...

— Ceea ce se-ntâmplă frecvent, bănuiesc. Du-te.

— Dar... e fata aia... oare a...

Vocea Ameliei se transformă într-un sâsâit ca de zăpadă topită pe o fereastră îngheţată.

— Îmi pui cumva întrebări ?

— Nu! Nu, îmi cer mii de scuze, doamnă, n-o să se mai întâmple. Îmi pare rău...

Vocea Monicăi se auzea tot mai slab. Se retrăgea de-a-ndăratelea, de-a lungul holului. Claire rămase pe locul ei, tremurând.

Fu cât pe ce să ţipe când chipul palid al Ameliei se înălţă din nou peste marginea stranei, privind-o. N-o auzise mişcându-se. Absolut deloc.

— Ţi-aş propune să te duci direct acasă, micuţă Claire, rosti Amelie. Te-aş duce eu până acolo, dar asta ar implica mai multe decât consider că mi-aş permite pentru moment. Fugi, fugi acasă. Grăbeşte-te, acum. Şi... în cazul în care m-ai minţit în legătură cu cartea, ţine minte că multă lume ar putea să-şi dorească un obiect atât de valoros, şi din numeroase motive. Ai grijă să-ţi dai seama pentru ce o vor, înainte să le-o predai.

Claire îşi luă încetişor mâinile de pe cap şi se ridică în şezut pe scaunul stranei, ajungând faţă-n faţă cu femeia-vampir. Era înfricoşată încă, însă Amelie nu părea... mă rog... tocmai rea. Doar rece. Rece ca gheaţa.

Şi bătrână.

— Ce este? se interesă Claire. Cartea.

Zâmbetul Ameliei era la fel de decolorat ca o mătase veche.

— Viaţa, răspunse ea. Şi moartea. Mai multe nu pot să-ţi spun. N-ar fi prudent.

Zâmbetul se şterse, lăsând în urma lui doar răceala de gheaţă.

— Acum chiar cred că ar fi cazul să pleci, zise.

Claire ţâşni în picioare şi se grăbi să se îndepărteze, privind înapoi peste umăr la fiecare pas. Zări şi alţi vampiri ieşind la iveală; nu-i observase, pe niciunul. Acum îl recunoscu pe John, cel din bibliotecă. Vampirul îi rânji, dar nu într-un mod prietenos.

Unul dintre ochii lui era de un alb lăptos...

O rupse la fugă.

Indiferent unde s-or fi dus Monica şi prietenele ei, e clar că nu în direcţia în care fugea Claire... şi chiar fugi, tot drumul până la strada Lot. Plămânii o usturau până să treacă de colţul străzii, şi aproape că izbucni în lacrimi de recunoştinţă la vederea bătrânei şi impunătoarei case.

Şi a lui Shane, aşezat pe treptele din faţa casei.

Se ridică fără o vorbă, iar ea i se azvârli în braţe; el o prinse şi-o ţinu aproape timp de câteva secunde, după care o împinse înapoi, pentru o evaluare a pagubelor.

— Ştiu, zise ea. Tu mi-ai zis să nu mă duc. Scuze.

El încuviinţă întunecat.

— Intră.

De îndată ce se văzu înăuntru, cu uşa sigur încuiată, începu să-i bolborosească întreaga poveste. Monica, dubiţa, bricheta, femeia-vampir. El nu-i puse întrebări. De fapt, nici măcar nu clipi. Ea sfârşi ceea ce avusese de spus, iar el continua s-o privească, lipsit de expresie.

— Tu, zise în cele din urmă, ai face bine să te împaci cu interiorul camerei tale, fiindcă o să te încui acolo, şi nu te las să ieşi până nu vin părinţii tăi, să te încarce în maşină.

— Shane...

— Vorbesc serios. Gata cu rahaturile, Claire. Vreau să rămâi în viaţă, indiferent ce-ar trebui să fac pentru asta.

Vocea îi suna, categoric, înfuriată.

— Şi-acum, trebuie să-mi spui despre Michael.

— Ce?

— Vorbesc serios, Claire. Îmi spui, şi chiar acum. Pentru că eu nu pot să dau de el pe nicăieri, şi ştii ce? Niciodată nu pot să dau de el cât e ziua de mare... fir-ar să fie! Ai simţit şi tu?

Simţise. O pată de răceală, strecurându-i-se pe piele. Michael, încercând să-i spună ceva. Probabil, Pe naiba, nu, nu-i spune.

— N-avem cum să trecem de toate astea, dacă nu suntem sinceri unii cu alţii, insistă Shane. Mărul lui Adam îi zvâcni în clipa în care înghiţi în sec. O fi... ştii tu... unul dintre ei? Trebuie să ştiu.

— Nu, răspunse ea. Nu, nu e.

Shane închise ochii şi se lăsă să cadă cu spinarea pe perete,

cuprinzându-şi ţeasta între mâini.

— Doamne, mulţumescu-Ţi. Credeam că înnebunesc. M-am gândit... adică, una e să fii pasăre de noapte, dar Michael... eram... am crezut...

— Stai, zise Claire, inspirând adânc. Răceala se aşternu din nou asupra ei: Michael, încercând s-o oprească. Ea nu-l luă în seamă. Încetează, Michael, zise. Are şi el dreptul să ştie.

Shane îşi luă mâinile de pe cap şi privi în jur, apoi se încruntă la ea.

— Michael nu-i aici. Am verificat. Am scotocit afurisita de casă de sus şi până jos.

— Ba da, e. Pata rece.

Întinse braţul şi-l flutură prin aerul răcit.

— Îmi închipui că stă... chiar aici, adăugă, privindu-şi ceasul. O să se-ntoarcă peste vreo două ore, când o să apună soarele. Atunci poţi să-l vezi.

— Ce naiba tot spui acolo?

— Michael. E fantomă.

— Ei, dă-o-ncolo! Rahat în ploaie! Tipul stă cu noi şi mănâncă bine mersi!

Ea ridică din umeri, îşi azvârli braţele în sus şi se îndepărtă.

— Ai vrut să ştii. Perfect. Acum, ştii. Şi, apropo? Da, mersi, sunt bine.

— Cum adică, e fantomă? strigă Shane, care o prinsese din urmă şi acum i se pusese în drum. Of, dă-o naibii! Fantomă? E la fel de real ca şi mine!

— Uneori, îl aprobă ea. întreabă-l. Sau, şi mai bine, priveşte-l când vin zorii. Şi pe urmă să-mi spui tu ce-o fi, pentru că fantomă e cam singurul mod în care mă duce capul să-l numesc. Chestia e că nu poate să iasă din casă, Shane. Nu poate să ne ajute. E blocat aici şi, pe timpul zilei, nici măcar să discute cu noi nu poate. Doar... pluteşte.

Bătu din nou aerul rece cu mâinile.

— Termină, Michael. Ştiu că eşti şucărit. Dar şi el trebuie să ştie.

— Claire! exclamă Shane, apucând-o cu ambele mâini şi zgâlţâind-o, cuprins de o totală frustrare. Vorbeşti cu aerul!

— Cum vrei tu. Dă-mi drumul. Am treabă.

— Ce treabă?

— Să-mi fac bagajele!

Se smulse din mâinile lui şi se duse sus, urcând treptele din două în două. Shane mereu trântea uşa când era nervos. Încercă şi ea metoda. O ajută.

Pata de răceală o urmărise şi acolo.

— Fir-ar să fie, Michael, ieşi din camera mea, pervers ce eşti!

Oare puteai să mai fii pervers dacă erai mort? Presupuse că da, în cazul în care aveai un corp funcţional în jumătate din timp.

— Îţi jur că încep să-mi scot hainele de pe mine!

Pata de răceală rămase hotărâtă pe loc, până când Claire îşi ridică tivul tricoului tocmai până la marginea de jos a sutienului, după care dispăru treptat.

— Laşule, bombăni ea, începând să măsoare camera cu pasul, înainte şi-napoi. îngrijorată şi destul de înspăimântată.

Shane bubui în uşă, dar ea se întinse în pat, îşi puse o pernă pe faţă şi se prefăcu că nu-l aude.

Sosi şi amurgul, aşternând un voal albastru peste cer; urmări cu privirea cum soarele, pe jumătate scufundat la orizont, pierea cu totul, după care descuie uşa şi ieşi din cameră ca o furtună. Shane tocmai ieşea din dormitorul lui Michael. Căutând încă pe cineva pe care n-avea să-l găsească. Oricum, nu aşa cum credea el.

— Michael! urlă Claire, din capătul ei de coridor, şi simţi cum răceala se aşterne peste ea ca o pătură îngheţată. Shane se întoarse brusc, iar ea simţi ceaţa adunându-se, densă şi grea, după care chiar o văzu, o vagă siluetă gri, conturată în aer...

Uşa camerei lui Eve zbură de perete.

— Ce mama naibii se-ntâmplă aici? urlă ea. Voi chiar nu puteţi să vă limitaţi la nivelul decibelilor unui portavion?

— ... Şi atunci, Michael... apăru. În centrul triunghiului format din ei trei, alcătuindu-se drept din densa şi greoaia ceaţă cenuşie, prinzând culoare şi ponderabilitate.

Eve începu să ţipe.

Michael se prăbuşi în patru labe, râgâind. Căzu pe o parte, apoi se rostogoli şi rămase cu faţa spre tavan.

— Rahat! icni, întins acolo, luptându-se să-şi regleze respiraţia. Avea ochii umezi şi îngroziţi, şi Claire îşi dădu seama că pentru el aşa era în fiecare zi. În fiecare noapte. Mai înspăimântător decât şi-ar fi putut vreodată imagina.

Claire îşi întoarse privirea spre Shane, în celălalt capăt al

coridorului. Rămăsese încremenit, cu gura căscată, semănând cu propria lui caricatură. Şi Eve la fel, din unghiul ei.

Se îndreptă spre Michael, îi întinse mâna şi zise:

— Ei bine, cred că asta rezolvă lucrurile.

El îi aruncă o privire înnegurată şi, fără să scoată o vorbă, îi luă mâna şi se ridică. Se clătină puţin şi se sprijini de perete, în căutarea echilibrului, scuturând din cap atunci când ea încercă să-l ajute.

— Într-un minut, zise el. Te consumă rău de tot.

Atunci vorbi Eve, cu o voce ridicată, piţigăiată, gâfâită:

— Fantoma! Tu erai fantoma despre care vorbea Miranda! O, Doamne, Michael, tu eşti fantoma! Ticălos ce eşti!

El încuviinţă doar printr-o înclinare a capului, concentrat încă asupra respiraţiei.

Eve reuşi să-şi recapete stăpânirea asupra propriei voci şi chiţăi:

— Asta e, fără cea mai mică îndoială, cea mai afurisit de mişto chestie pe care-am văzut-o de când mă ştiu!

Shane părea... palid. Palid şi zguduit şi — cât de previzibilă era şi chestia asta? — şucărit. Michael îi întâlni privirea, şi cei doi stătură astfel, ochi în ochi, într-o tăcere prelungită, până când Shane zise:

— De-asta m-ai chemat înapoi.

— Păi...

Michael tuşi. De data aceasta, când îşi încovoie spinarea, Eve îi luă braţul şi-l aruncă pe după umerii ei. El păru surprins, apoi încântat.

— Nu doar din cauză că...

— M-am prins, îl întrerupse Shane. M-am prins, omule. Zău. Ce naiba s-a petrecut cât timp am fost plecat?

Michael doar scutură din cap.

— Mai târziu.

Nu, la urma urmei, nu de asta era şucărit Shane, înţelese Claire. Îi întorsese spatele şi coborâse tropăind la parter până ca ea să-i poată spune ceva, însă îi văzuse ochii. Ştia.

A pierdut-o pe Alyssa. Acum, crede că l-a pierdut şi pe Michael. Nu-şi dădea seama cum s-o simţi, nu tocmai; putea doar să-şi imagineze, însă ea fusese — o ştia bine — ferită. Nu pierduse niciodată pe cineva, nici măcar dintre bunici. Doliul era ceva văzut doar la televizor, în filme, în cărţi.

Habar n-avea ce ar fi putut să-i spună. Se gândise că poate el avea să treacă şi peste asta cu uşurinţă, aşa cum dădea impresia că procedează cu toate lucrurile, dar...

— Claire, zise Michael. Nu-l lăsa să plece.

Încuviinţă şi-o lăsă pe Eve să-l sprijine pe Michael, pe coridor, ei doi părând surprinzător de împăcaţi cu întreaga poveste cu mortul-viu-care-nu-i-mort. Bănui că, dacă era posibil ca o fantomă să aibă o iubită, Eve reprezenta cam cea mai bună alegere cu putinţă.

Shane stătea acolo, la parter; doar... stătea. Fără s-o ia prea mult în seamă, nici pe ea, nici altceva. Întinse mâna, vrând să-l bată pe umăr, să-i dea de ştire că era acolo, chiar dacă nu putea să-i fie de vreun ajutor, dar tocmai atunci, ciocăni cineva la intrare.

— Jur pe Dumnezeu, dacă-i Miranda... scrâşni el. Îşi încleştase pumnii, de-o parte şi de cealaltă a corpului.

— Nu, cred că e pentru mine, zise Claire, repezindu-se pe lângă el şi parcurgând în fugă antreul. Mai întâi privi prin vizor şi, aşa cum se aştepta, îl văzu pe Oliver, stând în faţa uşii şi arătând stânjenit. Bănui că avea motive întemeiate... Doamne, să umbli oriunde după lăsarea întunericului, în Morganville, era ca şi cum ţi-ai fi atârnat pe spinare un afiş cu MĂNÂNCĂ-MĂ.

Descuie uşa şi-o deschise larg.

— N-am prea mult timp, zise el. Ei unde sunt? Shane şi Eve?

— Înăuntru, răspunse ea, deschizând uşa şi mai larg, semnalul universal pentru Hai, intră.

Dar el nu intră. În loc de asta, ridică o mână şi şi-o flutură prin faţă, apoi se încruntă, nedumerit.

— Oliver?

— Mă tem c-o să fie nevoie să mă inviţi verbal, zise el. Casa asta, din câte se pare, beneficiază de ceva Protecţii foarte amănunţite. Nu pot să intru, decât dacă mă rogi.

— A. Scuze.

Tocmai se pregătea să-l roage să intre, când îi trecu prin minte că poate nu era cea mai bună idee, să-i rogi pe alţii să intre, fără să primeşti mai întâi acordul celorlalţi locatari ai Casei de Sticlă. Mai ales că nu avea să mai stea acolo decât o zi.

— Hm, poţi să aştepţi doar o secundă?

— Nu, Claire, chiar nu pot, replică nerăbdător Oliver. Purta încă echipamentul lui de hippy de la Common Grounds, dar

cumva arăta... altfel. Neobişnuit. Te rog, invită-mă înăuntru, insistă el. N-am timp să aştept.

— Dar eu...

— Claire, nu pot să te ajut dacă nu ai încredere în mine! Acum, repede, până nu e prea târziu, lasă-mă să intru!

— Dar eu... Claire trase aer adânc în piept. Foarte bine. Te invit să...

— Nu!

Răcnetul venise din spatele ei, unul absolut îngrozitor, care o făcu să se azvârle într-o parte şi să-şi acopere gura cu ambele palme, ca să-şi reţină ţipătul de spaimă. Nu Shane era cel care se năpustea spre ea: era Michael. Shane venea în spatele lui, urmat de Eve.

— Claire, dă-te înapoi! urlă Michael.

Michael arăta ca un înger al răzbunării, şi nimeni nu-i contrazicea pe îngeri. Claire se grăbi să se tragă mai în spate, încă astupându-şi gura cu palmele, în timp ce Michael trecea pe lângă ea cu paşi mari, îndreptându-se spre uşă. Graniţa teritoriului lui.

Oliver păru dezamăgit dar, după cum observă ea, nu tocmai surprins.

— A, Michael. Mă bucur să te revăd. Constat că supravieţuieşti destul de bine.

Michael nu spuse nimic, dar din poziţia ei avantajoasă, din lateral, Claire văzu ce privire îi aruncă lui Oliver, şi se îngrozi. Nu crezuse că Michael poate să se înfurie într-atât.

— Ce cauţi aici? îl întrebă el, încordat. Oliver oftă.

— Ştiu că n-o să mă crezi, zise el, dar adevărul este că am venit purtând în inimă interesul tinerei tale prietene.

Michael râse cu amărăciune.

— Mda, sunt convins.

— De asemenea, al prietenului tău, Shane...

Privirea lui Oliver săgetă pe lângă Michael, căutând-o pe-a lui Shane, apoi pe-a lui Eve.

— Şi, desigur, al scumpei mele Eve. Ce angajată minunată!

Michael se întoarse lent să o privească pe Eve, ai cărei ochi se făcuseră mari de ceea ce spera Claire că ar fi groază. Sau, cel puţin, nedumerire.

— Vă cunoaşteţi? bolborosi Eve. Dar... Michael, tu mi-ai zis că nu-l cunoşti pe Oliver, şi...

— Nu-l cunoşteam, răspunse Michael, întorcându-se la loc, până când m-a ucis. Nu ni s-au făcut niciodată prezentările oficiale.

— Da, confirmă Oliver, ridicând din umeri. Regret asta. N-a fost nimic personal, doar un experiment care n-a reuşit. Dar mă bucur să văd că ai supravieţuit, chiar dacă nu tocmai în forma în care sperasem.

Michael scoase un sunet pe care Claire speră să nu-l mai audă în viaţa ei, din partea nimănui, fie viu, fie mort. Veni rândul lui Eve să-şi astupe gura cu palmele, dar foarte repede şi le luă de-acolo şi urlă:

— O, Doamne! Oliver!

— Putem să discutăm mai târziu lipsurile mele morale, zise el. Deocamdată, interesul vostru e să mă lăsaţi să intru în casă, şi cât mai repede cu putinţă.

— Trebuie că glumeşti, replică Michael. Cred că un singur mort ajunge în casa asta. Nu te las să intri şi să-i omori şi pe ceilalţi.

Oliver îl examină în tăcere pentru un moment prelungit.

— Speram să pot evita asta, zise, în cele din urmă. Micuţa voastră Claire cam e o minune, să ştiţi. Ea zice c-ar fi găsit cartea. Eu cred că are un viitor destul de promiţător în Morganville... cu condiţia să scape cu viaţă din noaptea asta.

Michael părea gata să vomite. O săgetă cu ochii pe Claire, după care şi-i abătu.

— Nu contează. Pleacă de-aici. Nimeni n-o să te roage să intri.

— Nu?

Oliver zâmbi larg, iar colţii îi ieşiră la iveală cu o încetineală leneşă. Era absolut cel mai înfricoşător lucru pe care-l văzuse vreodată Claire, acesta, dublat de sinceritatea din ochii lui.

— Eu cred c-o să mă roage cineva. Mai devreme, sau mai târziu.

— Aş zice că doar peste cadavrul meu, dar cred că deja ai rezolvat-o cu asta, se răsti Michael. Mersi pentru vizită. Şi-acum, cară-te-n mă-ta!

Şi încercă să închidă uşa. Oliver ridică un braţ — nu ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice, din punct de vedere fizic, ci doar ca avertisment — iar colţii i se traseră la loc, chipul redevenindu-i blajin şi demn de încredere. Ca faţa... unui profesor cu adevărat mişto, de genul celor care făceau ca şcoala să merite efortul

trecerii prin ea. Iar asta, îşi zise Claire, însemna o trădare mai mare decât oricare alta.

— Stai. Ei înţeleg de ce sunt aici, Michael? De ce rişti să-ţi expui secretele faţă de ei?

Michael nu se opri. Uşa se apropia tot mai mult de Oliver.

— Shane, ascultă-mă! Michael avea nevoie de cineva viu ca să activeze Protecţia casei! Tu crezi că ţine la tine, dar nu-i aşa! Pentru el, tu nu însemni decât o pereche de braţe şi una de picioare! Şi-o inimă care bate! El nu e diferit de mine!

— Cu excepţia părţii cu suptul sângelui, monstrul naibii! zbieră Shane, după care uşa i se trânti în nas lui Oliver, Michael împinse zăvorul cu degete tremurătoare. Iisuse, tipule, i se adresă apoi Shane. De ce nu ne-ai spus?

— Să... despre ce? întrebă Michael, fără să-şi întoarcă faţa spre el. Era palid, observă Claire. Înspăimântat.

— Despre toate porcăriile! Cum s-a întâmplat, Michael? Cum de-ai ajuns să fii... ?

Shane făcu un gest suficient de vag încât să poată însemna orice.

— Ce, a încercat să, ştii tu, să te vampirizeze?

— Aşa cred. Nu i-a mers. Doar până aici am ajuns, zise Michael, înghiţindu-şi nodul din gât şi întorcându-se în sfârşit cu faţa spre el. Are dreptate în legătură cu Protecţia. Casa nu va furniza niciun fel de Protecţie, decât în cazul în care va exista cineva viu înăuntru. Eu nu prea intru la socotealã. Sunt... acum sunt parte din ea. Chiar aveam nevoie de voi.

— Mi-e indiferent, omule. Nu-mi pasă de asta. Îmi pasă că ai ajuns să fii secat de sânge de un afurisit de vampir, cât timp eu îţi întorsesem spatele...

— Dar nu se poate să fie vampir, zise deodată Eve. Nu se poate. Doar e şeful meu! Şi... şi lucrează în timpul zilei! Cum ar fi măcar posibil?

— întreabă-l, replică Michael. Data viitoare când te mai duci la muncă.

— A, sigur, de parcă n-aş fi demisionat chiar adineauri din serviciul ăla! îl repezi Eve, după care se duse lângă el şi-l cuprinse cu braţele. El îi răspunse la îmbrăţişare, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Ca şi cum ei doi ar fi făcut asta mereu... ceea ce, recunoscu Claire, poate că şi făceau, numai că nu ştia ea. Michael o mângâie pe Eve pe păr. Doamne, cât de

rău îmi pare! exclamă ea.

— Nu e vina ta, zise el. Nu e vina nimănui, în afara lui.

— Dar cum ai...?

— Am cântat câteva piese la Common Grounds. N-am ştiut că el era proprietarul. Negociasem cu un tip pe nume Chad...

— Da. Sigur. Chad a murit, zise Eve.

— Te întrebi cumva şi cum? interveni Shane, cu acreală.

— Iar individul ăsta — Oliver, cu toate că eu nu i-am aflat niciodată numele, până acum — susţinea că e muzician şi că-şi caută o cameră de închiriat. Mi s-a părut o idee bună. A venit cu mine, să vadă casa.

Michael îşi strânse pleoapele cu putere, ca şi cum n-ar fi suportat să revadă încă o dată imaginile din mintea lui. Nu că l-ar fi ajutat cu ceva, Claire ştia asta.

Imediat cum l-am invitat înăuntru, am simţit. Dar era prea târziu, iar el... avea prieteni.

Shane înjură, un singur cuvânt care bubui, ricoşând din pardoseala de lemn ca un foc de armă, apoi se rezemă de perete. Se trânti.

— Ar fi trebuit să fiu aici, zise.

— Atunci, am fi fost morţi amândoi.

— Şi oricum veţi fi, se auzi vocea lui Oliver, de dincolo de uşă. Eve, draga mea. Ascultă-mă. Ascultă-mi glasul. Lasă-mă să intru.

— Las-o în pace! răcni Michael, întorcându-se cu faţa spre uşă.

Şi atunci, Claire văzu întâmplându-se ceva pe faţa lui Eve: toată voinţa, scurgându-se din ea, toată lumina, stingându-i-se din ochi. O, nu, îşi zise în sinea ei, încremenită, după care încercă să deschidă gura, să-l prevină pe Michael.

Dar, până să şi reuşească, Eve zise:

— Da, Oliver. Intră, te rog.

Şi zăvorul sări în lături cu un zgomot înviorător, vesel, uşa se deschise, parcă plutind, spre noapte, iar Oliver trecu pragul.

Cincisprezece

Claire nici măcar nu-l văzu pe Michael mişcându-se: într-atât fu de iute. Până în momentul acela, avusese impresia că nu e decât un tip normal, zău... OK, unul care dispărea în ceaţă pe timpul zilei. Dar nimeni nu se mişca atât de repede. Nimeni uman.

Şi nimeni nu era atât de puternic, de asemenea. Michael îl apucă pe Oliver de umeri, îl ridică de pe podea şi-l azvârli, cu capul înainte, de-a curmezişul antreului, izbindu-l de peretele din partea opusă. Claire se aruncă deoparte din drum. La fel procedă şi Shane, la fel şi Eve, cu toate că Eve plonja spre Oliver, nu îndepărtându-se de el. Shane izbuti s-o apuce de gleznă şi s-o tragă înapoi, cu toate zvârcolelile şi zbieretele ei.

Michael se duse după Oliver. În timp ce vampirul se rostogolea, încercând să se ridice, Michael se izbi de el.

Oliver era puternic, şi iute, numai că în casa asta Michael era de neoprit, şi mai era şi furios, extrem de furios.

— Prostule! ţipă la el Oliver. N-ai înţeles ce-am spus? Claire are cartea!

— Nu mă interesează!

— Ba trebuie să te intereseze! Dacă n-o predaţi, or să vă sfâşie pe toţi în bucăţele ca s-o obţină! Eu încerc să vă salvez!

Michael îşi repezi pumnul în mutra lui de încă două sau trei ori, mai iute decât putea Claire să clipească. Oliver se prăbuşi din nou în patru labe pe podea, după care se rostogoli şi-l privi furios prin părul cărunt încurcat. La urma urmei, şi vampirii sângerau, numai că sângele lor nu prea părea normal: nu destul de roşu, şi prea gros. Îi şiroia lui Oliver pe la colţurile gurii în timp ce mârâia, cu colţii scoşi, încercând să-l tragă pe Michael suficient de aproape cât să-l poată muşca. Michael îl pocni cu atâta putere, încât unul dintre colţi i se rupse şi lunecă învârtindu-se pe podea ca un pumnal din fildeş. Oliver scoase un strigăt de surprindere şi de durere şi se făcu ghem, încercând să se apere.

— Eve! urlă Michael, trăgându-l de un picior pe Oliver de-a lungul antreului, în direcţia uşii. Revocă invitaţia! Repede! Oliver se lupta acum sălbatic cu el, jupuind cu unghiile pardoseala din lemn cu lungi zgârieturi, mârâind şi zvârcolindu-se să se elibereze. Eve! strigă din nou Michael.

Shane se aruncă asupra lui Eve, o ridică în picioare şi-o zgudui cu putere. Fără efect. Ea nu făcea altceva decât să se holbeze dincolo de el, cu faţa nemişcată şi moartă.

Claire îl împinse deoparte şi-o plesni zdravăn cu palma.

Eve ţipă, îşi duse o mână la obrazul lovit şi clipi des.

— Hei! Ce naiba... ?

Abia apoi privi pe lângă Claire furioasa bătălie care se desfăşură în vestibul, căscând gura de uimire.

— Eve! urlă din nou Michael. Invitaţia! Trebuie să ţi-o retragi acum!

— Dar eu n-am...

Totuşi, Eve nu-şi mai pierdu vremea cu discuţiile în contradictoriu.

— Hei! Oliver! Ieşi naibii din casa noastră!

Oliver rămase nemişcat. Complet nemişcat, ca un cadavru. Michael îl apucă de un braţ şi de un picior, după care-l azvârli afară, în întuneric. Claire auzi cum vampirul se izbea de pavajul de-afară şi înjura în timp ce se punea din nou pe picioare şi revenea spre uşă.

Dar se ciocni ca de o pernă de aer solidă apropiindu-se de prag.

— Nu eşti bine-venit, scrâşni Michael. Avea o tăietură pe faţă, din care i se scurgea un fir gros până pe o latură a gâtului, şi respira greu. Şi, apropo, ştiai? Eve îşi dă demisia.

Îi trânti uşa în nas lui Oliver, care continua să mârâie, după care se prăbuşi peste ea, tremurând. Nu mai părea atât de atotputernic. Arăta îngrozit.

— Michael? îl întrebă Eve, cu răsuflarea tăiată. Te simţi bine?

— Excepţional, răspunse el, adunându-se. Eve, ţine-te la distanţă de uşă. Te-a prins o dată, poate că ar reuşi iar. Claire! Şi tu, la fel. Stai departe de uşă.

O apucă de braţ şi o trase prin antreu — care ajunsese acum un dezastru, uau, podeaua sfâşiată toată, pereţii zgâriaţi şi juliţi... şi-o împinse, silind-o să se aşeze pe canapea.

— Claire?

— Ăăă... da?

Totul se derula prea repede. Nu ştia ce anume ar fi vrut el să audă.

— Cartea?

— A. Mda. Ei bine... ştii, era etajul ăla al bibliotecii în care

umblau ei prin cărţi, iar profesorul Wilson fura câte una şi...

Michael ridică o mână ca s-o oprească.

— Ai cartea?

— Da.

Te rog, spune-mi că n-ai adus-o aici.

— Ea clipi mărunt.

— Păi... ba da.

Michael se lăsă să cadă pe fotoliu, se aplecă în faţă şi-şi îngropă faţa între palme.

— Pentru numele Pruncului Iisus, chiar n-ai dat nicio atenţie la ceea ce se-ntâmplă în oraşul ăsta? Chiar ai cartea?

— Eu... aşa cred.

Se ridică, vrând s-o caute, dar el îşi înălţă capul şi-o prinse de încheietură în timp ce trecea prin dreptul lui.

— Nu, zise. Las-o acolo, oriunde-ar fi. Cu cât ştim mai puţine, cu atât e mai bine. Trebuie să ne dăm seama ce-ar fi mai bine să facem, fiindcă Oliver nu glumeşte. N-ar fi venit aici dacă n-ar fi avut de gând să ne omoare pe toţi pentru cartea aia. Întâmplarea face că a riscat mult. Doar ştie cât de puternică e Protecţia asupra casei ăsteia.

— Aşa se face că ai putut să-l baţi? întrebă Shane. Fiindcă, ştii doar, sunt cel mai bun prieten al tău, dar nu eşti chiar atât de tare, omule.

— Mersi, javră. Mda. Sunt parte integrantă a casei, iar asta înseamnă că pot să mă folosesc de toată puterea casei. Şi ea e puternică. Foarte puternică.

— E bine de ştiut. Şi, care-i planul?

Michael trase aer adânc în piept, apoi îl lăsă să iasă la loc.

— Aşteptăm lumina zilei, zise el. Eve. Tu l-ai văzut vreodată pe Oliver afară, la soare?

— Hm... mormăi Eve, concentrându-se intens. Nu. Cel mai mult stă în biroul lui, sau în zona barului, departe de ferestre. Dar credeam că vampirii nu pot să stea treji pe timpul zilei!

Claire se gândi la biserica în care o gonise Monica, şi la eleganta, bătrâna femeie din stranã.

— Eu cred că pot, interveni ea. Dacă sunt bătrâni. El trebuie să fie destul de bătrân.

— Mă doare-n cot de cât de bătrân o fi... cert e că nu se bronzează, replică Shane. Aşteptăm zorii, după care o scoatem pe Claire de-aici, cu tot cu carte.

— Nu poate să se ducă la ea acasă, se opuse Eve. Acolo ar căuta-o în primul rând.

Claire simţi că i se face frig.

— Dar... părinţii mei! Ce-o să se-ntâmple cu părinţii mei?

Nimeni nu-i răspunse timp de o secundă, două, după care Shane veni să se aşeze lângă ea.

— Tu ce crezi, ar asculta? Dacă le-am spune adevărul?

— Despre ce, despre Morganville? Despre vampiri? Claire izbucni în râs, iar râsul îi sună isteric. Ce, faci mişto de mine? N-or să creadă o iotă!

— În plus, adăugă Eve, în timp ce se aşeza de cealaltă parte a ei şi-o lua de mână, chiar dacă i-ai convinge, ar uita totul de îndată ce-ar ieşi din oraş. E greu să mai fii paranoic când nu-ţi mai aduci aminte ce te urmăreşte.

— Aoleu, o aprobă Shane. OK, atunci. Fuga iese din discuţie: în primul rând, pentru că nu putem să-i azvârlim pe părinţii lui Claire în ghearele lupilor-vampiri... corect?

Michael şi Eve încuviinţară.

— Şi, în plus, aceeaşi problemă rămâne valabilă şi pentru Claire. Chiar dacă am reuşi s-o scoatem din oraş, ea ar uita de ce anume fuge. Şi ei ar prinde-o.

Alte semne de încuviinţare.

— Şi-atunci, ce facem?

— Oferim cartea la schimb, zise Claire. Toate privirile se întoarseră spre ea. Ce e? Oricum, asta şi aveam de gând să fac. În schimbul anumitor lucruri.

— Cum ar fi? se interesă Michael, uimit.

— Cum ar fi... ca Brandon să nu-l mai oblige pe Shane să-şi respecte învoiala. Şi ca Monica şi arătările ei să nu mă mai atace. Şi... Protecţie pentru toate căminele din campus, astfel încât studentele să fie la adăpost.

Se înroşi, fiindcă toţi ceilalţi o priveau de parcă abia acum ar fi văzut-o pentru prima dată.

— De-asta ştia Oliver că am cartea. Am dat-o în bară. Am încercat să fac un târg, dar am crezut că el nu era decât, ştiţi voi, un tip ca lumea, care ne-ar putea ajuta. N-am ştiut că e unul dintre vampiri.

— A, el nu e unul dintre vampiri, zise Michael. El este vampirii.

Shane se încruntă.

— Cum de ştii asta, omule?

— Pentru că, într-un fel, sunt unul dintre ei, replică Michael. Şi ceva din mine vrea să facă exact ce cere el.

— Dar nu o parte mare, aşa-i? se hazardă Eve.

— Nu. Dar el e, categoric, la comandă.

Shane se ridică şi se îndreptă spre fereastră, smuci uşor draperia şi privi afară.

— Fără mişto, zise el.

— Ce-ai văzut?

— E oraşul vampirilor, frate. Ia veniţi să vedeţi.

Michael i se alătură la fereastră, apoi şi Eve. Când reuşi să se strecoare şi Claire, i se tăie răsuflarea, fiindcă se vedeau zeci de persoane afară, toate stând, fie în picioare, fie jos, cu faţa spre casă. Nefiresc de nemişcate. Eve se repezi spre altă fereastră.

— E la fel şi-aici! strigă ea. Staţi puţin!

Shane, zise Michael, smucindu-şi capul spre ea. Shane plecă în urmărirea lui Eve cu paşi de atlet. Ei, s-a zis cu furişatul afară. Cred c-o să avem de lucru toată noaptea, cel puţin. Majoritatea trebuie să intre sub pământ pe timpul zilei. Cei care n-or să poată suporta să stea afară, sub lumina directă a soarelui — sper — aşa că poate am avea atunci mai multe opţiuni.

— Michael... Claire simţea că-i vine să plângă. Nu ştiu, zise. Am crezut că fac un lucru bun. Chiar am crezut.

El o cuprinse cu braţul.

— Ştiu. Nu e vina ta. Poate să fi fost o idee tâmpită, dar măcar a fost una drăgălaşă.

O sărută pe obraz.

— Mai bine te odihneşti puţin. Şi, dacă auzi voci, străduieşte-te să nu le asculţi. Or să ne pună la încercare.

Ea încuviinţă.

— Şi ce-o să facem?

— Nu ştiu, răspunse el repede. Dar o să ne gândim noi la ceva.

Claire se ghemui într-un colţ al canapelei, sub o pătură din lână. Eve ocupă celălalt capăt. Nimeni nu prea avea chef să meargă sus, la culcare. Shane făcea o mulţime de ture, discutând în şoapte joase cu Michael, care nici măcar o dată nu-şi scosese chitara din toc. Ambii păreau extrem de agitaţi şi pregătiţi pentru orice.

Claire n-avusese de gând să doarmă — avea impresia că e

prea înfricoşată pentru aşa ceva — dar aţipi, până la urmă, pe măsură ce noaptea înainta spre dimineaţă. Auzi voci vorbindu-i în şoaptă: a lui Michael, îşi închipui, apoi a lui Shane. Ridică-te, îi spuneau vocile. Ridică-te şi deschide uşa. Deschide fereastra. Lasă-ne să intrăm. Putem să te ajutăm doar dacă ne laşi să intrăm.

Scânci prin somn, transpirată şi neputincioasă, şi simţi mâna lui Shane pe frunte.

— Claire, rosti el. Deschise ochii şi-l văzu aşezat lângă ea. Arăta obosit. Ai avut un coşmar, îi zise.

— Vezi să nu, bombăni ea, după care încercă să înghită şi constată că avea gâtul pârjolit de sete. În acelaşi timp, avea impresia că are febră şi că e slăbită. Ei bine, acesta era momentul perfect în care să facă o gripă...

— Michael! auzi vocea lui Oliver, prin uşa de la intrare. Ar trebui să vezi ceva, băiete! Priveşte pe fereastră!

— E o cursă, zise imediat Shane, întinzându-se şi prinzându-l de braţ pe Michael în timp ce se îndrepta spre fereastră. Nu te duce, frate.

— Şi ce-o să-mi facă? O să se strâmbe la mine?

— Dacă începi să faci ce vrea el, o să-ţi fie greu să te mai opreşti. Aşa că mai bine n-o face.

Michael se gândi la vorbele lui preţ de câteva secunde, după care se smulse şi se duse la fereastră.

— Unde făcu ochii mari, încruntându-se. Fulgere luminoase, roşii şi albastre, străluceau pe geam, reflectându-se pe pielea lui.

— Ce e? îl întrebă Claire, ridicându-se.

— Hei! Pe bune, fraţilor. Nu le mai faceţi jocul...

— Poliţai, zise Michael. Vocea îi suna inexpresivă şi şocată. Au blocat toată strada. Evacuează lumea.

— Ce lume? Pe vampiri? vru să ştie Eve. Se îngrămădi şi ea la fereastră.

Ptiu, exclamă Shane, ţâfnos. Foarte bine. Nu mă ascultaţi. Dacă vă zice un vampir să săriţi de pe o stâncă...

— Evacuează cartierul, zise Michael. Se descotorosesc de martori.

— Aoleu, rahat, strigă Shane, sărind în picioare şi întinzându-şi gâtul, să vadă peste umărul lui Claire. Aşadar, cât de adânc suntem în găleată?

— Păi, poliţaii nu sunt vampiri. Aşa că Protecţia n-o să-i împiedice să intre.

Sub ochii lui Claire, celor şase maşini de poliţie, toate expediind cu intermitenţă fulgere sângerii şi vineţii, li se alăturară două lungi şi scheletice maşini de pompieri. Câte una la fiecare capăt al cvartalului.

Michael nu zise nimic, dar îşi îngustă ochii.

— Mama mă-sii! şopti Shane. Doar nu sunt...

— Ba da, zise Michael. Cred că sunt în stare. Dacă într-adevăr cartea e atât de importantă, cred că sunt în stare să facă absolut orice ca s-o obţină.

Chipul lui Oliver se iţi brusc în faţa ferestrei. Ţipară cu toţii — până şi Michael — şi săriră înapoi. Shane încercă s-o împingă pe Claire în spatele lui, dar ea îi tot cără pumni până când o lăsă în pace.

Voia şi ea să audă ce avea Oliver de spus.

— E aproape ora cinci, zise Oliver, vocea sunându-i înfundată prin geamul ferestrei. Se cam termină timpul, Michael. Ori mă inviţi şi-mi dai cartea, ori mă tem că situaţia va deveni neplăcută.

— Stai! strigă Claire, strângându-şi pumnii. Vreau s-o negociez!

Oliver o cântări cu privirea, după care imediat renunţă.

— Îmi pare foarte rău, draga mea, dar ocazia aceea a venit şi a trecut. Acum, înotăm în ape mult mai învolburate. Ori îmi predaţi cartea, ori intrăm s-o luăm noi. Îţi garantez că e cel mai bun târg pe care ai putea să-i obţii de partea asta a iadului.

Michael se smulse brusc de la fereastră, mutându-se în umbră.

— Shane. Tu, Eve şi Claire, vă duceţi în încăperea de dincolo de cămară. Hai.

— Nici gând! declară Eve. Nu te părăsesc!

El o luă de mână şi-şi fixă privirea într-a ei, într-un fel care-i înmuie genunchii lui Claire chiar şi de la câţiva paşi distanţă.

— Ei nu pot să mă atingă, decât dacă se ating de casă. Nu pot să mă omoare, decât dacă distrug casa. Aţi înţeles? Voi sunteţi cei vulnerabili. Şi pe voi vreau să vă ştiu la adăpost.

Îi sărută mâna, aruncă o privire intimidată spre Claire şi spre Shane, după care o sărută şi pe buze.

— Hm, mormăi Shane. Mă gândeam eu.

O luă de mână pe Claire.

— Michael are dreptate. Cel mai bine e ca voi, fetele, să fiţi la adăpost.

— Şi tu, Shane, zise Michael.

— Nici gând!

— Nu e momentul să dovedeşti ceva, gagiule. Nu trebuie decât să ai grijă de ele. De mine pot să am şi eu grijă.

Poate că da, se gândi Claire. Sau poate că doar voia să-i ştie îndepărtaţi, pentru eventualitatea în care n-ar putea.

Ori într-un caz, ori în celălalt, nu mai avea posibilitatea să protesteze. Shane le dirijă, pe ea şi pe Eve, în bucătărie, le împovără cu sticle cu apă şi alimente preambalate, de genul Pop-Tart sau batoane cu cereale şi miere, după care le ajută să le depoziteze în întunecata, mohorâta ascunzătoare în care-şi petrecuse Claire prima ei dimineaţă în Casa de Sticlă.

Nu ştia dacă Shane chiar i-ar fi respectat ordinele lui Michael — era posibil, se gândi ea — dar exact în timp ce îndesau cele din urmă provizii pe uşa îngustă, că se auzi un puternic zgomot de sticlă spartă din living.

— Ce naiba? se miră Shane, şi ieşi, aplecându-se, să vadă ce se-ntâmplase. Claire porni după el şi, când privi înapoi, observă că şi Eve o urma.

Dar nu ajunseră prea departe, fiindcă fereastra din bucătărie sări în ţăndări, iar Claire şi Eve se opriră şi se întoarseră să vadă ce era.

Oliver le privea imediat de dincolo de fereastră. Auziră alte zgomote de sticlă spartă, de prin toată casa.

— Fetelor, zise el. Regret că sunt nevoit să procedez aşa. Sincer regret. Dar voi nu-mi daţi de ales. E ultima voastră şansă. Invitaţi-mă înăuntru, şi toată povestea s-ar putea sfârşi în mod paşnic.

— Muşcă-mă de cur! îl tachină Eve. A, stai... nu poţi, nu-i aşa? Nu de-acolo, de-afară!

Ochii lui aruncară flăcări, iar colţii ieşiră la iveală cu un pocnet. Manifestare de ameninţare. Aşa se numea atunci când un şarpe cu clopoţei îşi scutura coada, sau când o cobră îşi umfla gâtul. El le dădea un semn cât se poate de clar că nu i se părea nimic amuzant.

— Cartea, repetă el. Sau vieţile voastre. E singurul târg e care-l vei obţine, Claire. Ţi-aş propune să faci alegerea corectă

cât mai repede.

— E OK, o linişti Eve. N-au cum să intre.

Oliver făcu un semn de încuviinţare, cu părul lui decolorat, creţ, spulberat de vântul fierbinte al nopţii.

— E adevărat, zise el. Dar, dacă stau să mă gândesc, nu prea sunt singur.

Şi se dădu deoparte, făcându-i loc unui poliţist în uniformă, care sparse resturile de geam cu bastonul lui reflectorizant şi sări pe pervaz, pregătindu-se să intre.

Eve şi Claire ţipară şi o rupseră la fugă.

Întregul living era un talmeş-balmeş de mobilă spartă, de hârtii împrăştiate şi de trupuri încleştate în luptă; Shane tocmai îi ardea un pumn unui tip în jachetă neagră, făcându-l să zboare înapoi afară pe fereastră, în braţele cine ştie cărui vampir care-l aştepta cu braţele deschise şi colţii pregătiţi. Michael se lupta cu alţi doi, pe care tocmai îi înşfăca şi-i azvârlea afară. După ce Eve şi Claire intrară în living şi se despărţiră, luând-o una în dreapta şi alta în stânga, poliţistul care le urmărea nimeri cu capul înainte în Michael şi fu aruncat afară, la rândul lui.

— Uite-i că intră! ţipă Eve, trântind uşa de la bucătărie şi înţepenind un scaun sub clanţă. Michael apucă etajera cea mai apropiată — nu pe cea în care se afla şi Biblia, observă Claire — şi o trase într-acolo, ca să-i blocheze pe vampiri, după care o sprijini cu canapeaua.

— Sus! urlă el. Haideţi!

Shane o apucă de mână pe Claire şi începu să urce tropăind scara, aproape târând-o după el; ea nu nimeri o treaptă şi se împiedică, dezechilibrându-l şi pe el tocmai în momentul potrivit, fiindcă bâta care fusese repezită spre capul lui nu-l atinse, izbindu-se de perete cu un bufnet de lemn spart. O altă persoană se ascundea în capul scării, de data aceasta o femeie înaltă. Shane îi smulse bâta din mâini şi o ameninţă cu ea, silind-o să bată în retragere pe coridor. Claire o recunoscu: era una dintre fetele din cămin, Lillian.

— Nu! urlă Lillian, ridicându-şi braţele să se apere, în timp ce Shane îşi lua avânt cu bâta.

Ce naiba, bombăni Shane, scuipând dezgustat. Nu pot să dau într-o fată. Ia, Claire. Dă tu.

Îi azvârli bâta. Claire o prinse şi luă o stângace poziţie de

lovire, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă i-ar fi acordat mai multă atenţie profesorului de sport. Lillian ţipă din nou şi se repezi în cadrul uşii deschise a camerei lui Eve. La rândul ei, Eve, care tocmai urca scara, ţipă de asemenea, dar din cu totul alte motive.

— Hei! Aia-i camera mea, căţea!

Şi se avântă s-o înşface pe Lillian de păr, făcând-o să se răsucească şi azvârlind-o pe coridor, după care o îmbrânci spre scară.

— Michael! strigă. Asta trebuie dată afară!

O îmbrânci din nou. Lillian se bălăbăni pe scară şi mai scoase un ţipăt strident înainte de a părăsi clădirea cu viteza maximă, propulsată de puterea lui Michael.

— Verificaţi camerele, gâfâi Shane. Dac-a intrat una, probabil că mai sunt şi altele. Nu riscaţi. Urlaţi după ajutor.

Claire încuviinţă şi se grăbi spre camera ei. Părea liniştită, slavă Domnului: ferestrele erau intacte şi nu se vedea niciun semn că s-ar ascunde cineva prin dulapuri, sau sub pat. La fel şi în baie, deşi trecu printr-un moment neplăcut imaginându-şi că vede ceva pe după draperia duşului. Auzi bubuituri pe coridor. Shane găsise pe cineva. Ieşi fuga pe coridor şi se pregăti să-i sară în ajutor, dar ezită când observă că uşa camerei lui Eve era acum un pic întredeschisă.

Ea o lăsase închisă.

O deschise încetişor, cu cât mai puţin zgomot posibil, şi aruncă o privire pe după muchia ei...

...şi o văzu pe Eve lipită de perete, şi pe Miranda ţinând un cuţit la gâtul lui Eve. Mai întâi îi recunoscu vânătăile şi urmele de muşcături de pe gât, abia apoi ochii albaştri spălăciţi, când fata îşi întoarse capul spre ea.

— Nu te amesteca, îi zise Miranda. Trebuie să fac asta. Charles mi-a zis că am nevoie s-o fac. Ca să înceteze viziunile. Vreau să înceteze, Claire. Mă înţelegi, da?

— Dă-i drumul, Miranda, OK? Te rog!

Claire înghiţi în sec şi trecu pragul camerei. Auzea zgomotele luptei de pe coridor. Shane şi Michael aveau de lucru.

— Tu nu vrei să-i faci rău lui Eve, încercă ea s-o convingă. Doar e prietena ta!

— E prea mult, zise Miranda. Prea multă lume moare, şi eu nu pot să fac nimic. Charles zice că aşa o să-mi treacă. Tot ce

trebuie să fac e să...

— Să ce? S-o omori pe Eve? Zău, tu nu... tu nu vrei să... nu vrei să faci nimic...

Panicată, îşi îndreptă privirea spre Eve, căutându-i ajutorul. Şi un singur lucru era clar: paloarea de pe faţa lui Eve nu mai era rezultatul machiajului.

— Mda, rosti slab Eve. Sunt prietena ta, Mir. Ştii bine.

Miranda îşi scuturǎ capul cu atâta putere, încât părul zbură în toate direcţiile. Cuţitul îi tremură la gâtul lui Eve, şi-şi închise strâns ochii, şoptind ceva care semăna a „Charles”, iar după ce-i deschise la loc, arăta altfel. Nu înspăimântată. Concentrată.

O să facă ceva. Trebuie să... Claire nu mai avu timp să-şi dea seama ce trebuia să facă: doar se puse în mişcare, fiindcă şi Eve se mişca, ridicându-şi fulgerător braţul şi pocnind-o peste cot pe Miranda. În acea secundă în care cuţitul fu îndepărtat de gâtul lui Eve, Claire înşfacă o mână zdravănă de păr de-al Mirandei şi smuci cu putere, trăgând-o înapoi. Miranda ţipă ascuţit şi-şi agită înnebunită cuţitul spre ele. Braţul înălţat al lui Eve se alese cu o crestătură sângerândă, iar Claire se trase înapoi, icnind, ţinându-se bine de părul Mirandei şi străduindu-se să rămână în afara razei de acţiune a tăişului.

Miranda se răsuci şi reteză smocul de păr la doar câţiva centimetri de degetele lui Claire. O, nu...

Miranda se avântă spre ea, cu cuţitul întins, şi Claire se împiedică de noptiera neagră, se răsturnă pe cuvertura din satin negru, şi văzu cuţitul venind spre ea.

— Hei! ţipă Eve, făcând-o pe Miranda să se rotească şi plesnind-o cu putere peste faţă. De două ori. Când Miranda încercă s-o înjunghie, Eve îi izbi braţul de perete şi-i suci încheietura până când Miranda slăbi strânsoarea şi scăpă cuţitul pe lemnul podelei.

Miranda începu să plângă. Era un sunet deznădăjduit, neajutorat, iar dacă n-ar fi fost atât de înfuriată-înfricoşată, Claire poate că ar fi simţit o oarecare părere de rău pentru ea.

— Nu, nu, nu vreau să mai văd, nu vreau să... el a zis c-o să le facă să înceteze...

Eve o prinse de braţ, deschise uşa şifonierului şi o îndesă înăuntru pe Miranda, după care propti un scaun din lemn sub mânerul uşii, astfel încât s-o ţină închisă. Arăta furioasă şi foarte, dar foarte rănită. Braţul îi sângera abundent: nu

împroşca, dar curgea destul de zdravăn. Claire luă un prosop negru care zăcea pe birou şi apăsă pansamentul improvizat pe rană; Eve clipi nedumerită, ca şi cum ar fi uitat tot, după care şi-l ţinu singură.

— Poate că era doar sub efectul farmecului făcut de el. Cum erai tu, când ai...

OK, poate că nu fusese prea inteligent din partea ei să aducă vorba despre asta, se gândi Claire.

— De-asta am şi plesnit-o, zise Eve. Dar nu cred că asta era. Miranda a fost mereu nebună. Eu doar am crezut... în fine, am crezut că nu era chiar atât de nebună.

Eve arăta mai bine. Oricum, avea ceva mai multă culoare în obraji... dar apoi Claire îşi zise, nu, arăta prea bine.

Claire îşi întoarse ochii spre fereastra spartă. Afară, se vedea o slabă fâşie de lumină căţărându-se deasupra orizontului, iar cerul căpătase o nuanţă de albastru-închis spre cenuşiu.

— Michael! exclamă ea. O, Doamne!

O lăsă pe Eve şi ieşi fuga pe coridor. Shane tocmai ieşea din camera lui, scuturându-şi mâna dreaptă. Încheieturile degetelor îi erau pline de sânge.

— Unde e Michael? urlă ea.

— Jos. Ce naiba e asta?

Claire îşi dădu seama, şocată, că ţinea încă în mână, fără să ştie, smocul de păr tăiat al Mirandei. Se strâmbă şi-l lăsă să cadă, după care se scutură de şuviţele care i se agăţaseră de haine.

— Nici măcar n-ai vrea să ştii. A, Miranda e încuiată în şifonierul lui Eve, apropo.

— Ei, ăsta zic şi eu premiu-surpriză. Scuză-mă, dar chiar nu-mi place deloc de fata asta.

— Nici pe mine nu mă prea cucereşte, recunoscu Claire. Haide, trebuie să ajungem la Michael.

— Crede-mă, se descurcă de minune fără noi.

— Ba nu, zise ea, mohorâtă. Răsare soarele.

El nu înţelese din prima clipă, dar apoi, da, şi... mamă, Doamne. Deja dispăruse până să poată urla după el s-o aştepte.

Ajunse la picioarele scării cu doar câteva secunde în urma lui şi-l văzu gonind spre locul în care Michael înşfăca încă un intrus — probabil, uman — în drumul lui spre uşa spartă de la intrare.

— N-am nevoie de voi! urlă la ei, în timp ce-l azvârlea pe

individ până la jumătatea drumului spre Kansas[36]. Duceţi-vă sus! Shane, arată-i tu unde!

Shane nu-l luă în seamă şi se avântă pe lângă el în vestibul, să păzească uşa de la intrare. Michael dădu să-l urmeze, dar zări lumina din ce în ce mai intensă pătrunsă pe fereastra din spate.

Se răsuci pe călcâie şi-şi îndreptă privirea într-acolo, şi apoi, fără cuvinte, spre Claire. Ea îi zări groaza pură din ochi.

— Nu, exclamă el. Nu acum!

Ea nu putea să facă, nici să spună, nimic care să-l ajute, o ştia bine.

— Cât mai...?

Expresia cumplită de pe faţa lui îi răspunse în mare măsură la întrebare, dar cuvintele se auziră, chiar şi-aşa.

— Cinci minute. Poate mai puţin. Fir-ar al naibii!

Şi, de parcă vampirii ar fi ştiut, se auzi zgâlţâindu-se fereastra pe care o blocase cu etajera pentru cărţi. Aceasta se ridică, instabilă, apoi începu să se prăbuşească mai departe. Michael se strecură între ea şi podea, o prinse şi-o împinse înapoi în poziţia verticală, după care o propti din nou cu canapeaua.

— Înapoi! îi ordonă, iar ea se retrase spre scară. Îl auzea pe Shane luptându-se din nou în antreu. Claire, tu şi Eve trebuie să găsiţi cum să baricadaţi totul. Închideţi-vă ermetic. Nu-l lăsaţi pe Shane...

Nu mai află ce-ar fi vrut să spună, fiindcă tocmai atunci Michael icni şi se îndoi de mijloc, iar ea ştiu că era pierdut. Se făcuse palid. Şi mai palid.

Ceaţă.

Dispărut, odată cu fantoma unui ţipăt pierzându-se treptat.

Eve puse frână lângă ea, făcând ochii mari.

— S-a dus, zise, ca şi cum într-adevăr nu i-ar fi venit să creadă. Ne-a părăsit.

— N-avea încotro. Claire o luă de mână. Haide, Eve, să luăm raftul cu cărţi din hol. Trebuie să proptim uşa cu el.

Eve încuviinţă, amorţită. Arăta de parcă toată combativitatea s-ar fi scurs afară din ea, şi Claire înţelegea de ce...

Acum, ce speranţă mai aveau? Michael se descurcase, dar

---

36 Statul Kansas este situat la nord de Texas, cele două fiind despărţite de Oklahoma. Poate fi o aluzie la romanul Vrăjitorul din Oz, în care o tornadă o ia pe sus pe eroina principală, Dorothy, ducând-o din Kansas pe un tărâm imaginar

fără el...?

— Ajută-mă, îi zise lui Eve, şi se referea la toate sensurile posibile.

Eve îi adresă un zâmbet miniatural şi-şi strânse pumnii.

— Ştii bine c-o să te-ajut.

În trei, izbutiră să blocheze uşa de la intrare destul de bine, înţepenind-o cu etajera, pe care o proptiră cu alte două, aşezate înclinat. Transpiraţi, gâfâind, înspăimântaţi, se priviră reciproc.

Se făcu linişte. O linişte stranie.

— Ei? zise Eve, aruncând o privire după colţ. Nu văd nimic...

— Am putea să mergem în cămară? propuse Claire. Adică, dacă tot nu aud pe nimeni...

— Prea riscant, se împotrivi Shane. Înşfacă telefonul de sub un maldăr de dărâmături şi începu să formeze la repezeală un număr, după care îl lăsă să cadă. Au tăiat firul, explică.

Eve îşi scoase telefonul mobil dintr-un toc de la curea. Shane îl înhăţă, verifică semnalul, apoi ridică braţul ca să bată palma cu ele. Deja forma numărul cu cealaltă mână până să-l plesnească amândouă.

— Hai odată, bombăni, plimbându-se nervos şi ascultând. Răspunde, răspunde, răspunde...

Se opri cu un picior în aer.

— Tată? Of, fir-ar să fie, e robotul... tată, auzi, dac-o să asculţi mesajul... sunt eu, Shane, sunt acasă la Michael Glass, în Morganville, şi am nevoie de şoc şi teroare[37], ne- nică... vino fuga. Ştii de ce.

Închise clapeta telefonului şi i-l azvârli înapoi lui Eve.

— Sus cu voi, amândouă. Duceţi-vă în camera secretă. Michael? Eşti cu noi?

Claire se înfioră, izbită brusc de un val de aer rece.

— E aici, zise.

— Ai grijă de ele, îi ceru Shane. Eu... eu aş cam avea un plan.

Ultimele cuvinte le rostise de parcă ar fi fost şi el oarecum surprins.

---

37 Doctrină militară teoretizată în 1996 de Harlan K. Ullman şi James P. Wade, la Naţional Defense University din S.U.A., denumită în literatura de specialitate dominaţie rapidă, bazată pe utilizarea unei forţe copleşitoare, într-o etalare spectaculoasă, menită să paralizeze voinţa de luptă a adversarului şi să asigure o victorie rapidă

— Fetele. Sus. Acum.

— Dar...

— Hai!

Învăţase de la Michael să-şi răcnească ordinele astfel încât să fie ascultat, şi părea să aibă efect, deoarece Claire deja pornise spre scară, fără să fie hotărâtă în mod conştient pentru aşa ceva. Fiorul rece o însoţi, şi ea o văzu şi pe Eve cutremurându-se, de asemenea.

Şi la etaj era linişte, excepţie făcând îndepărtatele sunete ale bubuiturilor Mirandei în uşa şifonierului.

— Nu-mi place asta, zise Claire. Oliver ştie că Michael nu poate să facă nimic după ivirea zorilor, nu?

— Nu ştiu, răspunse Eve, muşcându-şi buza de jos. Cea mai mare parte a machiajului i se scursese din cauza transpiraţiei, sau se ştersese; până şi buzele ei aveau acum culoarea normală, cam pentru prima dată din câte îşi amintea Claire. Ai dreptate, zise apoi. E bizar. De ce-ar fi renunţat tocmai acum?

— Dar n-au renunţat, rosti o voce pe care coloana vertebrală cuprinsă de furnicături a lui Claire o recunoscu înaintea creierului. Uşa dormitorului lui Michael se deschise şi în pragul ei, zâmbitoare, apăru Monica Morrell. Gina şi Jennifer erau în spatele ei.

Aveau toate cuţite în mâini, şi arătau cu al naibii de mult mai înspăimântător decât Miranda, indiferent cât de nebună ar fi fost.

Eve se strecură între Claire şi Monica şi o făcu pe Claire să se retragă pe coridor.

— Du-te în camera ta, îi zise. Încuie uşa.

N-o s-o ajute, zise Monica, aplecându-se spre Eve. Întreabă-mă de ce. Haide, întreabă-mă.

Nu mai avea nevoie. Auzi uşa deschizându-se în spatele ei şi se răsuci brusc, văzând un bărbat în uniformă de poliţist ieşind pe coridor cu pistolul scos.

— Faceţi cunoştinţă cu fratele meu, Richard, chicoti Monica. Nu-i aşa că-i drăguţ?

Poate că era, însă Claire nu-şi putea îndrepta privirea altundeva decât spre gura pistolului, care era mare şi strălucitoare şi neagră. Niciodată nu mai văzuse vreo armă de foc îndreptată spre ea, şi asta o înfricoşa mai mult chiar şi decât cuţitele.

— Tacă-ţi gura, Monica, zise el, făcând un semn cu capul spre celălalt capăt al coridorului. Domnişoarelor. Jos, vă rog. Nu e nevoie să curgă sânge.

Părea mai degrabă sâcâit decât oricum altfel, ca şi cum invadarea în masă a unui domiciliu n-ar fi fost altceva decât un obstacol în drumul lui spre cafeaua de dimineaţă.

Claire făcu un pas înapoi, o atinse pe Eve şi-o întrebă în şoaptă:

— Ce facem?

În acelaşi timp, îl întreba şi pe Michael, chiar dacă nu putea să le ajute cu cine ştie ce.

— Bănuiesc c-o să mergem jos, răspunse Eve. Vocea îi suna înfrântă.

Răceala se abătu asupra lor mai abitir ca oricând.

— Ăăă... asta să însemne nu?

Un val de aer cald se revărsă asupra ei.

— Adică da?

Din nou, aer cald.

— Faci mişto de mine, Michael. Să rămânem aici?

Nicio problemă, când erai deja fantomă, dar cum naiba ar fi putut ele două să se lupte cu trei fete înarmate cu cuţite şi cu un poliţist cu pistol?

Eve leşină. Şi într-un chip convingător, pe deasupra, într-atât, încât Claire nu ştiu sigur dacă nu cumva leşinase de-a binelea. Monica, Gina şi Jennifer îşi coborâră privirile spre ea, încruntându-se, iar Claire se aplecă, făcându-i vânt în dreptul feţei.

— A fost rănită, explică ea. A pierdut o grămadă de sânge.

Spera că exagerase, dar nu era prea sigură, fiindcă prosopul negru de pe braţul lui Eve căzuse şi părea îmbibat.

— Las-o, îi zise fratele Monicăi. Oricum, n-avem nevoie decât de tine.

— Dar... sângerează! Are nevoie de...

— Mişcă.

O împinse, şi ea aproape că nimeri în cuţitul pe care Gina şi-l ţinea întins spre ea.

— Monica, pentru numele lui Dumnezeu, daţi-vă naibii înapoi, da? Cred că pot să mă descurc şi singur cu o fată!

Monica se încruntă la el.

— Oliver a zis că e a noastră după ce se termină totul.

— Mda, după ce se termină. Ceea ce nu e cazul acum, aşa că daţi-vă naibii înapoi!

Ea îi făcu semnul cu degetul, după care se trase înapoi, permiţându-i lui Claire să treacă pe lângă ea. Claire se mişcă pe cât putea mai încet, fabricându-şi o criză de bocete şi un oarecare tremurat care, odată pornit, păru prea real ca să mai poată fi oprit.

— Vezi? comentă Monica peste umăr, spre Jennifer. Ţi-am zis că e un gunoi.

Claire se îndoi de mijloc, gemând şi, într-un mod extrem de ostentativ, vomită drept peste pantofii Monicăi. Altceva nu mai trebui. Monica scoase un ţipăt de scârbă şi o pălmui, Gina o înhăţă, Jennifer se dădu deoparte, iar Richard, derutat de brusca încăierare dintre fete, făcu vreo câţiva paşi înapoi, ca nu cumva să expedieze vreun glonţ în cine n-ar fi trebuit.

— Hei! se auzi vocea lui Shane, răsunătoare şi mânioasă. Era pe scară, privindu-i printre gratiile balustradei. Gata, ajunge. Vă dau eu afurisita aia de carte. Numai lăsaţi-le pe ele în pace.

— Nu-i cinstit, bombăni Monica, privindu-l cu ură. El îi întoarse privirea, dând impresia că ar fi dispus să-şi încalce regula cu datul în fete, măcar o dată. Richard, împuşcă-l! ceru ea.

— Nu, răspunse, plictisit, Richard. Sunt poliţist. Nu trag decât când mi se ordonă să trag, iar tu nu eşti superiorul meu.

— Ei bine, o să fiu. Într-o zi.

— Atunci, o să-i împuşc când o să fii, zise el. Tu eşti Shane, da? Hai sus.

— Lasă-le pe ele să plece mai întâi.

— Nici nu mă gândesc, aşa că mută-ţi curul încoace până nu ajung la concluzia că nu am nevoie de niciuna dintre ele.

Vrând să-şi sublinieze ameninţarea, Richard trase piedica armei. Shane urcă încet până în capul scării şi se opri.

— Unde e? întrebă Richard.

— Cartea? La loc sigur. Şi undeva unde n-o s-o găseşti, dacă mă mai freci mult la mentă, Dick[38].

Richard trase. Toată lumea — până şi Monica — ţipă, iar Claire se privi, şocată.

Greşise ţinta. Se vedea o gaură fumegândă în uşa camerei lui Michael.

O. Nu greşise.

---

38 Diminutivul lui Richard, dar şi echivalentul, în argou, pentru penis

— Puştiule, rosti obosit Richard. Nu sunt în dispoziţie pentru de-astea. N-am dormit de treizeci şi şase de ore, soră-mea e nebună şi...

— Hei! protestă Monica.

— ... şi tu nu eşti amorul meu din liceu...

— El nu e amorul meu din liceu, Richard!

— Ideea e că nu dau niciun rahat pe tine, pe prietenele tale, sau pe problemele voastre, fiindcă pentru mine nu e ceva personal. Monica o să te ucidă pentru că e dusă cu pluta. Eu o să te ucid pentru că tu mă obligi să te ucid. Suntem în regulă?

— Păi, zise Shane, asta-i o întrebare cam personală[39].

Richard îşi îndreptă arma direct spre Claire. Nu era prea mare schimbarea, însă ea o simţi fără doar şi poate, ca şi cum s-ar fi aflat în plina lumină a reflectoarelor după ce până atunci aceasta abia o atinsese cu marginile ei. Îl auzi pe Shane zicând grăbit:

— Hei, frate, glumeam, da? Glumeam!

Nu îndrăzni să clipească, nici să-şi ia ochii de la armă. Îşi închipuia că, dacă se holba la ea mai departe, asta I-ar fi împiedicat s-o împuşte. Ştia că n-avea nicio noimă, dar...

Cu coada ochiului, îl văzu pe Shane ducându-şi mâna la spate şi scoţând de-acolo o carte. Copertă neagră din piele. O, nu. Chiar o să... nu se poate. După toate astea... Cu toate că, dac-ar fi întrebat-o cineva cum ar fi putut el să evite predarea cărţii, n-ar fi găsit vreun răspuns.

Shane îşi ridică mâna stângă, arătând că e goală, apoi o întinse pe dreapta, cu Biblia în ea.

— Asta e? întrebă Richard.

— Jur pe Dumnezeu.

— Monica. Ia-o.

Monica luă cartea, încruntându-se la Shane.

— Tu nu eşti amorul meu din liceu, idiotule.

— Grozav. Atunci, pot să mor fericit.

— Următoarea persoană care vorbeşte şi nu e soră-mea, o împuşc, anunţă Richard. Monica?

Ea deschise Biblia.

— E o gaură înăuntru. Şi altă carte. Se opri, holbându-se la

---

39 Joc de cuvinte, în original întrebarea fiind Are we straight?, în sensul de Ne-am înţeles?, însă celălalt personaj o interpretează în glumă ca pe Suntem heterosexuali?

conţinut. O, Doamne. Chiar asta e. Eram convinsă că ne vinde gogoşi.

— Ştia că nu e cazul. Dă-mi să văd.

Monica întoarse Biblia deschisă spre el, şi cea din urmă speranţă a lui Claire se risipi, pentru că, da, aceea era coperta, cu simbolul ca o mâzgălitură întipărit în ea.

Shane o făcuse. Le predase cartea.

Cumva, s-ar fi aşteptat la altceva mai bun.

— Aşa. Suntem chit, da? întrebă încordat Shane. Gata cu împuşcăturile şi alte chestii.

Richard întinse mâna, luă Biblia de la Monica şi o închise, îndesându-şi-o sub braţ.

— Gata cu împuşcăturile, aprobă el. Am vorbit serios. Te împuşc doar dacă mă obligi s-o fac. Aşa că, mersi, chiar n-aveam nevoie de completat hârţoage.

Trecu pe lângă Shane şi începu să coboare scara.

— Hei, stai! exclamă Shane. Nu vrei s-o iei cu tine şi pe psihopata de soră-ta?

Richard se opri şi oftă.

— Corect. Monica? Hai să mergem.

— Nu vreau, se împotrivi ea. Oliver mi-a zis că pot să fac ce vreau cu ei.

— Oliver nu e aici, dar eu sunt, iar eu îţi spun că trebuie să mergem. Imediat.

Văzând-o că nu se clinteşte, îşi întoarse privirea spre ea.

— Hai. Mişcă-te, dacă nu vrei să te prăjeşti.

Ea le trimise lui Claire şi lui Shane o bezea în bătaie de joc.

— Mda. S-aveţi poftă la grătar!

Şi îşi urmă fratele pe scară. Gina se duse după ea, aşa că nu rămase acolo decât Jennifer, arătând neobişnuit de neajutorată, chiar şi cu un cuţit în mână.

Jen se aplecă şi-l aşeză pe podea, apoi îşi înălţă braţele şi zise:

— Monica a pus foc. Ieşiţi cât mai puteţi şi fugiţi ca de naiba. Probabil că n-o să vă fie de folos, dar… îmi pare rău.

Şi plecă, la rândul ei. Shane privi fix în urma lor pentru o secundă încremenită, după care se duse să îngenuncheze lângă Eve.

— Hei. Eşti bine?

— Trăgeam un pui de somn, răspunse Eve. M-am gândit că,

poate, dacă rămân pe jos, o să vă fie mai uşor. Ajută-mă să mă ridic.

Cu tot tonul glumeţ, vocea îi cam tremura.

Shane şi Claire o apucară de câte o mână şi o ridicară; ea se clătină, ameţită.

— Am înţeles bine? Chiar i-ai dat cartea?

— Ştii ceva? I-am dat-o. Şi v-am ţinut pe voi în viaţă, aşa că, daţi-i bătaie. Urâţi-mă.

Avea de gând să mai spună şi altceva, dar deodată se opri, se încruntă şi făcu un semn cu capul spre celălalt capăt al coridorului.

Un fir subţire de fum ieşea încovrigându-se pe sub uşa dormitorului lui Claire.

— O, Doamne! icni ea, alergând într-acolo; clanţa era fierbinte. Imediat îşi luă mâna de pe ea şi făcu un pas înapoi. Trebuie să ieşim de-aici! strigă ea.

— De parcă ne-ar lăsa să ieşim! replică Shane. Şi nici nu mă gândesc să las casa asta să ardă. Cu Michael cum rămâne? El nu poate să plece!

Nici măcar nu se gândise la asta, iar adevărul o izbi cu putere. Michael era captiv. Oare avea să moară dacă-i ardea casa? Putea?

— Maşinile de pompieri! urlă ea. Sunt maşini de pompieri afară...

— Mda, ca să împiedice orice altceva să ia foc, zise Eve. Crede-mă. Asta-i rezolvarea lor cea mai uşoară. Casa de Sticlă piere în flăcări, cu tot cu copiii-problemă din ea. Nimeni n-o să ne-ajute!

— Atunci, trebuie s-o facem noi, zise Shane. Hei, Michael? Eşti aici?

— Este, confirmă Eve. Mi-e frig.

— Poţi să faci ceva?

Eve păru derutată.

— Da? Nu? A! Poate. Zice că poate.

— Poate nu e de-ajuns, replică Shane, deschizând uşa camerei lui Eve şi înşfăcând cuvertura neagră de pe pat. Pături, prosoape, orice vă cade în mână, comandă el, duceţi-le în baie şi înmuiaţi-le bine. A, şi las-o să iasă pe Miranda, bine? Putem s-o urâm şi mai târziu.

Claire înlătură cu piciorul scaunul care bloca mânerul. Uşa

şifonierului zbură într-o parte, şi Miranda se revărsă din el, tuşind. Le adresă o singură privire, după care o rupse la fugă spre scară.

— Ţoalele mele! scânci Eve, înşfăcând două braţe de umeraşe, apoi dând fuga în camera lui Michael, unde le aruncă grămadă.

— Mda, asta zic şi eu concentrare, Eve! urlă Shane. Deschisese robinetul din baie şi, câteva clipe mai târziu, era înapoi, târând după el o boccea mustind de apă.

Izbi uşa cu piciorul şi, dincolo de ea, Claire zări limbile de foc înălţându-se din draperii până în tavan. Şi patul ei era cuprins de flăcări. Părea că de acolo pornise Monica incendiul, fiindcă focul îl acoperea în cea mai mare parte.

— Ai grijă! urlă ea, şi se opri să vadă cum Shane smulge draperiile, după care azvârle cuvertura udă peste pat şi începe să calce flăcările în picioare.

— Nu mai staţi acolo! strigă el. Pături! Prosoape! Apă! Haideţi!

Claire ţâşni ca din puşcă.

Şaisprezece

Întreaga casă mirosea a fum şi a saltea arsă, dar, în ansamblu, ar fi putut să fie mult mai rău. Camera lui Claire era vraişte, iar patul şi draperiile, total compromise. Pereţii scorojiţi şi pete de fum pe tavan.

Totuşi.

Shane mai azvârli ceva apă peste saltea, care deja era o mizerie clisoasă, apoi se prăbuşi cu spatele de perete, lângă Claire şi Eve.

— Sigur se miră de ce nu urlăm şi nu ardem încă, zise Eve. Adică, logic vorbind.

— Du-te să vezi.

— Du-te tu. Eu am avut o noapte grea.

Claire oftă, se ridică şi se duse spre fereastra nespartă din celălalt capăt al camerei. Nu văzu nimic. Nici pe vampiri, evident, din moment ce soarele deja dogorea pe cer, dar nici pe lacheii lor umani.

— Poate că sunt toţi în faţă, îşi dădu ea cu părerea.

În tăcerea care se aşternu, auzi desluşit... soneria.

— Fără mişto, zise Shane. Ia ziceţi, aţi comandat pizza? Bine gândit. Sunt mort de foame.

— Cred că ai leziuni cerebrale, îl repezi Eve.

— Da, de la foame.

Se auzi un pocnet de jos, şi lui Shane îi pieri zâmbetul. Ochii i se întunecară şi deveniră concentraţi.

— Bănuiesc că asta a fost, zise. Scuze. Ultimul asalt de la Alamo[40].

Eve îl îmbrăţişă fără vorbe. Claire se apropie şi-i îmbrăţişă pe rând pe amândoi, pe Shane la urmă, ca să aibă mai mult timp la dispoziţie pentru el. Totuşi, chiar nu era timp, fiindcă auzi zgomot de paşi pe trepte, şi simţi un puternic val de frig abătându-se asupra ei. Michael le era alături. Poate că asta era versiunea lui pentru o îmbrăţişare.

— Fii tare, o auzi pe Eve şoptindu-i la ureche. Încuviinţă şi-o prinse de mână. Shane trecu în faţa lor, ceea ce era — ajunsese să ştie — exact ceea ce ar fi făcut Shane. Tânărul ridică bâta de baseball pe care o recuperase din hol şi se pregăti.

— Nu este nevoie de aşa ceva, se auzi o voce uşoară, dar rece, dinspre coridor. Tu probabil că eşti Shane. Bună. Eu sunt Amelie.

Claire icni şi scoase capul pe după spatele lui lat. Era blonda femeie-vampir din biserică, arătând perfect calmă şi în largul ei cum stătea acolo, în picioare, cu braţele împreunate.

— Poţi s-o laşi deoparte, insistă Amelie. N-o să ai nevoie de ea, te asigur.

Se întoarse şi ieşi din cadrul uşii. Cei trei se priviră reciproc.

— O fi plecat? mimă din buze Eve. Shane se apropie tiptil de uşă şi privi afară, după care scutură din cap. Ce face?

Răspunsul deveni evident în secunda imediat următoare, când se auzi un ţăcănit slab, după care panoul din cealaltă parte sări în lături.

Amelie deschise uşa secretă şi începu să urce scara.

— Cred că aveţi ceva întrebări, le strigă ea din mers.

---

40 Referire la Fort Alamo, locul de desfăşurare al celui mai eroic episod din războiul de independenţă al Texasului cu Mexicul. Un număr de 187 de soldaţi texani, cărora li s-au adăugat şi vreo 15 civili, au apărat fortul în faţa a peste 2000 de militari comandaţi de însuşi Antonio López de Santa Anna, generalul dictator al Mexicului. Deşi până la urmă fortul a fost cucerit şi toţi soldaţii asediaţi ucişi, mexicanii au pierdut peste 600 de oameni, iar rezistenţa apărătorilor de la Alamo a devenit legendară

Întâmplarea face ca şi eu să am vreo câteva, şi ar fi prudent să ne satisfacem reciproc curiozitatea. În caz contrar, sigur că sunteţi liberi să plecaţi... dar sunt nevoită să vă previn că Oliver nu e deloc mulţumit. Şi, când Oliver nu e mulţumit, are tendinţa să se manifeste cam copilăresc de dezlănţuit. Încă nu sunteţi, cum se spune, ieşiţi din pădure, mes petits[41].

— Supunem la vot, zise Shane. Eu sunt pentru plecare.

— Rămân, hotărî Eve. Fuga nu ne-ar aduce nimic bun, şi tu o ştii bine. Trebuie măcar să auzim ce are de spus.

Amândoi îşi întoarseră privirile spre Claire.

— Am şi eu un vot? întrebă ea, surprinsă.

— De ce n-ai avea? Doar plăteşti chirie.

— A! exclamă. Nici măcar nu mai avea nevoie să se gândească. Ea mi-a salvat viaţa ieri, zise. Nu cred că e... în fine, poate că e rea, dar nu e, ştiţi voi, rea. Eu zic s-o ascultăm.

Shane ridică din umeri.

— Cum vreţi. Tu prima.

Amelie se aşezase pe străvechiul divan victorian. Mai erau şi alţi doi vampiri în cameră, stând extrem de tăcuţi în câte un colţ, ambii purtând costume închise la culoare. Claire îşi înghiţi nodul uriaş din gât şi se luptă cu ispita de a da înapoi şi de a-şi schimba votul. Amelie îi zâmbi, fără să-şi dezlipească buzele, făcând un gest elegant spre fotoliul de lângă divan.

— Claire. A, şi Eve, ce încântător.

— Mă cunoaşteţi? întrebă Eve, surprinsă, aruncând o privire şi spre ceilalţi doi vampiri.

— Desigur. Întotdeauna le acord atenţie celor dezmoşteniţi. Iar părinţii tăi se numără printre preferaţii mei speciali.

— Mda, grozav. Şi-atunci, cine naiba eşti? întrebă Shane, lipsit de menajamente ca de obicei. Amelie îl privi surprinsă, pentru o clipă.

— Amelie, zise, ca şi cum prin asta ar fi explicat totul. Credeam că ştii al cui simbol îl porţi de la naştere, dragul meu.

Shane părea şucărit. Normal.

— Eu nu port niciun simbol.

— Este adevărat. Acum, nu porţi, aprobă ea, ridicând din umeri. Dar toată lumea din oraşul acesta l-a purtat, inclusiv cei care te-au zămislit. Într-un fel sau în altul, sunteţi o proprietate,

41 Micuţii mei, în franceză în original

trup şi suflet.

Shane, măcar o dată, nu încercă să-i întoarcă vorba. Doar o privi fix, cu ochii întunecaţi, plini de furie. Ea nu păru să se sinchisească.

— Ai o întrebare, afirmă Amelie. Shane clipi, nedumerit.

— Mda. Cum aţi intrat aici? Oliver n-a putut.

— Excelentă întrebare, bine formulată. Şi, de-aş fi fost oricare alt vampir, n-aş fi putut nici eu. Totuşi, această casă este casa mea, înainte de toate. Eu am construit-o, aşa cum am mai construit câteva asemeni în Morganville. Locuiesc pe rând în fiecare dintre ele şi, cât timp sunt rezidentă, Protecţiile mă apără de oricare duşman, fie el uman, fie vampir. Cât timp sunt absentă, ele îi exclud pe vampiri, dacă rezidenţii sunt fiinţe umane şi, desigur, pe oameni, dacă rezidenţii sunt vampiri. În afara cazurilor în care se acordă permisiunile de cuviinţă. Ţi-am răspuns la întrebare? mai zise, înclinându-şi capul.

— Poate, zise Shane. După ce rumegă un pic cele auzite, întrebă: De ce nu l-a apărat pe Michael?

— El i-a dat lui Oliver permisiunea să intre şi, procedând astfel, şi-a pierdut dreptul la Protecţia casei. Cu toate acestea, casa a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-l păstreze. Amelie îşi desfăcu larg braţele. Poate a contribuit şi faptul că Oliver, în realitate, n-a încercat să-l distrugă, ci să-i transforme.

— Într-un vampir, completă Eve.

— Da.

— Da! Mereu am vrut să întreb de ce nu le iese. Adică, vampirii tot muşcă, dar...

Amelie nu spuse nimic. Păru să se gândească, sau să-şi amintească; oricare dintre variante ar fi fost cea adevărată, trecu o lungă şi incomodă perioadă de tăcere până când vorbi.

— Voi, copii, aveţi vreo idee despre progresiile geometrice?

Claire ridică mâna.

— De câţi vampiri ar fi nevoie ca să transforme întreaga populaţie a lumii în vampiri, dacă totul ar fi chiar atât de simplu? Amelie zâmbi, în timp ce Claire deschidea gura. Draga mea, nu mă aştept să-mi dai un răspuns, cu toate că, dacă ţi-ar face plăcere să efectuezi calculele matematice şi să-mi comunici într-o bună zi rezultatul, aş fi cât se poate de interesată să-l aflu. Adevărul este că am ajuns foarte aproape de aşa ceva, în vremurile timpurii, când oamenii erau mult mai puţini. Şi s-a

căzut de acord — aşa cum avea să se cadă de acord mai recent şi printre voi, fiinţele umane — că poate conservarea vânatului ar reprezenta o idee înţeleaptă. Aşa că noi am... înlăturat ştiinţa de a crea alţi vampiri, prin simplu refuz de a o transmite mai departe. De-a lungul timpului, ştiinţa s-a pierdut, excepţie făcând Străbunii, iar acum s-a pierdut cu totul, excepţie făcând două locuri.

— Aici? întrebă Claire.

— Aici, confirmă Amelie, atingându-şi tâmpla. Şi acolo.

Arătă spre Shane.

— Ce? se repeziră atât Claire, cât şi Eve, iar Claire se gândi O, Doamne, eu l-am sărutat, şi când colo era vampir, însă şi Shane făcuse o figură neobişnuită. Nu tocmai derutată.

Ci vinovată.

— Mda, zise, vârându-şi mâna în buzunarul blugilor. Scoase de-acolo o cărticică. Pe copertă — Claire putea să citească din locul în care se afla — scria Sonetele lui Sha- kespeare. Asta-i tot ce mi-a trecut prin cap, se justifică el.

O răsturnă într-o parte, iar paginile lunecară afară, ieşind dintre coperte. Retezate cu grijă la ambele margini ale legăturii.

— Foarte inteligent, aprecie Amelie. Le-ai dat coperta, umplută cu cuvinte pe care nu şi le doreau, păstrând pentru tine ceea ce era important. Dar dacă ţi-aş spune că tocmai coperta era cea pe care o căutau, şi nu conţinutul?

Shane păru zguduit.

— Trebuia să-mi joc şansa.

— Înţeleaptă strategie de joc, îl lăudă ea. De fapt, v-am spus că Oliver este nemulţumit, şi aşa şi este, din cauză că a permis ca aşa ceva — făcu un semn cu capul spre paginile cărţii — să-i scape printre degete. Şi astfel descopăr că am venit la voi să cer o favoare.

În ochii lui Shane apăru o luminiţă, iar el zise:

— O favoare? Un fel de târg?

— Da, Shane. Voi face un târg pentru ceea ce ţii acum în mână, şi-ţi garantez că va fi unicul târg care contează, din moment ce eu sunt unicul vampir care contează. Voi lua cartea şi voi distruge cea din urmă consemnare scrisă a modului în care pot fi creaţi vampirii, ceea ce-mi va asigura supravieţuirea în continuare în pofida duşmanilor mei, care nu vor îndrăzni să ridice mâna împotriva mea, de teamă să nu piardă ceea ce

numai eu ştiu.

Se lăsă pe spate pe pernele umflate ale divanului, examinându-l pe Shane cu tot calmul posibil.

— Şi, pentru aceasta, tu şi toţi cei din această casă veţi beneficia de Protecţia mea atât timp cât veţi dori. Prin aceasta, se anulează oricare obligaţii şi acorduri de rang inferior pe care le-aţi fi putut încheia, cum este cazul şi cu înţelegerea pe care ai stabilit-o tu cu Oliver, prin intermediul lui Brandon.

— Oliver... e şeful lui Brandon? se miră Claire.

— Şeful? repetă Amelie. Se gândi puţin, apoi încuviinţă. Da. Exact. În timp ce eu nu-i poruncesc lui Oliver, nici el nu-mi poate porunci. Cât timp nu va descoperi secretele pe care le deţin, nu mă va putea detrona din Morganville, şi nu-şi poate crea propriii adepţi, astfel încât să-i copleşească din punct de vedere numeric pe ai mei. Suntem ... în echilibru.

Shane îşi coborî privirea spre cartea din mâna lui.

Iar asta ar fi schimbat raportul.

— Da, răspunse ea, cu fineţe. Cartea aceasta ne-ar fi distrus pe toţi, până la urmă. Pe vampiri, ca şi pe oameni, îţi sunt datoare din această cauză, şi mă voi achita pe cât de bine îmi vor permite circumstanţele.

Shane cântări toate acestea în minte timp de câteva secunde chinuitoare, după care-şi ridică privirea spre Eve. Eve îi făcu un semn de încuviinţare. Şi Claire încuviinţă atunci când el îi căută aprobarea; pe urmă, Shane ridică braţul în care ţinea cartea.

— Michael? întrebă. Da sau nu? După încă vreo câteva secunde la fel de lungi, oftă. Bănuiesc că a fost un da. Ei bine, orice l-ar şucări pe Oliver ar însemna o faptă bună, aşa că...

Şi-i întinse Ameliei cartea.

Ea nu făcu nicio mişcare ca s-o preia.

— Veţi înţelege, zise, iar în ochi avea o amarnică răceală, că, de îndată ce faptul se va săvârşi, săvârşit va fi. Casa de Sticlă vă va rămâne, însă voi veţi fi legaţi cu toţii. Niciunul nu va putea părăsi Morganville, pe urmă. Nu pot risca să-mi scape de sub control ştiinţa voastră.

— Mda, mă rog, dac-am pleca în clipa asta, oricum am fi prăjiţi, corect? comentă Shane, care-şi ţinea încă mâna întinsă. Luaţi-o. Oliver avea dreptate într-o singură privinţă: pentru noi nu înseamnă nimic, decât moartea.

— Au contraire[42], zise ea, luând cartea din mâna lui Shane cu degetele ei palide. Este, în realitate, izbăvirea voastră.

Se ridică, îşi roti privirea prin cameră şi suspină uşor.

— Mi-a fost dor de locul acesta, zise. Şi cred că şi lui i-a fost dor de mine. Într-o bună zi, mă voi întoarce.

Apăsă pe butonul secret de pe braţul divanului şi, fără să le mai adreseze vreo vorbă, se întoarse să plece.

— Hei, dar cum rămâne cu poliţaii? întrebă Shane. Ca să nu mai vorbesc şi despre toţi ceilalţi care au încercat să ne omoare azi?

— Ei răspund în faţa lui Oliver. Le voi face cunoscut că nu trebuie să fiţi tulburaţi. Totuşi, nici voi nu trebuie să tulburaţi pacea. Dac-o faceţi, şi veţi fi găsiţi vinovaţi, mă voi vedea obligată să-mi reconsider hotărârea. Şi ar fi o situaţie... nefericită.

Îi dărui un zâmbet complet. Cu tot cu colţi.

— Au revoir[43], copii. Pe viitor, aveţi mult mai multă grijă de casă.

Cei doi bodyguarzi vampiri plecară odată cu ea. Fum şi tăcere. Nu se auzi niciun sunet pe scară după plecarea lor. Claire înghiţi în sec.

— Ăăă... cam ce-am făcut? întrebă ea.

— În mare măsură, cam tot ce se putea, răspunse Shane. Mă duc să verific strada.

Ajunseră să coboare împreună, în grup: Shane, cu bâta de baseball, Eve, cu cuţitul abandonat de Jennifer, şi Claire, cu un picior rupt dintr-un scaun, ascuţit la unul dintre capete.

Casa era pustie. Uşa de la intrare rămăsese deschisă, iar afară, pe stradă, maşinile de poliţie demarau de lângă bordură, din jurul uriaşului Cadillac negru. Tocmai pleca şi o limuzină. Geamurile ei fumurii întorceau reflexii orbitoare către soare.

Totul se sfârşi în câteva secunde. Nu tu automobile, nu tu vampiri, nimeni prin preajmă. Nu tu Monica. Nu tu Richard. Nu tu Oliver.

— Rahat, exclamă Shane. Stătea pe verandă, privind ceea ce atârna lângă sonerie. Era o plăcuţă neagră, lăcuită, cu un simbol pe ea. Acelaşi simbol de pe coperta de carte pe care i-o trimisese lui Oliver. Asta înseamnă că tot ea a scris afurisita aia

42 Dimpotrivă, în franceză în original

43 La revedere, în franceză în original

de carte?

— Pun pariu că da, ca rezervă, răspunse Eve. Ştii, simbolul e şi pe fântâna din centrul oraşului. E simbolul Ctitorului.

— Şi Ctitorul ea e, deduse Shane.

— Ei bine, oricum trebuia să fie cineva.

— Mda, dar îmi imaginasem că era cineva mort.

— Nostimă treabă, interveni Claire, dar eu cred că este, într-adevăr, cineva mort.

Ceea ce-l făcu pe Shane să râdă, iar pe Eve, să pufnească zgomotos. Apoi, Shane o cuprinse pe Claire pe după umeri.

— Tot mai renunţi la şcoală? o întrebă.

— Nu, dacă nu pot să părăsesc oraşul, răspunse Claire, care după câteva clipe se plesni cu palma peste frunte. Of, Doamne! Nu pot să părăsesc oraşul! Nu pot să părăsesc niciodată oraşul! Şi cum rămâne cu facultatea? Cu Caltech? Cu părinţii mei?

Shane o sărută pe frunte.

— Astea-s problemele zilei de mâine, zise el. În ce mă priveşte, eu propun ca, în momentul de faţă, să ne bucurăm fie şi numai pentru că există o zi de mâine.

Eve închise uşa de la intrare. La cea dintâi adiere a brizei, aceasta se deschise la loc.

— Cred c-o să avem nevoie de o uşă nouă.

— Cred c-o să avem nevoie de Home Depot[44].

— Pe-aici, la Home Depot, vând şi ţepuşe? se interesă Claire. Shane şi Eve o priviră nedumeriţi. Da. O întrebare tâmpită. Nu mă luaţi în seamă.

Şaptesprezece

Dereticatul le luă cam toată ziua, din cauza mobilei sfărâmate, a ferestrelor făcute ţăndări, a uşilor din faţă şi din spate, la care se adăugă azvârlirea pe trotuar a saltelei distruse din camera lui Claire. Tocmai se aşezau pentru cină, când soarele cobori dincolo de orizont, iar Claire auzi zgomotul unui trup căzând pe podea, urmat de o serie de râgâituri.

— A venit Michael, anunţă Eve, de parcă el tocmai s-ar fi întors de la şcoală. Voi doi, băgaţi la jgheab şi fără mine.

Trecu ceva timp până când se întoarse, împreună cu Michael.

---

44 Lanţ de supermagazine specializat în comercializarea materialelor şi uneltelor pentru construirea, amenajarea şi repararea casei

Ţinându-se de mână. Shane se ridică, zâmbind, şi-şi ridică braţul cu palma desfăcută. Michael i-o plesni.

— N-a fost rău, frate, zise Michael. Fetele ţi-au dat destul timp cât să faci schimbarea.

— Chiar şi fără s-o ştie. Mda. Mi-a ieşit, zise Shane, încântat. Vezi? Nu toate planurile mele sunt naşpa. Doar majoritatea.

— E bine, cât timp suntem în stare să observăm diferenţa, comentă Michael, trăgându-şi un scaun. Ce-avem la... o, cred că faceţi mişto de mine. Chili?

— N-a vrut nimeni să meargă până la magazin.

— Mda, cred şi eu, aprobă Michael, închizând ochii. O să spun o rugăciune. Poate c-ar trebui s-o faceţi şi voi. O să ne trebuiască o minune ca să trecem de toate astea.

Fie că vorbea serios, fie că nu, Claire îşi înălţă rugăciunea spre cer şi se gândi că şi ceilalţi procedară la fel. Aşa că păru un soi de miracol atunci când se auzi soneria.

— Măcar devin mai politicoşi când încearcă să ne ucidă, constată Shane. Michael se ridică şi se îndreptă spre uşă. După o secundă de ezitare, se ridicară şi ceilalţi şi porniră după el.

Michael deschise uşa cea nouă. Afară, în lumina becului de pe verandă, se vedea un bărbat de vârstă mijlocie, cu o barbă răvăşită şi o uriaşă cicatrice pe un obraz, îmbrăcat într-un costum din piele neagră, de motociclist. În spatele lui erau alţi doi tipi, nu chiar la fel de vârstnici, dar cu mult mai masivi şi cu o înfăţişare net inferioară.

Bikeri. Claire fu cât pe-aci să se înece cu îmbucătura ei de chili.

Bărbatul înclină capul în semn de salut.

— Fiule, zise el, privind dincolo de Michael, direct spre Shane. Mesaj recepţionat. Cavaleria e prezentă.

— Porni înainte, trecu pragul, ignorându-l pe Michael, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo.

— Era şi vremea să-ţi pui curul în mişcare. Am tot aşteptat să suni de şase luni afurisite. Ce te-a reţinut? Atât de mult ţi-a luat până să afli cine-i căpetenia sugătorilor de sânge?

Îl urmară în living. Michael se întoarse să-l privească pe Shane, care reveni la o culoare roşie a feţei. Evitând privirile celorlalţi.

— Situaţia s-a schimbat, tată, bălmăji el.

— Nu s-a schimbat nimic, zise tatăl lui Shane, întorcându-se

cu faţa spre ei şi proptindu-şi mâinile în şolduri. Am venit să umplem câteva cururi de şuturi şi să omorâm câţiva vampiri, exact cum am plănuit de la bun început. E vremea să ne plătim ceva din datoria pentru Alyssa şi pentru mama ta. Şi nimic n-o să schimbe asta.

— Tată, situaţia e altfel acum, nu putem...

Tatăl lui Shane îl înşfăcă de păr, iute ca un şarpe. Pe mână avea tot felul de tatuaje, urâte mâzgălituri de un albastru închis.

— Nu putem? Nu putem? Ba o să ardem oraşul ăsta din temelii, băiete, exact cum am căzut de acord. Iar tu n-o să ne faci să ne răzgândim.

— Hei! interveni pe un ton tăios Michael, întinzând mâna spre tatăl lui Shane. Dar, în clipa în care-l atinse, ceva se petrecu, ceva de genul unui şoc electric, izbucnind ca un fulger albastru albicios prin încăpere şi făcând să se ridice părul de pe braţele lui Claire. Michael zbură înapoi şi se izbi de perete, prea buimăcit ca să mai poată face ceva.

— Nu! urlă Shane, zbătându-se să se elibereze. Nu izbuti. Tată, nu!

Tatăl lui Shane făcu un semn cu capul spre unul dintre însoţitorii săi bikeri.

— Mhî. E unul dintre ei, zise. Ocupă-te de el.

Bikerul răspunse tot printr-un semn din cap, după care scoase un cuţit de la centură şi începu să înainteze spre Michael.

— Nu!

De data aceasta, Shane ţipase de-a binelea. Claire făcu un pas şovăitor înainte, dar se opri întâlnind privirea ochilor mari şi albaştri ai lui Michael. Eve ţipa, la fel şi Shane.

Miranda a văzut asta, îşi zise. Michael stătea chiar pe covoraşul spre care arătase Miranda atunci când afirmase: Şi a murit... exact... aici. Dar nu fusese vorba despre prima lui moarte.

Ci despre a doua.

— Voi nu vă amestecaţi! rosti tăios Michael, în clipa în care Eve încercă să se avânte spre el şi să se strecoare între el şi biker. Încă mergea de-a-ndăratelea şi, de data aceasta, arăta speriat. Nu se speriase de vampiri şi de toţi acoliţii lor, dar de data aceasta...

Bikerul se mişcă mai iute decât oricine văzuse vreodată Claire, cu excepţia vampirilor; nici măcar nu văzu ce s-a

întâmplat, doar auzi bubuitul greoi din clipa în care trupul lui Michael se izbi de podea. Bikerul se lăsă să cadă împreună cu el, ţinându-l la podea cu o mână uriaşă, ridicând-o în acelaşi timp pe cealaltă, în care ţinea cuţitul.

— Nu, tată! Doamne, fac orice vrei!

— Gura, îl repezi tatăl lui, îmbrâncindu-l pe Shane spre canapea, unde rămase întins. Claire alergă spre el şi-l cuprinse în braţe. Cred şi eu c-o să faci! Voi trei o să-mi spuneţi pe care vampiri să-i lovim mai întâi. Pentru că, de-acum, suntem noi contra ei, iar tu să nu uiţi asta.

— Trei? repetă, cu un firicel de voce, Eve. Ochii ei enormi erau aţintiţi asupra lui Michael, şi a bikerului, şi a cuţitului.

— Trei, confirmă tatăl lui Shane, facându-i un semn bikerului.

Ţipară cu toţii în timp ce cuţitul cobora.